

de les CENDROSES

NÚM. 2 - SEGONA TEMPORADA
CURS 2018-2019

ÍNDEX

SALUTACIÓ DEL DIRECTOR
JUBILACIÓ CARMEN GRANELL
AMPA

PREMIS

PREMIS LITERARIS EN VALENCIÀ
PREMIS LITERARIS EN CASTELLÀ

A L'IES

ERASMUS ±KA229
TALLERS DE CONEIXEMENT
DE JOAN FUSTER

MIM A L'IES
COORDINACIÓ ESO

DEPARTAMENTS

ARTS PLÀSTIQUES
FILOSOFIA
BIOLOGIA I GEOLOGIA
CULTURA CLÀSSICA
ANGLÈS
FRANCÈS
CASTELLÀ
EDUCACIÓ FÍSICA
RELIGIÓ
MATEMÀTIQUES
EDUCACIÓ FÍSICA
GEOGRAFIA I HISTÒRIA
RELIGIÓ
MÚSICA
FOL
DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ I FINANCES
MANTENIMENT INDUSTRIAL
TECNOLOGIA
VALENCIÀ
COR A L'IES
DEPARTAMENT D'ORIENTACIÓ

A L'IES

25 DE NOVEMBRE CONTRA
LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE
VIATGE A ALEMANYA
ALUMNES DEL "PRACTICUM"
PREMIS ESPECIALS. DIES DE GRADUACIÓ
VICEDIRECTORA DE L'IES JOAN FUSTER

CRÈDITS:

Gestió administrativa: IES Joan Fuster,
AMPA IES Joan Fuster.

Coordinació: Pepi Anaya i Gallart

Col·laboradors: Professorat i alumnat dels
diferents Departaments de l'IES Joan
Fuster de Sueca.

Dibuix de portada i contraportada:

Sara Burguera. 2n Batxillerat. 2018-2019

Fotografies: Professorat i alumnat dels
diferents departaments.

Dipòsit legal: V- 1868-2009

Disseny i maquetació: Fent Impressió.

www.iesjoanfustersueca.org

e-mail: iesfustersueca@gmail.com

Tel.: 96 1719110

Camí dels dos pontets, s/n

46410 Sueca (València)

SALUTACIÓ

MIQUEL FURIÓ I DIEGO
DIRECTOR IES JOAN FUSTER

La revista de l'Institut, amb el nou format adaptat a les noves tecnologies, ja està consolidada gràcies a l'esforç i participació de tots els sectors de la comunitat educativa de l'IES Joan Fuster.

Aquesta publicació, oberta i dinàmica, pretén ser no solament un instrument que possibilita la informació de les activitats i projectes que es realitzen al centre, sinó també un espai i un mitjà de creativitat literària del nostre alumnat.

És per això que en aquest exemplar hi trobareu cròniques de les activitats que organitzen els diferents departaments de l'institut, articles d'opinió, entrevistes, reculls fotogràfics, els treballs guanyadors del premis literaris, etc.

Gaudiu del seu contingut perquè llegint descobrim el nostre món, la nostra història i a nosaltres mateixos.

...amb una bona trajectòria

JUBILACIÓ CARMEN GRANELL RICHART

Un acte de jubilació no ha de ser trist, ja ho han demostrar les companyes del departament de castellà, i en el cas de la nostra Carmen Granell, tampoc és un comiat, ja que et considerem com una professora emèrita, és un reconeixement i una llarga trajectòria, més de 40 anys, dedicada a l'ensenyament. Una etapa que començà a l'institut de formació professional el curs 1978-1979, IFP "Ribera Baixa", i més tard a l'actual IES 'Joan Fuster'. Ha exercit com a cap d'estudis, secretària, vicedirectora i directora, amb un grau màxim d'implicació, bona gestió i una altra virtut que vull destacar és la de crear i formar grups de persones que foren capaces de continuar el teu treball.

Moltes generacions de joves han pogut gaudir del teu tarannà i de la teua energia positiva inextinguible. Viatges, intercanvis, revistes literàries, noves tecnologies, arts escèniques, literatura. Oberta als canvis i a les innovacions de la nostra societat, has fet que l'alumnat i el professorat del centre poguera desenvolupar projectes i aprendre cada dia. Gabriela Mistral, escriptora i mestra, deia sobre la nostra professió: "Compromeses amb el desenvolupament de l'alumnat, amb un amor profund, capaces de despertar la seua curiositat i creativitat, i per fer-ho possible s'ha de tenir una bona dosi d'entusiasme i alegria". Tu ho has aconseguit amb escriure i et pots sentir satisfeta amb la teua tasca.

Vull dedicar-te aquest poema, "Cercles" de Joan Vinyoli, sobre la teua trajectòria vital i escolar:

"Un altre cop vols agitar les
aigües del llac.
Està bé, però pensa
que no serveix de res tirar una
sola pedra, que has d'estar aquí
des de la matinada fins a la
 posta, des que neix la nit fins al llevant
-tindràs la companyia de les
estrelles, podràs veure
l'ocellassa de la nit negra covant
l'ou de la llum del
dia nou-, assajant sempre
cercles,
per si al cap de molts anys,
tota una vida, et sembla –i mai potser
no n'estaràs segura- que
has assolit el cercle convincent".

Esperem que continues transmeten el teu entusiasme a les noves generacions perquè de segur que continuaràs lligada al teu centre.

Moltes gràcies!

Sueca, 6 de setembre de 2019

COMIAT DE LA JUNTA DE L'AMPA DE L'IES JOAN FUSTER

Ha arribat el moment, per una banda tan esperat i per l'altra tan temut: les nostres filles i fills es fan majors, han acabat els estudis a l'institut i hem de començar de nou, recolzant-los en aquesta nova etapa.

És el que fem les mares i els pares, per això a nosaltres també ens toca deixar l'institut amb ells i acomiadar-nos de l'IES JOAN FUSTER.

Mirant cap enrere, veiem que hem format un bon equip i ens hem esforçat per dur a terme projectes i treballs.

Sempre hem plantejat les nostres accions amb la intenció de millorar el benestar i l'educació de tot l'alumnat, col·laborant tant en celebracions col·lectives, com en les millores de les instal·lacions de l'institut.

Esperem que el nostre treball vos haja resultat grat i profitós. El que sense dubte podem assegurar-vos, és que hem intentat fer-ho el millor que hem sabut, sempre prioritzant el benefici de l'alumnat.

Es de veres que de vegades ens haguera agradat comptar amb més ajuda i participació, però no seria just acomiadar-nos, sense abans donar les gràcies a totes i tots els socis, que en alguns moments heu col·laborat amb L'AMPA i també als que heu dipositat la confiança amb nosaltres per a representar-vos.

També aprofitem aquest escrit per donar la benvinguda al nou equip que formarà la nova junta de l'AMPA i vos desitgem tota la sort del món en aquesta

nova etapa que comenceu i vos agraïm el vostre compromís.

Teniu un gran repte per davant i estem segures i segurs que ho afrontareu amb ganes, energia, il·lusió i amb optimisme.

Animem a totes les mares i tots els pares perquè seguiu col·laborant amb elles i ells i que seguiu aportant el vostre granet d'arena. Entre tots és més senzill, i de veres que paga la pena. També dir-vos que podeu comptar amb la nostra ajuda, sempre que la necessiteu.

No podem dir adéu a l'institut sense donar les gràcies d'una forma especial a l'equip directiu, que ha estat sempre ahí, per escoltar les nostres propostes i ajudar-nos a dur-les a terme.

Hem anat en el mateix vaixell remant totes i tots junts i juntes per arribar al mateix destí: el benestar i la qualitat en l'educació de les nostres filles i fills.

Per acabar, volem també agrair la tasca de tot el professorat del centre per haver estat al costat dels nostres fills i filles durant aquesta etapa de la seua vida, acompanyant-los en la seua formació, que tant de bé els ha fet.

I unes paraules d'agraïment per als bidells del centre, que tantes vegades i tan bé ens han atès.

Amb un bon record pels moments viscuts,

La Junta de l'AMPA

PREMIS LITERARIS EN VALENCIÀ

PREMIATS dels 34é PREMIS LITERARIS JOAN FUSTER 2018-2019

PRIMER CICLE. 1r i 2n de secundària			Autoria
TEATRE:	1R PREMI	<i>Un pla perfecte</i>	Olga Escrivà Martí
	Accèssit	<i>Què em dius</i>	Laia Mas Martínez
POESIA:	1R PREMI	<i>El dia, la vesprada, la nit</i>	Anna Miralles Sempere
	Accèssit	<i>Poemes</i>	Javier Zalvez
NARRATIVA:	1R PREMI	<i>Teresa l'escriptora que té pressa</i>	Gerard Ribes
	Accèssit	<i>Moments difícils</i>	Mar Soler Moreno

SEGON CICLE. 3r i 4t de secundària			Autoria
TEATRE:	<i>Desert</i>		
POESIA:	1R PREMI	<i>La Bogeria</i>	Alma Bravo
NARRATIVA:	1R PREMI	<i>Quéroche avoiña</i>	Elena Furió Mas
	Accèssit	<i>Un conte abans de dormir</i>	Nerea Raon Marqués

BATXILLERAT I CICLES FORMATIUS			Autoria
TEATRE:	1R PREMI	<i>L'incendi</i>	Roser Serra Gómez
	Accèssit	<i>Caldereta de marisc</i>	David Oltra Sanz
POESIA:	1R PREMI	<i>T'estimo, avui, ets tu o la meua ment</i>	Clara Gil Carbonell
	Accèssit	<i>Sobre l'actualitat</i>	Blanca Fos Simeón
NARRATIVA:	1R PREMI	<i>Un entre tants</i>	Miquel Viel Vázquez
	Accèssit	<i>Llàgrimes negres</i>	Sergi Martínez Talens
	Accèssit	<i>Memòries d'un presoner</i>	Maite Peiró Martínez
	Accèssit	22	Maria Sales Castells Granell

PRIMER CICLE DE SECUNDÀRIA - TEATRE

UN PLA PERFECTE

Olga Escrivà Martí

(Apareixen dues persones en una sala d'una casa)

Nicolàs– Estàs segur? Una vegada comencem ja no hi ha volta enrere

Josep– Sí. Al cap i a la fi, ho necessitem i no hi ha cap altra opció.

Nicolàs– Doncs, mans a la feina. Trau els plànols i jo contactaré amb Esther.

Josep– Tinc els plànols de tot l'edifici. Des del soterrani fins a l'últim pis.

(Nicolàs marca i parla per telèfon)

Nicolàs– Esther? Tot segueix segons el que havíem previst. Ens veiem a casa en una hora.

Josep– (Senyalant el plànol). Per ací està l'entrada principal i l'altra banda la d'emergències. Tu decideixes, per on anem?

Nicolàs– Per la d'emergència estarà esperant-nos el meu amic Miquel que treballa allí i ens facilitarà l'entrada.

Josep– Però ell sap alguna cosa de l'operació?

Nicolàs– No, jo l'únic que li he dit és que vull parlar amb la secretària del banc i no m'agradaria coincidir amb Andreu, el nostre cosí que treballa allí, perquè es tracta d'un assumpte delicat.

Josep– Perfecte. Si tot ix bé, tindrem prou per a pagar deutes i anar a viure a l'estranger, tal i com havíem planejat.

(Sona el timbre i van a obrir)

Nicolàs– Deu ser la Esther

(Va a obrir i Esther apareix a l'escena)

Esther– Hola, Ja tinc l'anunci preparat. Quan contactarem amb el diari?

Nicolàs– He parlat amb ells, m'han dit que aquesta vesprada els enviarà la transferència dels diners acordats i ells ho publicaran en rebre els diners.

Esther– Perfecte. Tot comença a encaixar

Josep– Ara falta comprar les armes.

Nicolàs– Armes? Tu estàs boig? Què vols que passem la vida a presó?

Esther– Jo no sé ni com funcionen. Podria matar algú sense voler.

Josep– Tranquils, que encara no estic tan malament. Anem a comprar armes de plàstic. Però no unes armes qualsevol, no. Unes imitacions que semblen tan reals que sinó disparem no ho saps.

Nicolàs– Ah. Mare de Déu, ja estava tremolant en pensar-ho. M'has donat un bon ensurt. Així sí.

Esther– Si voleu jo me'n faig càrrec.

Josep– Val, així nosaltres ultimem tots els preparatius del pla.

Nicolàs– Val, Josep, tu t'encarregues de la roba, Esther les armes i les bosses i jo de les entrades i eixides. Ens veiem ací a migdia en tres dies.

(Els tres ixen de la sala i s'apaga el llum de l'escenari. Al poc de temps es torna a encendre i apareix Nicolàs en el menjador de sa casa amb el telèfon a l'orella)

Nicolàs– Miquel, el pròxim dijous anirem al banc, recorda que accedirem per la porta d'emergència, cap a les 11:30 del matí. D'acord?. (Es para un poc, com escoltant). Clar, clar, ja tenim cita amb la secretària, tot està acordat, fins dijous.

(Nicolàs deixa el telèfon, marca i se'l torna a posar a l'orella)

Nicolàs– Hola, voldria confirmar que l'anunci, 2340 es publicarà el dimarts al diari. La transferència està feta i demà els arribarà. (Pausa) Perfecte, ja està tot clar. Gràcies.

(S'apaguen els llums i quan s'encenen entra Esther en una armeria)

Esther– Bon dia.

Venedor– Bon dia. Vostè dirà

Esther– Tinc un nebot que col·lecciona pistoles d'imitació, i voldria regalar-li'n algunes per al seu aniversari.

Venedor– Tinc ací una gran quantitat de rèpliques que són molt paregudes a les originals. Tinc tres models de Beretta, dos de Colt i algun parell de pistoles automàtiques.

Esther– Ui, quin embolic, no sabia que hi havia tantes. Em sembla que compraré un model de cada i així el meu nebot estarà molt content. Quan costa cadascuna?

Venedor– Els tres models tenen un preu semblant, des de 95 fins a 120 euros.

Esther– Val, doncs em quedaré les tres. Trie vostè les que més li agraden.

Venedor– Aleshores una Beretta cromada, un Colt 1911 i una pistola automàtica 45. Total 335 euros.

Esther– Perfecte. Pose'm paper per a regal.

(Esther li paga la comanda i ix de la botiga. S'apaguen els llums i quan s'encenen apareix en una botiga de material esportiu)

Esther– Bon dia. Voldria comprar tres bosses d'esport de 60 litres.

Venedor– Bon dia. Ha vingut al lloc ideal. Tinc totes les marques que desitge.

Esther– Necessite unes que siguin còmodes de dur, lleugeres i que no tinguin molt de color, preferiblement negres si potser.

Venedor– Ací tinc unes de *Adidas* que són totes negres i porten el logotip en blanc. Són lleugeres i de gran capacitat.

(Esther examina les bosses detalladament i assentix)

Esther– Estes crec que em serviran. Me les emporte. Quan és?

Venedor– 153 euros.

Esther– Ací té. Moltes gràcies.

(S'apaguen els llums i quan es tornen a encendre apareixen, els tres, Nicolàs, Esther i Josep amb roba esportiva per a córrer)

Nicolàs– Ja està tot a punt, dins de dues hores ens espera Miquel a la porta del banc.

Esther– Ací teniu les pistoles.

Josep– Recordeu de posar-se les ulleres de sol i les gorres abans d'entrar dins del banc. Així les càmeres no ens podran reconèixer.

(Desapareixen els tres i en tornar a aparèixer està Miquel a la porta del banc i s'acosta Nicolàs)

Nicolàs– Bon dia Miquel.

Miquel– Bon dia, ja està la porta d'emergència oberta. Ara entraré jo i d'ací a dos minuts entres tu. Per cert, no et sembla que la roba esportiva no és adequada per a una entrevista amb la secretària?

Nicolàs– Ja ho sé, però no podré canviar-me i hem d'anar a una carrera benèfica d'ací a no res.

Miquel– D'acord. Tu sabràs el que fas.

(Miquel desapareix i als poc segons apareixen Esther i Josep, tots equipats amb roba esportiva, gorres i ulleres de sol)

Nicolàs (cridant)– Esther! Josep! Veniu ràpid!

(Canvia l'escena i es troben dins del banc)

Josep (Mirant unes escales)– Si pugem per ací i després girem cap al passadís 4, sense que ens vegem, el despatx de la secretària estarà pocs metres endavant.

(Obrint una porta i amb la pistola en la mà entren al despatx on està la secretària)

Nicolàs– Senyora secretària, seria tan amable d'obrir-nos la caixa forta i cap persona serà ferida. Només volem emportar-nos els diners i no tenir cap problema.

Secretària– (Amb cara d'espantada) No vull morir

Nicolàs– Si no vols morir dus-nos on és la caixa forta i obri-la.

Secretària– D'acord. Així ho faré.

(La secretària s'alça de la cadira on estava asseguda i es dirigeix cap a la caixa forta)

Josep– Si ens dus o un lloc que no és la cambra, ves acomiadant-te de la vida.

Secretària– Ja estem. Es ací.

Esther– Aleshores a què esperes? Obri-la.

(La secretària es disposa a marcar la contrasenya i la cambra s'obri)

Secretària– Ja està, és tota vostra.

(Esther, Josep i Nicolàs comencen a agafar els diners i posar-los dins de les seues bosses)

Josep– Hem que donar-nos pressa si no ens acabaran descobrint

Nicolàs– Estic d'acord.

(Quan ja han agafat quasi tots els diners escolten unes passes que es dirigeixen cap a la caixa forta i els tres es miren amb cara espantada)

Nicolàs– Ara què fem? Ens descobriran.

(De sobte escolten que es para i va enrere)

Esther– Se n’ha anat ja no es dirigeix cap ací.

Josep– Aleshores ja podem eixir.

Nicolàs (Agafant a la secretària del braç)– Per on és més difícil que ens vegem? I procura no dir-me mentides.

Secretària– Per on heu vingut, en aquestes hores, no acostuma a passar ningú.

Esther– Perfecte aleshores primer anem al despatx de la secretària i la nuguem a l’escriptori per tal que no es moga.

Josep– Val

(Desapareixen de l’escena tots i s’apaga el llum. Es torna a obrir i es veu una plaça tota plena de gent vestida amb roba de carrer i esportiva, entre ells estan els tres)

Esther– La idea de posar l’anunci al diari ha estat genial.

Josep– Sí, més de 100 persones han vingut vestides de roba esportiva.

Nicolàs– Era una oferta molt temptadora, 20 euros per passejar per la plaça amb roba esportiva dues hores, era un bon negoci.

(Els tres comencen a riure i se’n van caminant entre la gent carregats amb les bosses plenes de diners)

(S’apaguen els llums i s’acaba la funció)

PRIMER CICLE DE SECUNDÀRIA - POESIA

EL DIA, LA VESPRADA, LA NIT

Anna Miralles Sempere

EL DIA

Adéu estrelles,
Adéu Lluna,
Desperta’m dia
Que surt el Sol.

LA VESPRADA

El Sol cau
La Lluna s’alça
Del matí a la nit
Passa la vesprada.

LA NIT

Estrelletes del cel
Raigs de Lluna
Llumenetes de la nit
Allumena’m els somnis.

LA TERRA

La Terra no és dolenta,
Ens dona vida i alegria

La Terra són moltes coses
Animals, plantes i vida

La Terra és molt especial
Per això, l’hem de cuidar.

AIGUA

Aigua que brolla
Pou a pou
Bassa a bassa
Gota a gota
Gota, bassa i pou
Si em faltes, m’asseques
Si em sobres, em banyes.

PRIMER CICLE DE SECUNDÀRIA - NARRATIVA

TERESA, L’ESCRITORA QUE TÉ PRESSA

Gerard Ribes

Als corredors de l’institut dos professors de València estaven penjant uns cartells que anunciaven un concurs literari.

Teresa estudia primer d’ESO. És una jove de dotze anys, prima com un fideu i amb una mirada blava i intel·ligent. Ella pensa que té un problema i és que va perdre la mà dreta quan tenia només 4 anys. Anava de camí cap a l’escoleta infantil, va soltar la mà de son pare i va creuar un carrer sense mirar. La va atropellar un cotxe i una roda li va destrossar totalment els ditets i el metge va decidir amputar.

Es va ensenyar a escriure, a pintar, a menjar... amb l’esquerra.

Ara, amb dotze anys, i a causa del seu “problema”, té un caràcter trist i tímid. Els altres xiquets no li fan cas i alguns es burlen d’ella i la fan plorar. No té amics. Bé, no és cert. Té un amic: Andreu.

Andreu vivia prop de casa de Teresa i van estudiar primària junts. És un xiquet amable, carinyós, divertit... però un poquet gosset, és a dir, que no li agradava estudiar, però en classe intentava estar atent i no molestar els companys. Els pares de Teresa i Andreu eren amics. Junts havien celebrat aniversaris, havien fet excursions i havien anat al cine.

Un dia, en el pati, Andreu li va dir mentre menjava un entrepà de creïlles i amb la boca plena:

- Teresa, tu que tens molta imaginació, no t’agradaria escriure històries?

- No sé. No és fàcil inventar-se històries. Fins ara només escric en el meu diari personal. I allí sols escric coses que em passen en la meua vida trista i avorrida. I ni jo mateix llig el meu diari per no deprimir-me -va respondre Teresa.

- Per això mateix, Teresa -la va intentar animar Andreu-. No has vist que el departament de València ha convocat un concurs literari? Estic

convençut que pots guanyar i potser que publiquen el teu relat en la revista escolar o en la pàgina web de l’insti. Tots et felicitaran i ningú es burlarà ja de tu.

- D’acord, ho intentaré -va respondre Teresa sense moltes ganes. I per què no et presentes tu també? -li va preguntar.

- No vull, Teresa. A mi escriure em cansa.

Però passen els dies i Teresa, amb tants exàmens, deures i treballs, no troba temps i acabà oblidant el concurs.

Passaren tres setmanes, i un bon dia Andreu li envià un whatsapp:

“Teresa, ja has presentat el relat? Jo volia llegir-lo abans.”

La contestació de Teresa va ser una emoticona amb una cara de sorpresa i les mans al cap. Se n’havia oblidat.

“Tia” - li va escriure Andreu- “que el termini acaba aquest divendres i hui ja és dilluns.” I a continuació li va dir: “Posa’t les piles o no arribaràs a temps.”

Teresa es va posar immediatament a la feina. Agafà uns fulls en blanc, el seu boli preferit i va seure al seu estudi i començà a pensar i a pensar i a pensar... I no se li ocorria res. Al cap de mitja hora mirant el full en blanc, començà a posar-se molt nerviosa. Va decidir relaxar-se un poc i se n’anà a jugar amb la seua gosseta Estela, esperant tindre una idea. I açò mateix li va passar el dilluns, el dimarts i el dimecres. Arribà

la vesprada del dijous. El divendres era l'últim dia per a participar en el concurs. S'angoixà moltíssim i després de sopar es tancà en el seu estudi i començà a escriure el primer que li passà pel cap:

“Als corredors de l'institut dos professores de València estaven penjant uns cartells que anunciaven un concurs literari.

Estela estudia primer d'ESO. És una jove de dotze anys, prima com un fideu i amb una mirada blava i intel·ligent.”

Li havia posat al seu personatge el nom de la seua gossa.

“A Estela li agrada llegir tot tipus de llibres, però sobre tot llig relats romàntics i d'aventures. Quan va veure el cartell del concurs, va decidir participar. Després de llegir tant, havia arribat el moment d'escriure.”

La protagonista del seu conte seria una escriptora, com ella.

“Estela va escriure un relat d'aventures protagonitzat per una xiqueta molt valenta que ve d'un altre planeta, però que pareix humana i que salva el món d'uns monstres malvats. Va escriure durant hores i hores. No parava. Tenia molta imaginació i les aventures de la xiqueta extraterrestre eren emocionants. La narració es va fer massa llarga i l'hagué de recurtar.”

Teresa va contar com va escriure Estela el seu relat.

“Estela va presentar el seu treball. I un jurat va llegir les històries que s'havien presentat. Quasi cent. I el jurat va decidir que la història guanyadora era la d'Estela. Li donaren el premi i li la publicaren en la revista escolar”.

I punt i final -va dir ella. Li posà com a títol: “Estela, l'escriptora” Eren les onze i mitja. A dormir.

El divendres va entregar la història dins d'un sobre tancat al seu professor de València. No estava gens contenta perquè sabia que havia escrit ràpid, sense pensar. Estela era l'únic personatge i no havia posat diàlegs. Potser havia comés fins i tot algunes faltes. Estava seguríssima que no guanyaria. La literatura no s'escriu així. Cal reflexionar, planificar els personatges i tot el que va a passar. Cal llegir i rellegir el que escrius. I canviar i millorar el relat. Ella, Teresa, no ho havia fet. Ni el títol tenia trellat. Estela, la protagonista i únic personatge, sí que era una escriptora que mereixia guanyar. Ella, no.

Es va reunir el jurat, format pel director i tres professors del departament de València, i van decidir el relat guanyador.

El 23 d'abril, el dia internacional del llibre, acudiren els estudiants de 1r i 2n d'ESO al Centre Cultural de la ciutat. Teresa va anar sense ganes i en companyia d'Andreu. A l'entrada els donaren un llibret amb els escrits guanyadors de l'any anterior. Després, van veure la pel·lícula “La lladre dels llibres”. A la protagonista li diuen Liesel i és una xiqueta d'onze anys que troba en l'escriptura i la lectura la manera de suportar el dolor de la segona guerra mundial. Quan acabà la pel·lícula, va pujar el director a l'escenari i va llegir el nom de la persona guanyadora: Clàudia Pi Granell, una companya de 2n d'ESO. Diuen que és molt responsable i bona estudiant. Clàudia va pujar a pel premi i tots l'aplaudiren. Teresa, també. No estava trista. Estava enfadada amb ella mateixa. La culpa era d'ella, perquè s'ho havia deixat per a l'últim dia i a última hora. Així no poden anar bé les coses.

Quan tornà a casa, va estar pensant en Liesel i el seu amor pels llibres i per escriure. I va pensar en el poder dels llibres per superar les penes. I ella tenia una pena molt gran: era diferent, li faltava una mà. Va decidir que des d'aquell moment anava a llegir molt i a escriure històries que feren feliços als seus lectors.

SEGON CICLE DE SECUNDÀRIA - POESIA

LA BOGERIA

Alma Bravo

GÈNESIS

La fi del món ha arribat,
les estrelles estan aproximant-se,
tothom plora i es lamenta,
què hem fet per merèixer açò?
Ser conformistes amb el que tenim?
Deixar les ferides obertes?
Deixar les ciutats que prenguin el foc de l'odi?
Ara no és moment de tenir por,
de buscar culpables.

Deixem lliure la càrrega dels causants
de la guerra freda que ara mateixa
es forma en el nostre cel.
Aquest que moltes vegades ha estat dividit.
Aquest que sempre ha estat enfrontat.
Però, escolta'm,
i ara, què?

La disputa d'aquestes batalles
no et salvarà.
Anem tots al mateix sac.
Ningú se salva.
Però ara no es moment de lamentar-se,
no?

ELS SUÏCIDES

Veiem a tota la gent plorant o cridant,
però nosaltres sols ballem.
La dansa del suïcides,
ressona en els nostres caps
convidant a tot el món a unir-se.
Omplint tots els racons
amb cançons i records,
mullant-nos amb el torrent de paraules.

Ens refresquem amb la companyia,
encara que fa anys que no ens veiem,
ens fa sentir acollits i segurs,
deixant enrere les diferències
que un dia ens separaren.

Trenquem les lligadures de la sobrietat,
ens aventurem en una bogeria permanent,
que ens perseguirà fins el final.
Fusionant les nostres ànimes en un sol ser.

Tinc ganes de partir,
amb tots aquells que abandonaren aquest món,
i amb altres que ens acompanyen dia a dia.
Donar gràcies per tot el que va poder ser
i que en un futur serà
estar amb la vostra companyia.

EL DELIRI

És hora de complir els somnis,
aprofitem el temps.
La gent entra en un estat
de joventut eterna,
perquè en realitat,
mai ho han deixat de ser.

Ja no importa el que diguin,
el moment és nostre.
Persones que mai es durien bé,
hui són amics eterns.
Perquè, què importen les tristeses
quan vas a viure el teu últim moment?

Les estrelles del cel,
poc a poc,
ens indiquen el nostre pròxim final.
Però això ja no ens importa,
ara la vida per a nosaltres
és un compte ben acabat.

El deliri es va escampant,
deixant que les persones gaudeixin,
deixant que participen en el ball.
Ja no importa els secrets que callen.

TU

Ja no vull plors,
no hi ha preocupacions.
Ara sols hi ha un únic temor:
quins llavis em diran adéu?
Sols espere que siguin els teus.
Aquells que sempre hem dedicaven paraules
d'amor,
esperança
i fe.

Tu i jo som poetes
dels nostres somnis més infinits.
Tan infinits com la nostra existència.
Aquella que ens atrapa com la neu
A les fulles dels arbres vells.

Tu ets la que en aquests moments,
m'aclareix els dubtes.
Em fa feliç
quan el final ja esta ací.
Vull que comptes amb mi a l'altre costat,
vull que creguis que tot fa més que millorar.
Per a mi,
tu ets la estrella
que cau ara mateix
des del cel.

LA FI DELS TEMPS

El final ha entrat dins la Terra.
Tot ha col·lapsat,
però no sent res.

Ni l'alegria,
abans tan present,
ni la tristor,
que sentia tanta gent.
Sols sé que tu ets al meu costat,
perquè la teua ànima
és la raó de la meua existència.

A l'univers tot continua igual,
la nostra desaparició no l'ha afectat.
La nostra presència no ha alterat
ningun dels nous mons
que per fi veurem.

Ara sols perdura el record
de les nostres conquestes,
amagades en obscurs racons
que ara brillaran com mai.
El més important per mi
és quan m'ensenyares a volar
en la nit estrellada sota els nostres caps.

LA PÓLVORA

De vegades hem vénen records
de la teua veu,
com la pólvora que abans
s'enduia el vent.
Et trobaré en aquest costat,
la mort no em farà desistir

Finalment et trobe al lloc on has estat sempre,
al meu cor.
Òrgan profund ple d'errades
que hem fa saber que tu ets amb mi.
Per fi sé que,
passi el que passi,
tot eixirà bé.

En aquest estat d'alegria màxima
sent tots els petons a la meua cara.
Aquests que un dia hem donares,
aquests que un dia hem donaràs.
La meua bogeria s'apodera de mi
i comencem a ballar
perquè ha arribat el fi.

SEGON CICLE DE SECUNDÀRIA - NARRATIVA

QUEROCHE AVOIÑA *A les meues iaies*

Elena Furio Mas

Ja estic ací. De peu, davant de la porta de la seua habitació. Dubte uns segons en entrar, potser no estiga preparada. Mire a ma mare que assentix amb el cap a mode de resposta.

Finalment, agafe la mà de Pol que em mira sense comprendre res i obric la porta. La veig. Asseguda a la seua cadira, i de sobte es gira i els seus blaus ulls fan contacte amb els meus. Em somriu.

Em tranquil·litze i córrec fins ella, i quan arribe l'abrace com mai no ho havia fet. M'aparte per veure-li la cara.

-Hola bonica- em diu somrient

-Hola! Com estàs?- no deixa de mirar-me ni un moment però la veig perduda, estranyada.

-Molt bé. I tu, com estàs? Com et diuen bonica? I aquest nen tan guapo, qui és?

Silenci.

Em quede paralitzada. No dic res, simplement romanc en silenci. No pot ser. En un moment se'm cau el món als peus, se'm trenca el cor en mil trossets. No, no pot ser. Sabia que aquest moment arribaria, però no estava preparada. La mateixa dona que m'ha criat i ara no sap qui sóc. Una explosió d'emocions té lloc dins meu. Tinc molta ràbia, impotència. Tan sols vull començar a córrer sense direcció, aïllar-me del món, vull cridar. Però en lloc d'això, em quede quieta.

Note com una llàgrima em baixa per la galta, i tots els presents en l'habitació em miren, incloent a Pol que em mira espantat.

-Iaia, sóc jo, Mara.- es tot el que aconseguisc dir abans de trencar-me del tot i començar a plorar. Ella em mira perduda, no comprén res.

-Iaia sé que em recordes, és una broma veritat?- ho dic plorant i entre sanglots, me n'adone que estic pujant el to de veu, estic nerviosa, i parle cridant- Iaia sóc jo, Mara. Ell és Pol, som els teus nets, ens has criat tu. Iaia, sóc jo, sóc jo, SÓC JO.

Note la mà del meu pare al muscle, m'intenta tranquil·litzar ja que, el meu comportament no és bo ni per a mi ni per a la iaia o Pol, però jo em

solte amb un moviment fort i me'n vaig. Isc de l'habitació i córrec fins al carrer. Una vegada fora, comence a córrer sense cap direcció o sentit, vull perdre'm i tornar a ser petita, a ser feliç. Córrer buscant la solució als meus problemes, la cura per a la meua iaia, córrec buscant els records feliços i inoblidables de la meua infància, de la meua vida, córrec en busca de la felicitat, de trobar la manera que la vida siga més fàcil i bonica. Però no ho trobe. El que trobe és un parc ple de gent que em mira, però no pare. Seguisc corrent amb la intenció de calmar la meua pena, la meua ràbia, la meua impotència, la meua por. Me n'adone que el que tinc és això, por. Por a afrontar la realitat, una realitat que encara que ja coneixia mai havia estat tan present, una realitat injusta i dolorosa. Veure a ma iaia desfent-se poc a poc, perdent-se en el temps, una flor que es va marcent dia a dia.

Vaig parant poc a poc, fins quedar-me quieta. Escolte de fons les veus dels meus familiars que criden el meu nom. I, de sobte, el meu pare que, acalorat m'abraça molt fort. Esclate a plorar sense consol, però per primera vegada, em sent compresa.

-Ja està Mara, ja està, tranquil·la- les paraules que el meu pare em murmura a l'orella em fan deixar la ràbia a un costat.

L'abraçada s'allarga. Mai una abraçada m'havia transmès tant. Veig que el meu pare s'emociona també. Sóc una persona que es calla els sentiments fins que no es pot aguantar i explota. Quan el meu iaio va faltar no vaig parlar amb ningú durant una setmana i mitja, ni tan sols amb els meus pares, que ho van passar molt malament, pitjor que jo. Deu ser molt dur que el teu fill o la teua filla no

sigas capaç d'obrir-se i parlar amb tu en circumstàncies pargudes.

Tornem junts on estàvem i la meua família m'acull evitant parlar del que acaba de passar, però donant-me calor. Puja a l'habitació i la veig des de fora, segueix al mateix lloc, a la cadira. No em ve de gust res ara mateix, així que ma mare es queda donant-li el dinar a la iaia i el meu pare ens du a casa.

Quan arribem, m'acomia del meu pare i de Pol i puge a la meua habitació, no vull dinar. Entre a l'habitació i em deixo caure al llit. Em gite de costat i veig, damunt la tauleta de nit, la meua foto amb la iaia. L'agafe i em quede mirant-la. Farà uns 13 anys d'aquesta foto, jo tenia un anyet o dos màxim, ella m'està agafant al braç, i estem en un carrer de Pontedeume, el poble d'on és la iaia. L'àvia té un caràcter especial, sempre ho he relacionat amb Galícia, en part, criar-se en un poble així, tant alegre i amb tanta vida participa en l'evolució i el caràcter d'un nen o nena. La foto és de l'última vegada que vam estar allí, tant ella com jo. No recorde res d'aquell viatge, d'aquell petit poble, però tinc moltes fotos i puc afirmar que és el lloc més bonic que he vist mai. És meravellós, màgic, té una aura que et fa sentir a gust, feliç, i la cara de la iaia no té preu, amb la seua primera neteta i a la seua terra, somriu orgullosa i transmet felicitat, però, felicitat de veritat, sincera. Així era ella, la dona més alegre que he conegut mai, plena d'energia i treballadora a més no poder, plena de vida i amb ganes de menjar-se el món cada segon, valorant i donant gràcies de tot el que té, ensenyant-me que les coses materials no tenen importància, que el que compta són els records i per això s'han de cuidar, i per damunt de tot, ensenyar-me a estimar incondicionalment. Tot el que sóc, en part és gràcies a ella, m'ha criat des que vaig néixer, és la meua segona mare, la meua mare gallega. Sobre ser gallega, parla el valencià com si fos valenciana i em té enamoradeta el seu valencià amb accent galleg, és molt bonic. De petita em quedava embogada quan la sentia parlar galleg amb les seues germanes, sempre m'ha interessat aquesta terra i encara recorde com es va emocionar quan, amb tan sols 5 anys li vaig demanar que m'ensenyara a parlar-lo, i també quan vaig tindre

la meua primera conversació en galleg amb la meua cosina Ada. L'àvia sempre em deia "Quéroche miña ruliña" una *ruliña* era un pardalet i significa "Et vull pardalet", i també em deia que era la seua "galeguiña" preferida, i no hi havia cosa que em poguera fer més feliç.

Em cau una llàgrima damunt de la foto. Ja no tornaré a sentir aquestes paraules provinents de la seua boca, i no sé si podré suportar-ho. No s'ho mereix, ella no. Una dona tan bona no pot tindre un final així, oblidant-se de tot i tan trist. Veure-la així em trenca el cor. Amb tanta gent cruel que hi ha i ha de passar-li a la més innocent. Entre pensament i pensament em quede dormida.

Un malson em desperta. Són les quatre. Quan obric els ulls, el primer que veig és la foto amb la iaia, m'he dormit amb ella en la mà. La torne a contemplar. S'obri la porta, és Pol que entra silenciós per por a la meua reacció.

-Hola nen- dic somrient amb afecte.

No diu res. Puja al llit acuradament, se'm queda mirant als ulls amb atenció i m'abraça. És la primera vegada que m'abraça tan sincerament. L'abrace també. Se separa de mi per veure'm la cara.

-La iaia no sap qui som. Ja no ens vol?. S'ha cansat de nosaltres?- aixeca el cap trist.

-Eh eh eh, mira'm. Mira'm Pol. Això no és així. La iaia ens vol més que a ella mateixa, no ha deixat de voler-nos, però està malalta. Pateix una malaltia que li impedeix recordar les coses i va oblidant-se poc a poc, per això em d'ajudar-la entre tots. M'has de prometre que m'ajudaràs a aconseguir que la iaia torne a ser com abans, i així poder tornar a jugar amb ella com sempre. M'ho promets Pol? Em promets que m'ajudaràs?

Pol assenteix amb el cap i somriu. Veig que es queda mirant la foto que tinc entre les mans.

-Allí la iaia estava bé. En la foto somriu i si somriu és perquè era feliç.

-Sí Pol, la iaia sempre ha sigut molt feliç i sempre ha estimat la seua terra. Aquesta foto és en Pontedeume, el seu poble.

-I si la iaia era feliç allí perquè no la portem? Potser que estiga així perquè trobe a faltar la seua terra i la seua família. Crec que Galícia està lluny però podem anar igualment i així visitar també els nostres cosins i cosines.

No m'ho puc creure. Ho he tingut tota l'estona al davant i no se m'ha ocorregut. Pol m'ha donat una idea increïble, he llegit moltes vegades notícies d'homes i dones majors que anaven a la seua casa de la infància o al seu poble i ho recordaven. Potser Pol tinga raó, tot siga per la meua iaia.

Comence a buscar tota la informació que ens pot servir, com funciona el cervell d'un malalt d'Alzheimer, si són capaços de relacionar aquest tipus d'informació, si poden viatjar, quina és la millor manera de viatjar amb ells.... Pol em mira en silenci, veu que estic concentrada i no vol molestar. Mentre que acabe de buscar la informació necessària sent la porta de casa obrir-se i tancar-se i tot seguit la veu de ma mare "Hola holaaaaa". Mire a Pol, li explique el que vaig a dir-li als pares i li demane que per favor que em done la raó en tot moment si vol tornar a jugar amb la iaia. No m'agrada manipular-lo d'aquesta manera però ara mateix el necessite. Baixem les escales i quan arribem a la cuina se'ns queden mirant.

-Necessite que em deixeu parlar, primer escolteu i després parleu per favor. No estic contenta del que ha passat aquest matí, no estava preparada per a aquest fet. Ho he passat molt mal durant tot el dia, i dins d'un moment obscur del tot acabe de veure un poc de llum. Molts científics recomanen per a un malalt d'Alzheimer que tornen al lloc on s'han criat perquè moltes vegades ho recorden, i he estat buscant informació, no hi ha cap inconvenient perquè la iaia viatge, podem anar en cotxe que és més barat però també més pesat per a ella, així que el millor és anar en avió. He buscat i si agafem el vol des de Girona ens costa 29 euros per cap, jo m'oferesc a pagar el de Pol, el meu i el de la iaia. Pel que fa a l'hostatgeria, parlaré amb la tia Lúa té moltes habitacions en casa. Què em digueu??- es miren i em tornen a mirar a mi.

-Mara et comprenc perfectament, però la iaia està malalta i no hi ha res a fer, simplement hem d'acceptar-ho.- no puc suportar les paraules de ma mare.

-Que hem d'acceptar-ho??!! I després, què?? Deixar que passe el temps?? Si dius aquestes coses és perquè no em comprens gens. Jo no sóc

com tu, em negue a veure com ma iaia es desfà mentre que jo em quede de braços creuats, jo no sóc tan negativa, jo la vull!! Si no ens recorda és culpa teua!! Nosaltres no volíem anar a França amb la tia perquè sabíem el que podia passar i a tu et va parèixer una idea meravellosa per tal que descansàrem. Ens vas obligar a anar a França i ara no ens recorda!!- parle a crits, no puc més. Em gire i veig a Pol plorar, alça els braços amunt per tal que l'agafe, i així ho faig, l'agafe i puge les escales plena de ràbia. Entre a l'habitació i assec a Pol en el llit, tinc molta ràbia, impotència. Llance un crit molt fort i li pegue una patada a la porta. Pol plora més fort i jo em trenque per dins.

-Perdó, perdó, perdó, perdó. Eh nen no volia espantar-te, estic bé. Perdó- plorea i Pol m'abraça i plora amb mi, em compren. No done crèdit a la maduresa d'aquest nen amb tansols cinc anys. Seguim abraçats.

Ha passat una hora. Pol s'ha adormit fa tres quarts i jo continue plorant; ara que m'he calmat ja sóc conscient de tot el que li he dit a ma mare. Em sent fatal, ma mare no s'ho mereix. No hauria d'haver-nos obligat però ho va fer amb bona intenció, ella no s'ho esperava i segur que li ha parlat de nosaltres tots els dies. No em puc creure que li haja dit tot això, és com si estiguera fora de mi, jo sols cridava sense ser conscient del que deia. Finalment em decidisc, baixe les escales i torne a la cuina. Em plante davant d'ells amb el cap aixecat: -Mama....-plorea- mama...jo...em sent molt malament ara mateix, ni jo mateixa sóc capaç de creure el que t'he dit, però vull que sàpies que no ho pense, que ho he dit sense pensar, simplement cridava. Estic segura que has fet el possible perquè la iaia...perquè.... perquè no passara. Comprenc que estigues enfadada i que em castigues, però abans de res vull demanar-te perdó, no vull que siguem enemigues perquè ara mateixa no necessitem més enemics, ja tenim a l'Alzheimer- esclate. Ma mare m'agafa i m'arrima a ells. Ens abracem i plorem.

-Sé el que sents, i per on estàs passant. No he tingut en compte la teua reacció no et preocupes, estaves presa pels nervis i la impotència, però saps què?- m'ho diu emocionada i alce el cap- Hem estat parlant aquesta hora i hem pensat que, què podem perdre?- els mire bocabadada sense comprendre res- Mara, que ens n'anem a Galícia amb l'àvia!!!!- m'emocione moltíssim i en aquest mateix moment entra Pol.

-Pol, ens n'anem a Galícia amb la iaia!!!!-
l'agafe al braç i riem abraçant-nos mentre
que els meus pares contemplen l'escena.

Són les cinc i mitja del matí. L'avió acaba d'eixir de l'aeroport de Girona. Ja fa 5 dies des que va passar tot i he anat tots els dies a veure a l'àvia. És dur, molt dur. Anava i em preguntava què feia allí, a qui anava a buscar, que m'estarien buscant, i el pitjor de tot, que si li podia ajudar a buscar a la seua neta. És el pitjor que he viscut mai i no puc plorar davant d'ella perquè s'espanta i plora també i es l'últim que vull ara mateix. Però bé, no és moment de vindre amb drames, ara tinc per davant 6 dies d'alegries amb la meua família, gaudint de cada moment, revivint la infància i la joventut de la iaia, i com no, meravellar-me amb la terra més bonica existent en el món, Galícia. El vol dura 1 hora i un quart, de seguida anirem a casa de ma tia Lúa i dormirem un poc fins l'hora de dinar que dinarem amb tota la família. No em puc creure que en menys de dues hores torne a veure a les meues cosines, sobretot a Ada i Sabela, parle amb elles per Skype però no les veig des que teníem un any i poc cadascuna. I la meua iaia es tornarà a trobar amb les seues germanes, a les que no veu des de fa 13 anys.

Pol i jo hem dormit tot el viatge. Ara estem al cotxe anant al poble, el paisatge és preciós, no puc apartar la vista de la finestreta del cotxe, és verd, tot verd i alguna que altra vegada veus una vaqueta passejant pel prat. Veig ja Pontedeume i els nervis em recorren el cos, no podem evitar girar-nos per veure a la iaia, que aparentment no reacciona. Poc a poc.

Arribem a casa la tia Lúa. Ens emocionem moltíssim tots. En moments com aquest te n'adones del que realment és una família. Plorem tots junts i plouen abraçades i besets per tots els llocs. Felicitat, pena, enyorança, afecte..... Tretze anys sense veure'ns. Fa falta que ocorreguen coses així perquè ens reunim, de veres? El cos és una mescla d'emocions, bones i dolentes.

Me n'adone que tracten la iaia com si fos una nena petita. És trist. Ella de vegades té moments de llum i se'n recorda de noms encara que els diu tots al revés. Però somriu tota l'estona cosa que em fa sentir en pau i agraint haver vingut encara que no recorde.

Anem a dormir. Estem molt cansats, moltes emocions mesclades amb el vol i el viatge amb cotxe. Pol i jo dormim junts en la mateixa habitació, amb el meu pare. Ma iaia dorm en altra habitació amb la meua mare.

Hem dormit bastant i ara ve el moment de la veritat. Ens anem a retrobar gran part de la família per dinar tots junts. Estic molt nerviosa i emocionada.

No done crèdit. De veres que estic amb la meua família després de 13 anys? És molt fort. Tots ploren i ha sigut un moment preciós. He tornat a veure a les meues cosines després de tant de temps i ha sigut molt bonic, no puc deixar d'abraçar-les, i estan enamoradetes de Pol. A la iaia se li veu molt contenta encara que no dona senyals d'haver conegut ningú.

El dinar i la vesprada passen ràpides. Parlem moltíssim, i a pesar de la tristor del que està passant, estem a gust i molt feliços. Ja hem quedat amb elles per a demà al matí, que anirem a veure un poc el poble i fer una ruta que diuen que hi ha a prop i és molt bonica. Ja s'està fent de nit i anem a ca la tia Lúa a sopar ràpid i a dormir per a recuperar forces per a demà.

M'assegure que Pol i el pare dormen, i isc lentament de l'habitació. Camine sense fer soroll pel corredor fins que arribe a la porta de l'habitació de la iaia, l'obric i quan veig que la mare no ha vingut encara, entre i tanque la porta. La veig dormir, tranquil·la i per un moment em tranquil·litza que encara que siga, és feliç quan dorm. M'arrime i li agafe la mà.

-Hola iaia. Sé que no m'escoltes, i en el fons ho agraisc. Ha sigut un viatge preciós i de veritat que ame la teua terra, i ja sé d'on has tret la bellesa que et caracteritza. Mai en la vida em penediré d'haver vingut ací, t'ho promet. Crec que no has reconegut a ningú, però no et preocupes, t'estimen incondicionalment i no s'han molestat, saben que tu també els estimes. Saps, iaia? Independentment del

que passe al llarg d'aquests dies, m'has fet molt feliç, perquè avui t'he vist somriure després de 5 llargs i durs dies, i ha valgut molt més que totes les paraules boniques que em podrien dir. Sols et vull demanar una cosa: vull que segueixes així de feliç durant tota la vida, i que disfrutes moltíssim d'aquest viatge; i que no olblides que t'estime a més no poder. Descansa- li pegue un bes al front-Nanit iaia. T'estime.

Torne a la meua habitació i em gite al costat de Pol, en menys d'un minut ja estic dormint profundament. Ha sigut un dia molt esgotador.

La llum que entra per la finestra em desperta. Pol ja no està al meu costat, i el meu pare tampoc no està a l'altre llit. Quan isc al corredor em trobe amb la mare que venia a despertar-me. Són les huit i quart i ja estan tots en peu, estan a la cuina acabant de preparar el desdjuní.

Acabem de desdjunar i ens disposem a vestir-nos per a anar a veure el poble i fer la ruta que ens havien dit.

El paisatge és meravellós, tot verd, i des d'ací dalt es veu la immensa mar i el poble complet, és molt bonic i la gent és molt agradable; anem a baixar a veure'l tot.

Cada carrer és més bonic que l'anterior, cada caseta, les vistes, el cel, la mar, la muntanya.....indescrutable.

Després de recórrer tot el poble de dalt a baix ens disposem a dinar, en un petit baret molt acollidor d'una amiga de la tia Lúa. Tornem a estar tots junts i ens acompanya la música creada amb veus de tot tipus i rialles. Passen les hores i ningú no està disposat a alçar-se fins que se n'adonen que ja és tard. Tornen a quedar per a demà al matí i ens acomiadem.

La mare diu que ens vol dur a la iaia, al pare, al Pol i a mi a un lloc, i ens disposem a anar. Després de recórrer carrers i carrers, la mare es para en sec i es gira cap a nosaltres, és quan puc veure que una llàgrima baixa per la seua galta. No comprenc res. Situa a l'àvia enfront d'una porta:

-Mama, mira. És la teua antiga casa. Ací em vas criar, jo passava hores i hores jugant en aquest ma-

teix carrer i tu de vegades miraves per comprovar que hi era i em cridaves que anara amb compte- esclata a plorar.

Em pose al costat de la mare i li agafe la mà, ens quedem contemplant la iaia que mira la casa estranyada.

Després d'estar una estona allí emocionats, anem cap a la platja a veure com el sol s'amaga.

Quan arribem, el pare i la mare ens deixen sols amb la iaia. Ho necessitem. Camine un poc avant amb la iaia i ens assegum en una petita muralla de pedra que envolta un tros de la platja.

La imatge és de quadre. El sol amagant-se, el cel amb un to rosa preciós, la platja tranquil·la, la melodia dels ocells de fons i el vent gelat que bufa suaument.

Contemple al Pol i a la iaia, un al costat de l'altre, agafats de la mà. Els ulls d'ambdós brillen com mai a causa de la llum solar. Són tan bonics! M'encantaria quedar-me en aquest moment per sempre, amb dos de les persones que més vull i les altres dos darrere nostra, cuidant-nos.

Veig que la cara de ma iaia canvia, de sobte contemple un raig d'emoció dins d'ella, pareix una nena petita. Me n'adone que apreta la meua mà més fort, i és gira somrient per veure'm. Em fa un senyal per tal que m'arrime i així ho faig.

Ens mirem de ben a prop i els nostres ulls fan contacte, d'una manera diferent, i aleshores:

-Quéroche miña ruliña.

Silenci. No m'ho puc creure. No puc evitar emocionar-me, i les emocions que tant he guardat, ixen a l'exterior com un volcà. No puc demanar més. Allí a la vora de la mar, un moment preciós. Es gira cap a Pol, l'arrima també i ens quedem allí, els tres abraçats. Tant de bó aquest moment no acabe, poder disfrutar sempre de la meua àvia, la meua família i la meua terra. Estic molt feliç, no puc demanar res més, simplement, eternitat.

-Quéroche avoíña.

BATXILLERAT I CICLES FORMATIUS - TEATRE

L'INCENDI

Roser Serra Gómez

PERSONATGES

CLARA: Una adolescent que té entre catorze i quinze anys. Té els cabells castanys i curts. Consentida i arrogant.

IRENE: Mare de CLARA. Fa cara d'arrossegar una preocupació i un cansament eterns.

ALBERT: Pare de CLARA i marit d'IRENE. Està una mica gros. Porta la samarreta a dins del pantaló, amb un cinturó que encara li marca més la panxa.

TÀNIA: Una veïna, d'uns trenta anys. Està embarassada.

JOAN: La parella de TÀNIA.

PEP: Un altre veí. És vell i està assegut en una cadira de rodes. Porta un batí roig i unes sabatilles a joc.

MARIA: La dona de PEP. És vella i també porta un batí blau obscur i unes sabatilles d'un rosa fúcsia. Època actual.

ACTE I

El carrer. Algun banc i una farola. Un escenari grisenc, com l'asfalt. Al fons, una projecció de la façana d'un edifici no molt alt (d'unes tres plantes) i tampoc massa ample. D'una de les finestres de la planta superior ix fum i es pot veure una petita flama.

PEP i MARIA es troben al centre de l'escenari, preocupats. A la dreta, amb una actitud semblant, hi ha TÀNIA i JOAN. Tots quatre esperen l'arribada dels bombers.

PEP (a MARIA): Maria, els has avisat?

MARIA: Tu què creus, Pep? Que vull que es creme l'edifici amb ells dins?

PEP: No dona, no! *(Fa un gest amb els braços indicant que es calme).*

TÀNIA: Pep, de veritat estàs tu preocupat pels altres? *(A MARIA).* Què ha passat? Que el metge li ha pujat la dosi?

JOAN: Tània...

TÀNIA: Què? Com si tu no m'hagueres dit mai com de tocanassos és "el veïnet". *(Ho diu canviant el to de veu, imitant la veu de JOAN).*

MARIA (a PEP): Mira! *(Amb un somriure fals.)* Et vaig dir que ell tampoc era de fiar. A la cara tot bé, i després... Ha!

JOAN (fa cara de no haver trencat mai un plat): Després què, senyora?

TÀNIA: De veritat que els heu cridat? *(Comença a cridar mirant cap al fons de l'escenari.)* Irene! Albert! *(Als altres.)* Com es deia la seua filla?

MARIA (a tots tres): Era Carla?

TÀNIA, JOAN, PEP i MARIA (A la vegada): Carla!

TÀNIA (fent-los callar): No, no, no era Carla.

MARIA (a TÀNIA): I tu què en sabràs, si no fa res que viviu aquí.

PEP: No venen els bombers?

TÀNIA: Com no se n'andonen que està cremant-se el pis? Hem tocat al timbre diverses vegades... No han eixit encara!

MARIA (a PEP): Els bombers tardaran, com sempre. En aquesta ciutat els bombers no fan la seua feina. De fet, no fan cap feina.

PEP: Jo només espere que el foc no avance més i arribe a casa nostra.

TÀNIA: Ni a la nostra.

JOAN: No arribarà, amor.

PEP: En no res, plaf! Tot el pis cremat i nosaltres sense res. A una casa ocupa d'eixes o com collons es diga.

MARIA: No digues tonteries, Pep. En tot cas, es cremaria abans la casa d'ells *(assenyala TÀNIA i JOAN).*

PEP: El que és estrany és que no hages sigut tu la que l'ha cremada. Sempre he pensat que series capaç de provocar un incendi dels grossos. Més de deu vegades se t'ha encés la cuina... I un poc més i ens mates amb el forn!

MARIA (irònica): El que està clar és que a tu no se t'encendrà mai.

TÀNIA: Albert, va a més! *(Entre plors.)* Com és que no senten el timbre?

JOAN: Amor, vine, no passarà res. *(L'abraça.)*

MARIA (imitant-los): "Amir, vini, ni pissiri ris". *(Pausa.)* Clar que hi són, el que passa és que la xiqueta malcriada té la música a tot volum i els pobres pares no senten ni el timbre. Si ve de la cuina prompte notaran l'olor i baixaran.

JOAN: No notaran l'olor. És impossible.

MARIA: Per què ho dius, això?

JOAN: Perquè en eixa casa sempre fa olor a marihuana.

TÀNIA (escandalitzada): Joan! Oh, és que és horrible!

JOAN: Sempre fumant! Tot l'edifici fa una olor a...

MARIA: Drogoaddictes!

(Apareix per la banda esquerra ALBERT amb una bossa de fem.)

TÀNIA (en veure ALBERT se li llança als braços): Albert!

(JOAN, MARIA i PEP observen la seua reacció una mica estranyats.)

MARIA (adonant-se que encara no li ha dit res): Quina sort que hages baixat...

ALBERT: Què passa? Hi ha reunió de veïns?

MARIA: Com? *(Burlant-se'n.)* Reunió de veïns! Aquesta sí que és bona!

PEP: S'està cremant ta casa, babau! *(Tus per haver cridat amb tant d'ímpetu.)*

MARIA: Pep! Que t'ofegaràs!

PEP (encara tossint): Deixa'm, dona!

ALBERT: Com? No entenc res.

PEP (que per fi deixa de tossir, li assenyala l'edifici): Mira-ho, babau!

ALBERT (alça el cap i mira cap a la finestra): I no ens aviseu?!

TÀNIA: És clar que sí! Per l'amor de Déu, com pots pensar això? Hem tocat moltes vegades el timbre, però no ens heu obert!

MARIA: Mira rei, hem avisat. No sé que estariu fent, ni vull saber-ho, però nosaltres hem fet el que tocava: tocar el timbre i cridar els bombers, que no venen.

JOAN: Mai venen.

PEP: Si haguéreu sentit el timbre ara no estaríem veient com cada vegada el foc és més gran. L'hauríeu apagat i punt. *(Cridant.)* Però és clar, cada vegada hi ha més, més i més! *(Perdent la paciència.)* Mira que no adonar-se'n! *(Torna a tossir.)*

TÀNIA (mentre es toca la panxa i se la mira): Intenta no sentir aquests crits, angelet meu.

ALBERT (es gira, dirigint-se a la projecció): Irene! Clara! Foc, foc! A casa hi ha foc!

MARIA (a TÀNIA, pedant): Mira com sí que era Clara.

TÀNIA: Vosté havia dit Carla!

MARIA (a PEP): Ara em vol enganyar, com es fa amb la gent gran.

PEP: Tu sempre millorant les coses, Maria. No pots callar d'una vegada i admetre que no tens raó?

MARIA: Tu sempre atabalant-me! Això és l'únic que fas, atabalar-me!

PEP: Mai tens raó! *(Tus.)*

MARIA: Que no crides! No veus que t'ofegues? *(ALBERT surt per la banda esquerra de l'escenari, corrent.)*

PEP: I aquest encara no se n'havia anat?

TÀNIA: Estava cridant la filla i la dona, però no el senten.

PEP: I és clar que no el senten. Estem al carrer, com dimonis l'han de sentir?

MARIA: Abans nosaltres també cridàvem!

PEP: I tampoc us sentien.

JOAN: La filla... Quan no estan els seus pares porta molts amics i després el pis fa olor a tabac. Potser amb un cigarret d'aquests ha cremat la casa.

MARIA: A tabac i a altres coses.

JOAN: Tabac i marihuana.

PEP: Amb un cigarret no cremes un bloc d'edificis sencer! Potser cremes un bosc, però...

(Pausa. Reflexionant.) Bé, potser si està tan empanada com el seu pare, sí.

(JOANriu.)

TÀNIA (mira a JOAN): Et fa gràcia això? Et fa gràcia que unes persones estiguen a punt de morir?

JOAN: A veure, no. Això no. Només dic que Pep no s'enganya. Aquest Albert té cara de no assabentar-se massa del que passa al seu voltant...

TÀNIA: Què voleu, si la dona li deixa fer tot a la seua filla! Quina culpa en té ell?

JOAN: Bé, et recorde que també és la filla d'Albert...

TÀNIA (*a la defensiva*): Sí, però ell, quan arriba cansat després d'un dur dia a la feina, no té ganes de discutir!

MARIA: Tan ocupat està? Que de què treballa aquest?

TÀNIA: És enginyer de carreteres, bé, i ara de ferrocarrils.

PEP: Sí que n'està vosté assabentada...

JOAN (*estranyat, a TÀNIA*): Com és que saps tantes coses d'aquesta família?

TÀNIA: Viu dalt de casa, és normal saber-ho.

JOAN (*molest*): Però nosaltres no fa molt que vivim aquí... Tres mesos, i prou.

PEP: Nosaltres ni ho sabíem i portem tota la vida aquí. Ell, el tal Albert, sempre amunt i avall, mai para quiet a casa... I amb eixa cara de pomes agres... No ens abelleix parlar amb ell.

MARIA: I menys preguntar-li com li va.

JOAN: No m'estranya.

TÀNIA: Però són coses que fan els veïns.

MARIA: Quina llàstima, una família més sense sostre! Això sí que és tindre mala sort, ara que havien acabat de pagar la hipoteca!

TÀNIA: Ah, ja veig que vosté també en sap coses, d'Albert!

MARIA: Però això és una altra història, els rebuts i les factures...

PEP (*intentant canviar de tema*): El que és increïble és que ella, que està embarassada, haja baixat ella abans que aquests. I jo! Fins i tot jo he baixat abans que ells, i mireu que duc cadira de rodes!

MARIA: No és tan increïble si la teua dona està a càrrec de tu tot el sant dia.

PEP (*la ignora i segueix*): I tot per un dinar que hauran cremat, segur, aquests babaus.

MARIA: Una altra vegada amb el dinar... Deixa-ho estar! Segur que han estat els cigarrets!

Mentre encara discuteixen, els llums van apagant-se lentament. Fosc.

ACTE II

L'escenari s'il·lumina de nou. Al centre, hi ha una banyera amb una cortina d'estampat infantil. Al costat dret, hi ha un banquet amb una pila de roba. Hi ha també un altaveu portàtil per a telèfons mò-

bils. Sona una cançó de rap, amb un volum molt alt.

IRENE està situada davant el banc. Plega una de les peces de roba mentre murmura. CLARA està dutoxant-se i s'amaga rere la cortina.

IRENE (*alçant el to de veu*): Eres gran per al que vols. Tu has vist com has deixat l'habitació? No vull ni entrar a veure-la. Em fa fins i tot por pel que hi puga trobar!

CLARA (*darrere la cortina*): Una altra vegada? Ja està bé!

IRENE: Que ja està bé dius? I aquest cúmul de roba que tens aquí?

CLARA: També està bé. (*Riu.*)

IRENE: Apaga la música. Fes el favor d'apagar la música d'una vegada!

CLARA: No em puc ni dutxar tranquil·la! Sempre estàs darrere meua dient-me què he de fer i què no! Eres insuportableee!

IRENE: Apaga-la o em tornaré boja. Sempre escoltant aquesta música tan espantosa. Si el teu pare ho veu...

CLARA: Una altra vegada amb allò del pare!

IRENE: Però clar, com que només ve a sopar i a dormir no sap què sents ni què fas.

CLARA: Ja estàs tu per a contar-li-ho.

IRENE: I tant que sí. I també els professors, que no paren de queixar-se del teu comportament.

CLARA: Que pesada!

IRENE: Apaga la música, per favor, no t'ho vull tornar a repetir!

(CLARA treu el cap i el braç per la cortina, agafa l'altaveu, l'apaga i el torna a deixar.)

IRENE (*seu al banc. Canvia el to de veu, ja no crida, ara parla amb una veu trencada. Està trista*): Jo ja no sé què fer amb tu. De veritat que no ho sé. I per a variar el teu pare no està mai a casa.

CLARA: El pare no em molesta tant com tu.

IRENE: El pare no té ni idea del que passa a casa. Entens? Amunt i avall. Ell treballa molt, sempre treballa molt. I jo què? Jo no treballe també, o què?

(S'atura el soroll de l'aigua. Silenci.)

CLARA: Tu no entens res, mama. No ens hem entès mai, i punt.

IRENE: Com pots dir això? Soc jo qui més temps ha passat amb tu. Des de ben menuda. I ara... Ara de sobte em rebutges. Em sent com si et molestara i ho haguera fet tot malament. La vida és tan injusta...

CLARA (*agafant la tovallola que hi ha al banc*): Vinga va, no comences ara amb els teus discurssets de depressió total. No em ratlles. (*Corre la cortina de manera que ja se la pot veure, embolicada per complet amb la tovallola. Camina fins a l'altaveu i el torna a encendre. Sona la música d'abans.*)

IRENE: Que no et ratlle? (*Torna a apagar l'altaveu.*) Qui t'ha ensenyat a parlar així? Amb qui vas ara? Què penses fer? No sé res de tu.

CLARA: Que no em ratlles!

IRENE: Mira, saps què? Que tant se val, no vull saber-ho. (*Alçant-se del banc.*) No, no vull saber-ho.

(Entra ALBERT, sufocat, per la banda esquerra del escenari.)

ALBERT (*cridant*): Correu! Fora! Vinga! Que s'està cremant alguna cosa a casa!

(Darrere d'ell entra fum i l'escenari en queda cobert.)

CLARA: Què dius ara?

ALBERT: Ve de la teua habitació, Clara! Que carai has fet?

CLARA: És el baf de la banyera!

IRENE: Anem a veure la teua habitació!

ALBERT (*parant-la*): No. No hi ha temps. Anem baix. S'està cremant tot. Els veïns ens han avisat i no ho hem sentit.

IRENE: La música aquesta!

CLARA (*nerviosa, fa voltes al vàter i bufà*): Què fem?

ALBERT i IRENE: Baixar!

(CLARA agafa una pantalons i una samarreta.)

ALBERT: No! Baixa així. Ja! QUE NO HI HA TEMPS!

L'escenari va omplint-se de fum i, poc a poc, es fa fosc.

ACTE III

L'escenari s'il·lumina de nou. Tornem al carrer, amb algun banc i una farola, de color grisenc, com l'asfalt. Al fons, una projecció de la façana d'un edifici no molt alt (d'unes tres plantes) i tampoc massa ample. D'una de les finestres de la planta superior ix fum. Aquesta vegada, però, la flama ja no és petita. Cobreix un terç de l'edifici. Al centre de l'escenari, PEP, MARIA, TÀNIA i JOAN enraonen, exclamen i discuteixen.

PEP: Com pot ser que no vinguen els bombers? En quin món vivim? Si tinguérem un garatge, en una arruixada de mànega hauria apagat la flameta que hi havia.

MARIA (*a TÀNIA i a JOAN*): L'heu sentit? Ha! No ens faces riure Pep!

JOAN (*fent-se el graciós*): A banda d'un garatge, hauries de tindre una mànega ben llarga.

TÀNIA: No baixen? Tarden massa! On són? Què fan que no baixen?

JOAN: Tranquil·la, amor. Estaran baixant ja. Ha pujat Albert. No et preocupes tant. Tranquil·litza't. (*Li acarona la panxa i l'abraça.*)

MARIA (*assenyalant la banda esquerra de l'escenari*): Mira! Ja han baixat els tres.

TÀNIA: On? (*Se separa de JOAN bruscament i va corrent on està MARIA.*) No els veig!

MARIA: Allà, filla, allà!

(Apareixen IRENE, ALBERT i CLARA. TÀNIA abraça de nou a ALBERT. Li fa un bes a la galta.)

JOAN (*a TÀNIA, escandalitzat*): I ara! Però què fas? Per què l'abrades?

PEP (*a MARIA*): Pobre! Encara no se n'ha adonat?

MARIA (*canviant de tema*): Bé, ja estem tots! Els bombers no tardaran a arribar, supose... Però els tornaré a telefonar. (*Treu el mòbil del batí.*)

PEP: I aquesta què fa en barnús?

CLARA: I vosté què fa en batí?

MARIA (*guardant el mòbil*): Escolta, xiqueta, encara hem baixat nosaltres abans que vosaltres! Un mínim de respecte! Que no sé què carai fèieu allà dalt, tant de temps! Total, per baixar així!

PEP: I el teu pare puja a avisar-vos i encara s'entreté!

MARIA: Molt de fer carreteres i ferrocarrils i després potser necessita un plàmol per poder pujar a sa casa!

IRENE (*sorpresa*): Carreteres i ferrocarrils? Què diuen? (*A ALBERT*) A què es refereixen?

ALBERT: Ni jo ho sé, Irene. Creu-me, ni jo.

(Fa una cara agressiva als dos vells, com dient que callen.)

TÀNIA: Com? Que vols dir, que no eres enginyer?

IRENE: Què diu, senyora? Què sabrà vosté de l'ofici del meu marit?

JOAN: El seu marit li ha dit a la meua dona que és enginyer de ponts i carreteres, i no sé que més ha passat... Però em sembla que s'entenen massa bé.

IRENE: Què vol dir que s'entenen massa bé?

MARIA: Ella diu que és una cosa normal entre els veïns.

TÀNIA (*a ALBERT*): I què vol dir que no t'encarregues ni de les carreteres ni dels ferrocarrils?

IRENE: Però què dius? És que no entenc d'on ho has tret, això. (*A ALBERT.*) D'on ho ha tret?

(*ALBERT fa una ganyota, com qui no sabera res.*)

TÀNIA (*histèrica*): Eres un mentider! Com has sigut capaç de mentir-me!

IRENE: De mentir-te en què, si es pot saber?

TÀNIA (*ignorant-la*): M'hauria enamorat de tu encara que no fores enginyer de camins.

IRENE: Enamorar?

TÀNIA: Et penses que dient que eres enginyer jo ja m'enamore? Em creus tan mesquina? Tan hipòcrita?

JOAN (*a Irene*): Ja li he dit que s'entenien.

IRENE (*incapaç d'acceptar aquesta situació, nerviosa, tremolant de ràbia*): I vostè està veient tot això i està tan tranquil?

JOAN: I què vol que faça?

ALBERT (*a IRENE*): Però, Irene! No et creuràs el que està dient aquesta boja? Si ni tan sols la conec!

MARIA: Que no la coneix?

IRENE: Que no la coneixes?

ALBERT: Bé, potser l'he vista un parell de vegades per l'edifici, però res més!

(*Els dos vells estan al mig, observant-ho tot amb la boca oberta. Mouen el cap, segons qui parla. CLARA, que ha quedat a un costat, té les mans al cap i camina fent cercles, preocupada.*)

TÀNIA: Que no em coneixes? Si ens hem estat veient des que vaig començar a viure aquí!

JOAN: Tres mesos!

IRENE (*a ALBERT*): Que us heu estat veient?

(*CLARA plora.*)

MARIA (*a TÀNIA*): Mire el que ha fet, senyora! No hi ha cap altre moment per a parlar d'aquestes coses? Si no arriba a ser per l'incendi, la dona del canalla aquest no se n'hauria assabentat de res! I mire! (*Assenyala JOAN.*) Mire el seu home, senyora, plantat com un estaquirot! (*A PEP.*) Al final resultarà que Albert no estava tan empanat com pensaves!

TÀNIA (*ignora el que ha dit MARIA. Assenyalant ALBERT*): Em vaig enamorar d'aquest home des que vaig venir a viure aquí!

JOAN (*irònic*): Vaja. Gràcies per la sinceritat.

ALBERT: Que no sé què diu, aquesta senyora! Irene, et jure que no sé què diu! No tenia ni idea de...

IRENE: Calla d'una vegada, estafador!

JOAN: Vaja. Això sí que ha estat un colp ben fort.

MARIA: I tu no sembles estar gaire afectat.

JOAN: Estem esperant un fill, com no he d'estar afectat? Ell és un brètol que no suporta la seua família i s'ha intentat refugiar dels problemes de casa amb ella, una dona embarassada.

IRENE: Què vol dir, ara, que ella no l'ha buscat?

JOAN: Des que vam vindre a aquest edifici la nostra relació no va bé. No la culpe.

ALBERT (*a JOAN*): La seua dona i jo hem parlat alguna vegada a les escales, i prou. I li ho puc assegurar.

JOAN: Clar, em creuré abans un home que s'ha inventat que és enginyer que a la meua dona!

TÀNIA: No estic boja, no faces com si ho estigués. M'has enganyat i ara davant d'ella (*assenyala IRENE*) em tractes com si m'haguera tornat boja.

JOAN: És veritat, l'has enganyada.

CLARA: Pare, és veritat?

MARIA: Ja ho crec que sí.

IRENE: I tu per què defens la teua dona, si t'ha estat enganyant? No té cap ni peus!

JOAN: No es fique on no la demanen.

(*CLARA cada vegada plora més i els crits d'uns i altres augmenten cada vegada més, fins al punt que no s'entén res del que diuen. De sobte, PEP crida, mirant el públic.*)

PEP (*interrompent la discussió*): Mireu! (*Assenyala el públic.*) Per allà! Mireu!

(*Tots callen i queden mirant atentament cap al públic. L'escenari va omplint-se de fum i les llums cada vegada són més tènues.*)

PEP: Algú s'havia adonat de tota la gent que hi ha allà, observant com es crema l'edifici?

JOAN: Què és allò que s'hi veu allà?

PEP: On?

MARIA: Un cotxe!

TÀNIA: No! Els bombers! Són els bombers!

(*Se sent de fons la sirena del camió de bombers. La llum és intermitent, com les llums dels cotxes de policia. Els set personatges es queden palplantats, sense dir res. L'escenari ja és ple de fum i, de sobte... Fosc.*)

FI

BATXILLERAT I CICLES FORMATIUS - POESIA

T'ESTIMO, AVUI, ETS TU O LA MEUA MENT

Clara Gil Carbonell

T'ESTIMO

Cridar-li al món que t'estimo.

Endevinar en la teua mirada,

el missatge enigmàtic del teu cor.

Apostar-ho tot,

Sense cap por

Perquè ets la meua sort

una bella contradicció

la dolça poesia

que encoratja la meua vida,

que inspira cada dia.

Perquè ets tu.

Solament tu.

AVUI

Avui que estic sol

puc escoltar el meu cor.

Paraules que viatgen,

que em porten el teu record.

Paraules sense cap sentit,

que al meu pensament

fan embogir.

ETS TU O LA MEUA MENT?

Ets tu o la meua ment?

Em pregunte en la fredor

quan el teu rostre esdevé

acabant amb la foscor.

Ets tu o la meua ment?

Em pregunte tantes vegades

com es creuen les nostres mirades

quan es cerquen desesperades.

SOMRIURE

Entre les ones daurades que mou el vent

es deixen entreveure's

els estels que més brillen al firmament,

i esbossat al cel,

el teu somriure més sincer

capaç de vèncer

al món sencer.

SECRETS

Les teus corbes més íntimes,

els meu dits perfilen,

descobrint tots el teus secrets,

guardats entre les parets

d'on avui seran trets.

ABSÈNCIA

quan més m'aprove,

més a faltar et trobe

Quan tot sembla perfecte,

desapareixes,

sense cap efecte

sense deixar cap rastre.

Omplint el meu cor

amb l'absència del teu amor

RECORDS

Les nits en vetlla,

la meua cara a la teua espatlla,

l'emboïc de tots dos

dels nostres cossos,

de les nostres ments.

La tempesta de sentiments,

amenaçant la nostra fortalesa,

capgirant les nostres vides,

removent el passat,

el que avui tan sol són records.

BATXILLERAT I CICLES FORMATIU - NARRATIVA

UN ENTRETANTS

Miquel Viel Vázquez

Ja feia una setmana que mon pare havia mort i encara no m'havia fet l'ànim d'entrar a la casa familiar. Aquell matí d'hivern plujós, en alçar-me, vaig pensar en la casa i en que devia arreglar papers, anar al banc, endreçar armaris i calaixos,... no em feia gràcia entrar sol i menys regirar entre les coses de mon pare. Ma mare havia faltat quan jo era menut. Aquella casa era el santuari de mon pare. Però un dia o altre hauria d'anar. Ben mirat no hi tenia res millor a fer aquell diumenge. Així que em vaig prendre un cafè, em vaig canviar la roba i vaig emprendre el camí cap a casa mon pare, cap a ma casa.

En entrar, m'entrà la nostàlgia, hi havia tants records allà dins. El silenci em feia mal; recordava al pare, solia visitar-lo tots els dies, no el volia recordar com als darrers mesos malalt al llit, sinó com quan es vestia i anava al trinet amb els amics a veure qualsevol partida de pilota. N'era un gran aficionat, coneixia a tots els pilotaris.

Amb tots aquests pensaments vaig recórrer la casa i sense saber com, em trobí al seu dormitori regirant els seus calaixos de la còmoda. Al primer, davall de la roba interior vaig trobar fotos antigues dels meus pares; unes llagrimetes em van vindre als ulls i em baixaren per les galtes, en vore una foto del casament, estaven tan joves i feliços!

Al segon calaix estaven els pijames. Mon pare era molt metòdic, i estava tot en ordre. Allí estaven les llibretes del banc i l'escriptura de la casa. Ho vaig agafar i en intentar tancar el calaix, no vaig poder. Pensava que hauria enganxat alguna peça de roba. Vaig obrir i tancar dues vegades i a la fi, vaig decidir traure el calaix sencer. Allí hi havia un sobre gran. L'agafí amb curiositat i em vaig sorprendre en vore al davant

el meu nom escrit. A dins hi havia fotos antigues en blanc i negre. Una d'elles, mostrava a un xic jove i prim, content a un camp d'arròs. Mirant-lo detingudament, tenia un semblant a mi. Vaig voltar la foto i escrit amb llapis, amb lletra irregular i mig desdibuixada, posava: "pare, 1935".

-Aleshores, aquest devia ser el pare de mon pare, o siga ma iaio.-vaig exclamar en veu alta.

No el vaig conèixer mai; mon pare sempre m'havia contat que ell tampoc havia conegut a son pare, perquè va anar a la guerra abans que ell va néixer i no va tornar mai. Ma iaio Voro es va allistar al bàndol republicà amb els seus amics. Eren molt joves i sindicalistes de la CNT i volien defensar els seus ideals front al feixisme emergent. Mai més van saber res d'ell.

Ma iaia Matilde, va parir sense home i va criar al fill sola. Ella sempre contava que estava "en amo" a una casa bona. Eren terratinents arrossers, els que més terres tenien a la Ribera. Era una família adinerada, religiosa i partidària del Règim franquista. Encara que ajudaren molt a l'àvia, vídua i amb un xiquet. Ella contava que a moltes cases no l'hagueren volgut llogar, ja que era dona d'un republicà, d'un roig. S'encarregava de les feines de la casa: fregar, comprar, cuinar, cuidar als xiquets,... a canvi va poder criar el seu fill dignament i li deixaren una casa, de les moltes que tenien, per a poder viure.

La segona foto, mostrava al mateix home, amb un fusell, al fons es podia veure un riu. La foto estava engroguida i trencada per un cantó.

La vaig girar, i al darrere es llegia: "Per a la meua estimada ,

-Ací ja estava a la guerra- vaig pensar.

Hi havia també un sobre marró, obert per dalt; a dins una carta amb la mateixa lletra que a la foto:

Estimada Mati,

T'escric a la vora del riu Ebre, prop de Tarragona. És una ciutat romana molt bonica, quan acabe la guerra vindrem els tres a visitar-la.

Com esteu? Tinc moltes ganes de vore't i de conèixer al meu fill Vicent. De segur que ja xarxa i corre pels camps. Recorda-li que no estic amb ell perquè estic lluitant pel nostre poble, perquè ell tinga un futur en llibertat.

Segurament, tardaré un temps en poder tornar a escriure, ja que m'han passat plans futurs, dels que no et puc parlar; per la vostra seguretat, i en uns dies marxarem a la batalla. Només puga tindràs notícies meues.

Vos estime molt i no us oblide.

Aquesta segurament va ser l'última carta que va rebre ma iaia. Mai va perdre l'esperança que tornaria. Quan a la tele parlaven d'exiliats, de gent que havia tornat després de mort Franco, els seus ulls brillaven de manera especial, i deia: Pot ser és viu i un dia tornarà. Però no va ser així.

-Què li degué passar? Segurament va morir. Si a l'any 1938 estava a Tarragona, prop del riu Ebre, possiblement va participar a la Batalla de l'Ebre.

Posí les fotos i la carta dins del sobre gran i vaig eixir cap al banc. Passí el matí entre finestretes del banc, de l'ajuntament i de la Seguretat Social. Sembla mentida quant de paper s'ha d'omplir per a donar a una persona per difunta.

En arribar la nit, després de sopar, comencí a pegar-li voltes al cap i a fer-me preguntes: Què li va passar al iaio? Per què no tornà? No el van buscar? Ningú li portà notícies bones o males a la seua dona? Ell es va allistar amb uns amics, qui eren? Eren del poble? Ells van tornar?

Em vaig gitar, perquè a l'endemà entrava a treballar prompte, però em costà agafar el son.

L'endemà, al treball, ni hi vaig pensar, tenia molta feina i anava de cap. Però de vesprada, ja descansat, vaig engegar l'ordinador i sense pensar-ho, em trobí buscant la Batalla de l'Ebre.

Moriren entre 10,000 i 15,000 republicans. La victòria republicana, no va aconseguir que foren derrotats, gràcies a l'ajuda dels alemanys i dels italians. La batalla va tenir lloc entre Tarragona i Saragossa. Va durar uns quatre mesos. Els republicans van perdre ací la guerra. Quasi 200.000 van ser empresonats a camps de concentració o afusellats.

-I si ma iaio va ser un dels supervivents de la batalla i va ser empresonat?

En aquell precís moment vaig decidir que investigaria què va passar amb el iaio Voro i on s'havia mort. Comprenia que mon pare i ma iaia havien tingut dificultats per a poder trobar-lo, però ara havia canviat molt les coses i potser jo esbrinaria on va acabar els seus dies.

Com que soc solter i treballo només als matins, vaig trobar ací una manera de distraure'm i de no deprimir-me amb l'absència de mon pare.

Vaig passar alguns mesos davant de l'ordinador, vaig visitar biblioteques, registres, arxius municipals, em vaig entrevistar amb antics republicans i familiars...

Vaig saber que a Espanya van haver més de 180 camps de concentració!! Quan sentim: "Camps de concentració", sempre pensem amb els nazis, però durant molt de temps no hem tingut notícia dels camps espanyols, on molts republicans van perdre la vida. També vaig llegir que alguns presoners van estar enviats a camps nazis. Fins i tot vaig poder parlar amb un supervivent de Mauthausen. La seua història em va aterrar, de pensar que ma iaio podia haver patit el mateix. Semblava tret d'una pel·lícula sobre l'Holocaust, però va ser real.

Vaig decidir investigar els camps de concentració a Aragó i Catalunya, i després passí a aquells que estaven prop del riu Ebre. Per algun lloc havia de començar.

Entre altres existien camps en: La Seu d'Urgell, en Puigcerdà, en Lleida, en Manresa, en Barcelona, en Tarragona,...

Un d'ells, el de Miranda d'Ebre va ser prou important, ja que a banda de republicans, hi havia presoners que havien fugit d'Alemanya, França, Bèlgica... que escapant dels nazis, acabaren en mans de Franco. Alguns van ser força importants com dos premis Nobels de Medicina, el 1r Ministre francès, etc.

Per altra banda, vaig tindre notícies que els tres amics que es van allistar amb ma iaio, un havia desaparegut, altre estava a les llistes dels morts a la Batalla de l'Ebre i Pere Grau va poder escapar a França. Allí va refer la seua vida, es va casar i va tindre dos filles. Mai va tornar a Espanya.

Les vacances de setmana santa, van ser l'excusa ideal per a visitar França i a la filla que seguia amb vida de Pere. Ella li contà com son pare mai va oblidar aquella batalla, ja que els amics es van separar per sempre. Li explicà el que son pare havia relatat tantes vegades: com el seu amic Joan havia mort als seus braços intentant creuar l'Ebre. I com el seu amic Voro i Pepe Nas havien estat fets presoners quan intentaven passar a França, creuant els Pirineus.

Aquesta informació va ser molt important. Ma iaio no va morir a la batalla, va sobreviure, va intentar fugir i va ser empresonat.

També em va dir Charlotte, que son pare estava segur que van ser enviats al camp de Miranda d'Ebre. Allí va perdre la pista d'ells. No va saber dir-me si van sobreviure al camp o si van morir allí. Quan li vaig preguntar per què no va tornar mai a Espanya, em va respondre que havia format una família a França i que mentre vivia Franco, no podia tornar per por a ser empresonat.

Aleshores em vaig centrar en el camp de Miranda d'Ebre. Vaig esbrinar que al camp, que tenia capacitat per a 1.500 presoners, aviat es va superar aquest límit. Als presoners els classificaven entre: presos comuns, presos no hostils, presos "desafectos" sense responsabilitat i "desafectos" amb responsabilitat. Ma iaio era dels últims, ja que va ser voluntari republicà i sindicalista, o siga, destinat a treballs forçats.

Vaig contactar amb Francisco Sebastián, professor de la Universitat de Burgos, que encapçalava una investigació sobre aquest camp de concentració en particular i formava part de la Recuperació de la Memòria Històrica. Ell m'explicà que els treballs forçats van ser un castic molt cruel i un gran negoci del qual van traure profit el govern, l'església i empreses privades. Van construir carreteres, vies, pantans, reconstruïren edificis i com no, el Valle de los Caídos. Els presos malvivien, passant fred i

molta fam. La majoria morien exhausts. No podia imaginar-ho, jo, nascut al final de la dictadura, que havia tingut una vida bona i tranquil·la, sense luxes, però sense grans dificultats. També em va relatar que aquell camp, abans de ser tancat al 1947, va ser l'escenari d'un dels intents de fuga més espectaculars i tràgics d'Espanya: Una matinada, quan els presos eren traslladats al lloc on s'estaven construint les línies ferroviàries, es va sentir un xiulit i ràpidament, tots els presos armats amb pedres que s'utilitzaven per a les vies, atacaren els guàrdies per sorpresa, sense deixar-los temps a reaccionar. Una vegada abatuts, començaren a córrer. Més de 120 presos escamparen el vol, cap a totes les direccions, intentant fugir el més prompte possible. Però, van ser albirats des de la torre de vigilància, i de seguida, del no res, van aparèixer soldats armats amb fusells que dispararen sense parar, fins no deixar cap home amb vida.

Em quedí bocabadat. Durant uns dies vaig deixar les meues indagacions. Calia descansar i organitzar-me les idees. Creia que ma iaio podria haver estat entre aquelles persones que intentaren fugir, ja que ma iaia sempre descrivia al seu home com a lluitador incansable.

Passats quatre dies, torní a posar-me en contacte amb l'historiador Sebastián. Li plantegí diferents preguntes: Com podia saber si ma iaio era un dels presos fugits? Hi havia un registre de morts al camp o dels que van sobreviure? Si va sobreviure, hi havia dades d'on van ser traslladats després del tancament del camp?

El professor va dir que la majoria dels llibres i registres del camp, havien sigut destruïts o havien desaparegut. Era prou difícil trobar pistes. Quan començava a estar una mica decebut i pensava que açò seria un cul de sac, vaig veure la llum. Sebastián em va oferir la possibilitat de viatjar amb ell a Salamanca a l'Arxiu General de la Guerra Civil espanyola.

Jo havia sentit parlar d'aquest arxiu, recordava que es va fer famós arran dels "papers de Salamanca". Els mitjans de comunicació es van fer ressò als anys 2004-2008. Els ciutadans catalans demanaven que els tornaren arxius i documents. Van fer moltes protestes, manifestacions i arribaren als jutjats, on el Tribunal Suprem Constitucional, els donà la raó

i hagueren de tornar-los tots els documents a l'any 2013.

L'Arxiu de Salamanca es troba a un edifici on abans era l'orfenat de San Ambrosi. Sebastián havia aconseguit els permisos necessaris per a poder entrar i consultar tots els documents que ens foren útils en la nostra recerca.

Ens centrarem en el Camp de Miranda d'Ebre. Hi havia moltíssims papers i documents: cartes personals escrites per presos i mai enviades, carnets d'afiliació a sindicats, passaports, fotos del camp... Allí vaig trobar el carnet de ma iaio de sindicalista: amb una foto de carnet i el nom complet: Salvador Andreu Tomàs. Ara ja estava segur que va passar per allí.

Vam seguir buscant, llegint, destriant papers durant mesos. Jo m'havia agafat una excedència i el professor havia demanat una beca d'investigació sobre la Memòria Històrica.

Encara que era una feina dura, ara ja ho tenia clar: volia arribar a la fi de l'assumpte, descobrir què li passà al meu avi. El professor, que era un home molt estricte, va traçar la nostra rutina de treball: als matins anàvem a l'arxiu, i a les vesprades posàvem en comú tot allò que havíem trobat o que podia ser una pista que ens portara cap a altra sortida.

Un matí, torní a recordar aquell intent de fuga que ben bé podria haver estat relatat a qualsevol llibre o pel·lícula. Li vaig comentar al professor i vam decidir centrar-nos en aquell fet.

Al cap d'una setmana Sebastián, un matí a l'arxiu com qualsevol altre, va exclamar: -Ho tinc!! Ho he trobat!! Vineeee!-mentre no parava de botar i de senyalar una pila de papers al seu davant.

Una senyoreta amb uniforme i cara de pomes agres, ens cridà l'atenció. Però Sebastián la va ignorar i va córrer a abraçar-me i em va estirar cap a la taula on ell normalment treballava.

Sí, allí, al davant meu, es trobava un llistat amb els noms dels 120 presoners abatuts durant l'intent de fuga del Camp de Miranda el 19 de febrer de 1940. Vaig llegir ràpidament aquells noms mecanografiats en ordre alfabètic. El cor m'anava a 200/h. No vaig vore el nom que tant desitjava. Vaig pegar una punyada amb tota la meua ràbia damunt de la taula. Sebastián agafà el llistat i començà a llegir els noms un a un. Hi havia hagut un error. Ma iaio tenia com a cognoms dos

noms: Andreu i Tomàs. Havien agafat Tomàs com a primer cognom, aleshores figurava més avall en la llista. Ara ja sabia que va morir i que mai va eixir d'aquell camp. Faltava una peça d'aquest trencaclosques: on hi era el seu cos?

Al final d'aquest document constava que els cossos hi eren al cementeri del poble amb el mateix nom del camp a una fosa comú.

Vaig visitar el cementeri. Al lloc on suposadament hi havia la fossa, sols hi havia una placa que posava: "† 1940".

I ací va començar la meua següent lluita: demanar que s'obri la fossa per identificar el cos de ma iaio i que li poguera donar un enterrament digne.

Durant mesos vaig demanar aquesta exhumació, però no va ser fins que s'aprovà la Llei de Memòria Històrica que vaig aconseguir els permisos.

El dia assenyalat per a l'exhumació, m'acompanyava l'historiador Francisco Sebastián que tant m'havia ajudat. No sé quins dels dos estava més nerviós i alhora il·lusionat. Van cavar duran hores, treballadors especialistes per a no danyar els cossos. Finalment, a uns 8 metres, van aparèixer els primers ossos. Els esquelets amuntats no eren un espectacle bonic. A simple vista es veia que havien estat llençats arreu, sota una capa de calç, que ajudava a la descomposició. Alguns cranis presentaven clarament un orifici, que sense ser un entès en la matèria, sabia que eren deguts a bales. Tots els presents estaven en un silenci sepulcral, alguns amb els ulls plens de llàgrimes.

Em van fer proves d'ADN i al final em van donar el cos de l'avi a una caixa. L'amic de ma iaio que també estava al llistat de morts no va poder ser identificat, perquè no tingué descendència.

Per fi s'havia fet justícia i el cercle s'havia tancat.

Dos dies després, el meu avi va ser enterrat al cementeri del meu poble, junt a la seua estimada dona Matilde. Molts veïns, familiars i amics meus s'arrimaren per a fer-li un xicotet homenatge. També hi havia polítics i autoritats locals.

Amb aquest cas, s'obria una porta a la investigació de molts desapareguts i una finestra cap a l'esperança.

PRIMEROS PREMIOS

PRIMER CICLO. 1r y 2n de secundaria	Autor/a
NARRATIVA: <i>Las tres partes del amuleto</i>	Pau Pérez
SEGUNDO CICLO . 3r y 4t de secundaria	Autor
NARRATIVA: <i>Llanto rimado de un poeta olvidado</i>	Alma Bravo
POESIA: <i>Fortuna, amor y muerte</i>	Rafael Abdón Martínez
TEATRO: <i>La entrevista de trabajo</i>	Joan Daniel Máñez
BACHILLERATO Y CICLOS FORMATIVOS	Autor/a
NARRATIVA: <i>El mundo de Gabriel</i>	Joan Gilabert
NARRATIVA EX-AEQUO: <i>Miedo</i>	Vicent Górriz
POESIA: <i>Árbol genealógico</i>	Nuria Serra
TEATRO: <i>Mi vida ya no es un sueño</i>	David Oltra Sanz

PRIMER CICLO. 1º Y 2º DE SECUNDARIA-NARRATIVA

LAS TRES PARTES DEL AMULETO

Pau Pérez

Había una vez tres reinos. El primer reino era Egipto, donde reinaba un faraón llamado Amenotep II. Este rey tenía un hijo que se llamaba Paucamón, este niño era muy inquieto y además era muy bueno investigando, por lo que le gustaba mucho hacer excursiones donde poder descubrir cualquier objeto o lugar que nadie hubiera visto nunca. El segundo reino era Italia, allí reinaba un emperador llamado Claudius, este monarca era muy justo con su pueblo. Claudius tenía un hijo llamado Lucio. A Lucio desde muy pequeño le había gustado mucho la espada y con los años desarrolló una destreza formidable con esta arma. El tercer reino era Grecia, su rey se llamaba Hetos. Este tenía una hija llamada Ariadne. Esta chica era muy guapa, tenía los cabellos dorados como los rayos del dios Helios. Su padre había intentado buscarle pretendientes, pero ella no quería ninguno, solamente tenía interés y pasión por el arco, había sido campeona de toda Grecia de tiro con arco.

Un buen día a cada uno de estos reinos, llegó una carta donde ponía lo siguiente: “Queridos reyes tenemos el placer de invitarles a las próximas olimpiadas que tendrán lugar en Tarraco”. Con mucha ilusión empezaron a hacer el equipaje, los tres reyes habían sido muy buenos amigos en su época de juventud, pero como consecuencia de sus cargos hacía muchos años que no se habían visto, con lo cual estaban muy contentos del viaje. El punto de encuentro de todos los reyes era el puerto de Sicilia, una pequeña isla situada en medio de todos los reinos. Desde allí tomaron un crucero de siete estrellas - no podía ser menos, eran reyes-, con el que navegarían tres días hasta llegar a Tarraco la capital de la Hispania Romana.

Amenotep, Claudius y Heto, al encontrarse no pararon de charlar, charlar y charlar, sus hijos que, por cierto, no se habían visto nunca, cansados de escuchar las batallas de sus padres se pusieron a jugar. Desde ese día se forjó una amistad que duraría hasta la muerte. Durante los tres días de viaje, los niños no pararon de jugar; jugaban tanto a juegos tradicionales como juegos inventados por ellos mismos.

Después de tres días de viaje, por fin llegaron a Tarraco. Para salir del barco debían atravesar

una pasarela de madera, y en el fondo de esta los esperaban los carruajes que los transportarían hasta la villa olímpica. Mientras pasaban por la pasarela, los reyes acabaron aquellos temas que tenían pendientes, aunque habían sido todo el viaje charlando, charlando ... (qué aburrimiento, pensaron los hijos). Mientras los reyes avanzaron hacia los carruajes, pisaron un tablón de madera que se rompió, y de repente Amenotep, Claudius y Heto cayeron a un agujero tan profundo y oscuro que no se veía el fondo. Los niños en verlo, se quedaron de piedra. De repente una voz ronca y fuerte salió del agujero, y dijo: “Vuestros padres están aquí conmigo, si deseáis volver a verlos, deberéis encontrar las partes del amuleto perdido”. La primera reacción de los jóvenes fue de incredulidad, ¿¿qué había pasado?? se preguntaron, era real o no, pero a la centésima de segundo después reaccionaron y se dieron cuenta de que lo que acababa de pasar era real. Entonces Ariadne que era muy lista, preguntó: - disculpa, señor / a voz, donde podemos encontrar la primera parte del amuleto?, además nos debe prometer que nuestros padres van a estar bien durante nuestra ausencia-, acto seguido la voz misteriosa contestó: - Ariadne, no estás en disposición de mandar nada, tú sólo tienes que hacer lo que yo te mando y ya está. - Y ahora escucha, si el primer trozo deseáis encontrar, al Dios Sol deberéis visitar, y él tal vez os lo dará-. Los niños rápidamente se dieron cuenta que se trataba de un enigma. Paucamón recordó que en su ciudad había un templo donde se rendía culto al rey Sol, allí se encontraba su estatua. Lo dijo a sus amigos y decidieron ir. El problema era cómo ir, habían tardado tres días en llegar a Tarraco. Entonces Ariadne pensó en su amigo Pegaso. Pegaso era un caballo majestuoso y volador, que la había acompañado desde pequeña. Cuando se fue de Grecia, Pegaso le dijo: - Si en algún momento necesitaras mi ayuda, tienes que mirar hacia el cielo y tienes que decir, amigo te necesito, y yo rápidamente vendré a ayudarte-. Dicho y hecho, en un santiamén, ya lo tenían allí, Pegaso era un caballo muy grande, por lo tanto, los tres amigos pudieron subir perfectamente encima de su lomo.

Cuando llegaron al templo de la ciudad de Paucamón, en Egipto, rápidamente se pusieron a

buscar la estatua de aquella divinidad (Dios Sol). Sin pensarlo dos veces, el pequeño egipcio ya le había girado la nariz a la estatua, cayendo a una cámara secreta. Allí en medio de la oscuridad, vio una pequeña luz que brillaba, fijándose más, se dieron cuenta de que era el primer trozo del amuleto que buscaban. Era una pequeña pieza brillante dorada. Conforme la cogieron, empezaron a salir insectos y serpientes de todos los tipos. Ariadne y Claudius, fueron a desenvainar sus armas, y con poco esfuerzo, consiguieron acabar con aquellos animales.

De repente una voz le dijo: - si el segundo trozo deseáis encontrar, la corona de Cat tendréis que visitar. Por unos instantes, los jóvenes se quedaron mirándose, y Ariadne con la vista clavada en el oleaje del mar recordó que a la diosa del teatro de Grecia le llamaba Cat. Subieron a lomos de Pegaso y hacia Grecia marcharon. Paucamón y Lucio nunca habían estado allí. Grecia era muy bonita, así que entendieron cómo Ariadne era tan guapa. Dentro del teatro de aquella mítica ciudad, Ariadne los llevó a una columna muy alta donde abajo había una tienda de frutos secos para la actuación. En la columna había grabados con la silueta de la diosa Cat. El problema era que estos grabados se encontraban arriba de todo. ¿Entonces cómo podían llegar hasta su corona? Ariadne lanzó una cuerda anudada a una de sus flechas. Cuando la disparó esta se clavó en lo alto de la columna. Dado que a Paucamón le gustaba ser el primero en descubrir cualquier cosa, se ofreció para ser el primero en subir. Una vez arriba tocó la corona de aquella diosa, y al instante se hundió, y de la boca salió una escalera mecánica hasta el suelo. Lucio y Aridane, no se lo pensaron dos veces y subieron.

Entraron por dentro de su boca hacia un lugar donde nunca en ningún momento de la historia se había visto, se trataba de una mezcla de playa y bosque. La playa era de arena blanca y el agua de un color azul muy claro, mientras que el bosque estaba lleno de árboles de muchos colores (amarillos, verdes, rojos, morados y un árbol diferente al resto de todos que era de color blanco). Los niños estaban maravillados, y cómo no, hacia el árbol blanco se dirigieron. Este árbol tenía unos frutos plateados y un único fruto dorado que resaltaba. Los recordó al anterior trozo del amuleto y al momento Lucio ya lo llevaba en la mano. Al cogerlo escucharon una voz de decía:

- Si el último trozo deseáis encontrar, bajo las aguas calientes deberéis buscar.

De repente del tronco salieron unos malolientes y verrugosos boctroters. Los niños empezaron a correr

por la playa hasta llegar a la boca de la diosa, los boctroters los seguían alocados, y al entrar los niños fueron a pisar una losa que cerró de repente la boca y los boctroters cayeron a golpes hasta la playa como si fueron bolos. Fuera de peligro Ariadne les contó que los boctroters eran unos seres malvados de la mitología griega. Los niños recordando el enigma se pusieron a pensarlo. Lucio, pensando en las aguas calientes del enigma, recordó las aguas de las termas de su casa, que tanto le gustaban a fin de relajarse después de hacer un examen difícil. Dicho y hecho, en Italia se fueron a los lomos de Pegaso. Las termas eran un conjunto de piscinas de agua caliente y fría. Lucio observó atentamente el fondo de estas (las de agua caliente), buscando algo que le despertara la atención, y efectivamente después de observar el fondo, en una de ellas vio un trozo de mosaico dorado que brillaba. Los tres amigos lo echaron a suertes, le tocó a Paucamón entrar a buscarlo.

Una vez dentro del agua cogió el mosaico con mucha dificultad, dado que esta era bastante profunda. Al intentar subir, unas sirenas lo arrastraron con sus cantos hasta el interior de su castillo. Lucio al ver que su amigo tardaba mucho, sin pensarlo dos veces se lanzó de cabeza al agua atado con una cuerda a la cintura, y de esa forma lo rescató con la ayuda de Ariadne. Ya fuera del agua escucharon la voz que les decía: - Muy bien, habéis encontrado todos los trozos, ahora los debéis de llevar al lugar donde empezó todo-. Con las partes del amuleto se dirigieron hacia la pasarela del barco. De aquel agujero salió un humo negro que adoptó una forma humana. Aquella silueta se presentó, y les dijo que era un alma que había sido maldita y que el hechizo se rompería cuando tres jóvenes aventureros consiguieran el amuleto entero. Los tres trozos juntos formaban una llave que lo devolvería al reino de los muertos. En ese momento se desvaneció la figura.

Los padres por fin fueron liberados, y entre lágrimas padres e hijos empezaron a abrazarse y besarse. Todos juntos fueron a las olimpiadas, donde vieron la carrera de cuadrigas en el circo Maximus. Al acabarse visitaron al cónsul de Tarraco, donde le explicaron lo que les había pasado y lo valientes que habían sido sus hijos. En agradecimiento a su valentía sus padres llevaron a sus hijos al Caribe, donde jugaron en las aguas cristalinas y la arena de coral. Ariadne disfrutó mucho observando los peces, y Paucamón y Lucio jugaron a ser exploradores.

De toda esta aventura surgió una gran amistad y un gran amor entre Ariadne y Paucamón, que fueron muy felices y comieron muchas uvas.

SEGUNDO CICLO. 3º Y 4º DE SECUNDARIA - NARRATIVA

LLANTO TIMADO DE UN POETA OLVIDADO

Alma Bravo

Cuando Ed se subió a esa especie de tarima, mi sentencia ya estaba declarada: continuó siendo la mojigata que una vez se interesó por él y próximamente será la mojigata humillada por él. Como siempre, él gana y yo simplemente le hago honor a mi mote, el cual llevo con mucho orgullo, no me malinterpreten, pero ser Nata la mojigata es un poder que conlleva una gran responsabilidad. Aún recuerdo esa época cuando me conocían solo por Natalia la nueva, como esos nombres de reyes importantes que era el último grito en la edad media (un saludito a Felipe el Hermoso). Bueno, supongo que esta parte en la que explico mi trágica historia para acabar con un gran final feliz (JAJAJA que chistes tan buenos hago a veces). Como ya sabéis, me llamo Natalia, para dar más datos sobre mi vida diré que vivo en Vetusta, soy rubia (un poco tonta como dicen las malas lenguas sobre este color de cabello), piel clara, ojos negros (tan negros que en primaria me apodaban Ojos de pez muerto, para finalmente acabar llamándome Marlín, como el padre de Nemo, de Buscando a Nemo), tengo un hermano mayor llamado Nemo (¿por qué los niños son tan ingeniosos poniendo motes?). Mis padres están divorciados desde hace años, concretamente (concretamente, bueno, vale ya paro) cuando yo tenía 6 años, así que creo que ya estoy acostumbrada a ello porque llevo con ello ya 10 años.

Después de hacer mi gran introducción de mi gran vida, vamos al grano. Os preguntareis, ¿quién es Ed? ¿por qué lo odias tanto? Pues bueno, Ed es el mejor amigo de mi hermano Nemo, además siempre me ha gustado desde pequeña pero siempre estábamos haciendo competiciones para ver quién era mejor (era la única manera de interactuar con él, ya que mi hermano siempre me echaba de su habitación), gracias a eso tenemos una gran amistad y esos juegos de niños terminaron para dejar solo una bonita amistad. Cuando entré al instituto estaba súper hiper mega contenta porque mi amor de toda la vida estaba allí, y casi no le presté atención al hecho de que todas mis amigas estaban en mi misma clase (lo siento Emma, Loli, Sole, en realidad os quiero). Pues bueno, que los años pasaron y lo nuestro no

pasó nunca de bonita amistad de la infancia. Pero este año todo cambió... Como no quiero llegar al meollo del asunto voy a describir a mis amigas como en la típica comedia adolescente (me encanta fastidiar a la gente): Emma tiene 17 (repitió 1º de ESO), guapa (castaña con ojos verdes, ¿qué os esperabais de esos genes perfectos?), esta buena (o eso dicen los chicos), aprueba como puede y esta como una cabra, un dato curioso es que es adicta al tabaco al igual que Loli, la cual es mona (típica española con el pelo castaño al igual que sus ojos), es súper graciosa y saca muy buenas notas (una máquina sin control para la biología). Finalmente nos queda Sole, un poco pijilla (SIEMPRE VA DE MARCA, PERO SIEMPRE), es bastante guapa (la típica Barbie rubia con ojos azules) y saca unas notas normalillas tirando a buenas.

Después de esta aburrida descripción que a nadie le importaba vamos al gran problema. Como sabéis Ed me gusta desde siempre y como estaba frustrada porque no me daba el tipo de atención que yo quería, decidí escribir en el periódico fantasma del instituto poemas de amor cursis para ver si me prestaba atención. Esto fue por un consejo de mi loca abuela (abuelita no me pegues que yo te quiero), le expliqué un día en un arrebató de locura que me gustaba un chico pero que este no me prestaba atención a lo que ella me contestó:

-Cariño, cuando yo era joven, me gustaba mucho tu abuelo, pero él siempre estaba rondando a otras muchachas más guapas. Así que escribí mi libro súper ventas de poesía, “Marzo en enero”. Un día porque sí le dije que iba dedicado a él y se enamoró de mí al leer mis versos. ¿Por qué no haces tú lo mismo?

Al oír, esto enseguida se me ocurrió publicar mis poemas en el periódico del instituto, ya que nadie escribía allí sin pedir un punto más en castellano a cambio. Así que envié un correo con un nombre anónimo al redactor jefe del periódico, Mahal. Este me dio una columna semanal la cual llamé “Llanto rimado” y con mi pseudónimo “Un poeta olvidado”. Al día siguiente se lo conté a mis amigas.

- ¿Pero tú estás majara? – gran intervención Sole.

-Puedes estar tranquila cariño de que alguien te vaya a descubrir, nadie lee ese triste periódico – segunda gran intervención de hoy, felicidades Loli.

- Pues a mí me parece mono – por fin un poco de apoyo moral, por eso eres mi mejor amiga Emma.

Finalmente accedieron a ayudarme, pero nunca se esperarían lo que pasó después.

Continué haciendo poemas, los cuales, según Mahal, eran muy buenos y que la persona a la que iban dirigida tenía mucha suerte. Todo esto me lo decía por correos, así que perdía un poco su esencia, pero aun quitando este hecho, me animaba mucho. Un día normal, un poco gris porque a primera hora tocaba historia con la señorita África (era normal que fuera profesora de historia, porque con lo vieja que es, seguro que cuando era joven iba a cazar mamuts con sus amigos) (bueno, me estoy yendo un poco del tema), el asunto era que el chico más popular y guapo, Isma López (dato curioso, es gay, una gran pérdida), había subido una InstaStory del periódico del insti con mi poemario diciendo: “Estoy súper in love con estas frases tan cursis, por fin el periódico se renueva un poco joder!”. Obviamente, esto me llegó al corazón, pero no iba a desvelar mi identidad secreta por dos razones: ser anónimo hace que la gente tenga curiosidad y compre el periódico, y mi reputación haría que el poemario se fuera al garete. Lo digo porque me conocen como Nata la mojigata por algo. Cuando estaba en 2º nos hablaban de escribir un poema y todo el mundo escribió cosas absurdas, todos menos yo (oh sí, soy única y diferente VIVA), escribí el poema más ñoño y cursi que os podáis imaginar. Cuando lo recité delante de toda la clase, mi peor enemigo León Lorja (más conocido como “El fiero”) (dato curioso, él fue quien se inventó el mote de Marlín en la primaria) soltó:

- ¡Vaya poema más cursi, mojigata!

Desde ese momento, todo el mundo me comenzó a llamarme así.

Volviendo al tema del poemario. Este se volvió muy popular y casi todo el insti compraba un ejemplar cada semana solo para ver mis poemas y subirlos a las redes. Incluso Ed, aunque se burlase de su contenido ñoño. Mis amigas estaban súper contentas por mí.

-Tía, tienes talento, pero, ¿en serio quieres decirle a Ed que eres tú la autora y que va dedicado a él? – me dijo Loli.

- Loli tiene razón, que pasa si se lo toma a broma y se lo cuenta a todo el insti. Eso solo acentuaría tu apodo de Nata la mojigata y todo el mundo se burlaría de ti. – contribuyó Emma.

- Voy a hacerlo igual, he cumplido todos los pasos, solo queda el gran paso final. – añadí yo.

- Haz lo que creas correcto, pero las tres coincidimos en que es una mala idea. – dijo Sole.

Y así lo hice, elegí el último día de clase para que, si decidía hacerme la vida imposible, poder esconderme en el ático de casa de mi abuela italiana, en Roma.

-Vaya, vaya, pero ¿qué tenemos aquí?, la mismísima Nata De Luca, hermanísima de Nemo De Luca.- me dijo Ed cuando me vio llegar.

-Nata, ¿qué haces aquí? ¿se te han vuelto a olvidar las llaves? - añadió Nemo que apareció detrás de nosotros con sus técnicas de ninja.

-Tengo que hablar un momento con Ed, ¿te importa? – le contesté casi chillando en la pregunta final.

-Está bien, ya me marchó, pero después no te quejes cuando te quedas esperándome a la puerta de casa – aportó mi gran hermano.

- ¿Y bien?

-Bueno...Te tengo que confesar algo importante...

-Esto me recuerda cuando éramos pequeños y hacíamos esas competiciones para ver quién era mejor. Siempre decías ese “Bueno...” antes de decir el reto.

-Esto no tiene nada que ver, te lo prometo.

-Está bien, dispara.

-Sabes lo del periódico del instituto, ¿verdad? Pues resulta que soy yo la que escribe esos poemas. En realidad, están dirigidos a ti porque... Me gustas desde siempre.

El silencio se apoderó en ese momento. Recuerdo a la perfección la cara de pillo de Ed. Poco a poco se fue moviendo y de repente echó a correr. Presa del pánico fui detrás de él. Para mi desgracia, se celebraba el certamen de premios literarios, y resulta que Ed tuvo la maravillosa idea de dirigirse al escenario y plantarse delante del micrófono mientras León subía a recibir una especie de talón. Me alegro de que Ed interrumpiera su momento de gloria. Nos encontramos en el mismo momento que al principio, yo esperando a que dicten la sentencia que me matará socialmente.

-Profesores, profesoras, estudiantes y personas varias. He interrumpido este maravilloso certamen para informaros de la noticia del año, del tema de conversación que no deja de sonar en las bocas de todos los alumnos, la identidad del famoso Poeta Olvidado.

Ahora mismo toda la sala está más en silencio que cuando nos enteramos de que la señorita África estaba casada y tenía dos hijos. En ese momento, las chicas solteras como yo sentimos una gran punzada de dolor en el corazón. ¿Cómo se puede ser tan borde pero tan casada? Bueno, me desvíó yo sola de los temas.

-Ya sé que diréis que no tengo pruebas. Pero hace un tiempo que Javier, el genio informático que va conmigo a bachillerato de toda la vida, consiguió, con el correo electrónico, saber la geolocalización del autor.

-No me metas en esto. Solo lo hice porque tú me obligaste- se levantó Javier alterado.

-Lo sé. Bueno, sin más dilación me dispondré a desvelar a nuestro apreciado autor.

En ese momento, mi corazón comenzó a latir con fuerza y las lágrimas no tardaron en salir. No sé por qué, pero mis piernas no se movían, aunque lo único que deseaba era salir pitando de allí. Todo el mundo estaba tan interesado en las palabras de Ed, que no se dieron cuenta de mi extraña reacción.

-Natalia De Luca.

Todo el mundo se giró en mi dirección y sentí como si una ola llena de cangrejos me pegara en la cara. Entonces reaccioné, zampé a correr dejando la sala atrás y adentrándome en ya los conocidos pasajes de los baños. Al rato aparecieron mis amigas.

-Holi , Nata, ábrenos la puerta del baño somos nosotras. - dijo con voz suave Sole.

-NUNCA

-Vamos, no seas melodramática, has dejado a medio instituto impactado y están en tu busca. - susurró gentilmente Loli.

-Le he dicho todo a Ed y me ha traicionado. Ha vuelto a ganar, como cuando éramos pequeños.

- ¿Por qué no vas a hablar con él?

Alcé la vista y me lo encontré apoyado sobre el marco de la puerta. Mis amigas se marcharon y nos quedamos solos.

-No era mi intención...-rompió por fin el silencio Ed.

-Sabías desde el principio mis sentimientos por ti y va y le dices a todo el insti que yo era la ñoña que escribía los poemas, y, además que iban dirigidos a ti.

-Yo no he mencionado nada de que van para mí.

-Pero, aun así, no tiene sentido lo que has hecho.

-Solo quería evadir la situación en la que me habías puesto. ¿Sabes lo que es tener que rechazar a una buena amiga? Solo quería huir de ahí y vengarme de lo que me habías hecho pasar. Lo siento , no pensé con claridad.

En ese momento se me partió el corazón, aunque sabía que tarde o temprano me rechazaría (que alta autoestima). Volví a sentir las mismas punzadas que cuando estaba en la sala del certamen.

-Sé que no te gusto, pero no tenías el porqué. Nunca me habías mostrado esa faceta tan aterradora. Y yo que pensaba que te conocía bien, ahora todos estos años rechazando a chicos porque sentía que aún había esperanza. Es injusto y no tiene sentido. Nada de esto tiene sentido. Solo me pregunto qué te vi, si ahora que me fijo no veo nada. Ya no eres nada para mí. Solo eres ya un mísero recuerdo.

En ese momento salí por la puerta, y corrí. Corrí como nunca había corrido en mis clases de educación física. Pero me sentía mal y bien a la vez, triste y libre al mismo tiempo. A la mierda el instituto, a la mierda todo. Tenía un arrebató permanente de locura que nadie me iba a arrebatar. Que se prepare el mundo porque la nueva demente se preparaba para arrasar con todo. Ahora entiendo porque todo el mundo me llamaba mojigata. Es hora de cambiar. Le voy a enseñar a Nerón lo que es arder.

SEGUNDO CICLO. 3º Y 4º DE SECUNDARIA - POESIA

FORTUNA, AMOR Y MUERTE

Rafael Abdón Martínez

EL FORTUNA, AMOR Y MUERTE

Yo, que soy el pirata más temido,
de fin a confín conocido;
en tierra enemigo declarado,
surcando los mares jamás alcanzado.
Hoy, vuelvo a tierra firme,
quiero besarte, que no rendirme.

Yo, que soy el pirata más temido,
de fin a confín conocido;
por ti entregaría todo mi oro
porque no es mi navío, sino tú, mi mayor tesoro.
Contigo, bajo el estrellado manto permaneceré;
pero al alba, hacia la batalla partiré.
Somos víctimas de un amor imposible,
separados por algo más grande e intangible;
así lo quiso el destino,
que los nuestros, fueran un separado camino.

Yo, que soy el pirata más temido,
de fin a confín conocido;
combatiré a lomos de “El Fortuna”,
buque más poderoso que la luna.
Aunque no esté la partida ganada,
¡enfrentaremos la gran armada!
El lema del buen capitán:
“Si he de morir por mi libertad,
no pediré piedad;
si es justa sentencia,
no pediré la clemencia.”
Sufrimos la tormenta de cañones,
el fuego de mil mosquetones.
La vida del pirata:
“Al alba la mar dorada,
al ocaso, la mar fría plateada.”

TU BELLEZA INMORTAL

Tu belleza inmortal,
tu mirada estrellada,
alma jamás conquistada.
Por ti, blandiría mi espada
hasta que de mí, no quedase nada.
Tu deseo mi misión,
tus cielos mi pasión;
sombra de luz
eres luna brillante,
tu amor astro errante.
El sonar de tu sonrisa,
tu aroma en la brisa;
si tú fueras el viento,
volar lejos no sería lamento,
si fueras el fuego,
arder sería sosiego.

Por ti perdí la razón,
conquistaste mi corazón;
aunque jamás llegue a besarte,
habré llegado a amarte.
Tu belleza inmortal,
tu mirada estrellada,
alma jamás conquistada.
Eres símbolo de libertad,
eres símbolo de piedad;
eres reina del tablero,
tu presencia poder,
desafiarte perder.
Jamás entenderé este sentimiento,
me da gozo y lamento.

¿Qué es tu mirada?
Me lo dio todo y me dejó sin nada;
así es la vida y el amor:
“Tiempo de vencer
y tiempo de perder;
momentos de ganar,
y momentos, de sangre derramar.”
Tu belleza inmortal,
tu mirada estrellada,
alma jamás conquistada;
eres luna brillante,
tu amor astro errante.
Tu presencia poder,
tu sonrisa mi amanecer

SEGUNDO CICLO. 3º Y 4º DE SECUNDARIA - TEATRO

LA ENTREVISTA DE TRABAJO

Joan Daniel Mañez

LA ENTREVISTA DE TRABAJO Y UN CAFÉ DERRAMADO.

Se abre el telón y en la esquina de la derecha hay una mujer, Julia, y un hombre, Antonio. Están sentados uno frente al otro, los separa una mesa. Son dos personas ya mayores, de unos 60 a 65 años. Van los dos con ropa cómoda: zapatillas, pijama... Los dos están muy contentos, sonríen y se miran a los ojos constantemente. Sobre la mesa hay una taza de café derramada.

Poco a poco la luz del foco se desplaza al centro del escenario y de nuevo nos encontramos a Julia y Antonio rejuvenecidos. Julia tiene sobre 30 años, morena, delgada, con gafas, vestida con un traje chaqueta muy elegante, lleva el pelo recogido, zapatos de tacón y unos coquetos pendientes de perla.

Antonio tiene 35 años. Es moreno, ojos azules, lleva traje chaqueta y una corbata.

La acción se sitúa en una oficina muy moderna y con mucha luz. Sobre la mesa un ordenador, varios documentos y una taza de café.

Escena I

ANTONIO: Buenos días.

JULIA: Buenos días.

ANTONIO: Si te parece, vamos al grano.

JULIA: **(Con seguridad.)** Sí, claro.

ANTONIO: Veo que trabajas como técnica en un laboratorio, así que... ¿Por qué quieres cambiar de trabajo?

JULIA: Bueno, hace tiempo que trabajo en la misma empresa y no hay posibilidades de promoción y debo de aprovechar ahora que aún soy joven para potenciar mi carrera laboral.

ANTONIO: ¿Sabe la empresa que quieres marcharte?

JULIA: Sí, sí. Ya lo he hablado varias veces con mi jefe y soy consciente de que no tengo posibilidades de ascender.

ANTONIO: Pues en mi opinión no eres muy fiel a la empresa.

JULIA: **(Enojada.)** ¡Sí, sí que lo soy! Expuse mis ambiciones a la empresa y... después de valorar la falta de oportunidades para poder promocionarme se comprende que la mejor manera de ser fiel es ser sincera y yo creo que ellos me comprenden, saben cómo soy y lo que busco.

ANTONIO: ¿Y qué es lo que te hace pensar en que aquí vas a satisfacer tus expectativas profesionales?

JULIA: Bueno... de entrada es una empresa en crecimiento y de gran referente en el sector... y el puesto de trabajo que ofrecéis es superior al que ocupo actualmente y me parece una oportunidad maravillosa para aprender y crecer.

ANTONIO: **(Desafiante)** ¿Entonces, para ti son más importantes tus propios retos personales que la organización de la que formas parte?

Julia: No, no, no! Es tan importante una cosa como la otra. Además yo he dado todo lo que he podido a la empresa. ¡He trabajado muy duro y muchas horas y nunca me lo han agradecido!

ANTONIO: **(En voz muy baja.)** Bueno, no por trabajar más horas se hace un trabajo mejor. **(Con voz normal.)** Cambiemos de tercio. Como sabes, nuestra empresa tiene filiales en el extranjero y la persona que ocupe el puesto de trabajo que ofrecemos, deberá viajar a menudo para responsabilizarse del equipo humano que allí está trabajando; ¿Representa esto un problema para ti?

JULIA: ¿Qué significa a menudo?

ANTONIO: Pues más o menos una o dos veces al trimestre.

JULIA: ¡Oh! No recuerdo haberlo visto en la oferta.

ANTONIO: Es que no consta. ¿Quieres decir que no te va bien?

JULIA: ¡No, no, no! Sólo estoy pensando en cómo afectaría al máster que estoy finalizando.

ANTONIO: **(Con voz socarrona.)** ¿El único problema es el máster? Porque eso se podría arreglar.

JULIA: Pues....sí. Eso sería el único problema. ¡Me gusta terminar las cosas que empiezo!

ANTONIO: ¡Ahhh! ¿Y tienes planes de crear una familia?

JULIA: **(Dudando.)** Ahora mismo no. Eso no significa que quizás más adelante. Todavía me quedan unos años para concentrarme en mi carrera profesional... Aun así, supongo que cuando me ponga en ello, no supondrá ningún problema.

ANTONIO: ¿Qué te hace pensar que una buena técnica de laboratorio sea una buena responsable de calidad?

JULIA: Bueno... hace más de cinco años que trabajo en un laboratorio y conozco su funcionamiento. Conozco los procesos de calidad más comunes de este sector y también conozco las normativas vigentes.

ANTONIO: Bueno, eso está muy bien, pero ¿Has tenido experiencia en el sector?

JULIA: En mi empresa todos trabajamos en equipo y periódicamente yo era la responsable del proyecto, lo que significa que sí he realizado tareas de gestión.

ANTONIO: Ahora me gustaría que me dieras buenas razones para contratarte a ti y no a los otros candidatos. ¿Qué te parece que puedes aportar a la empresa?

JULIA: Bien...no conozco al resto de candidatos, pero sí te puedo decir que no te vas a equivocar si me seleccionas. Tengo los conocimientos para este trabajo y una gran experiencia en el sector y en la gestión de equipos.

ANTONIO: Sí. Pero eso ya lo tienen los otros candidatos. ¿Cuál es tu valor añadido?

JULIA: **(Dubitativa.)** Mmm... bueno... creo que lo más importante es la motivación y las ganas de trabajar y de emprender un nuevo proyecto en vuestra empresa. Tengo la necesidad constante de aprender y de emprender nuevos objetivos.

ANTONIO: **(Con entonación imperativa.)** ¡Dime ahora mismo tres defectos!

JULIA: **(Con cara de sorpresa.)** ¿Defectos? No sé... Déjame pensar... la impaciencia quizás, mmm ... no sé! Me cuesta dar un trabajo por fi-

nalizado y... no sé..., la hiperactividad: soy capaz de estar haciendo tres o cuatro cosas a la vez.

ANTONIO: Estas características no son del todo defectos, es decir, según en qué casos pueden ser positivas.

JULIA: Sí. No sé... quizás sí. Depende de la situación.

ANTONIO: Bien... Cambiemos de tema, ¿cómo llevas los idiomas?

JULIA: El inglés más o menos bien y el francés lo llevaba bien pero lo tengo olvidado por falta de práctica.

ANTONIO: ¿Cuándo dices más o menos bien, qué quieres decir?

JULIA: Lo leo perfectamente aunque no lo hablo tan perfectamente.

ANTONIO: Mmm... ¿Tienes algún título que me pueda dar idea de tu nivel?

JULIA: Sí. Tengo el nivel B2, tal y como indica mi currículum.

ANTONIO: ¿Podrías hacer una exposición delante de un grupo en inglés?

JULIA: Bueno... no lo he hecho nunca, pero supongo que si me lo preparara bien, podría hacerlo.

ANTONIO: ¿Y podrías mantener una conversación en inglés con un cliente?

JULIA: Sí.

ANTONIO: ¡Pues probemos!: Good morning. I would like to know about the management and quality controls that you have done lately.

JULIA: Yes, of course.

ANTONIO: Can you indicate the procedure?

JULIA: The process consists of two parts: First: internal analytic deficiencies are detected. Second: we reduce and correct before issuing a result.

ANTONIO: What control material has been used?

JULIA: The control material must reproduce, as approximately as possible, the same matrix as the analyzed samples, taking into consideration properties such as viscosity, composition and colour...

ANTONIO: Thank you. That's all. **(Cortando secamente la exposición de Julia.)** Muy bien lo tengo ya todo claro. Por mi parte eso es todo. Ya te llamaremos.

JULIA: Muy bien. Muchas gracias. Una pregunta, ¿Cómo salgo del polígono para incorporarme a la autopista?

Julia al levantarse precipitadamente derrama la taza de café sobre la mesa, manchando los documentos y el pantalón de Antonio.

JULIA: Lo siento, lo siento, lo siento...es que soy muy patosa... lo siento, qué vergüenza. Te puedo ayudar? Que mal me sabe... es que soy muy patosa...

Julia saca un pañuelo del bolso para limpiar la mesa.

ANTONIO: **(Con cara de muy enfadado.)** ¡No te preocupes! ¡Ha sido un accidente!.

Escena II

Sale Julia de unos grandes almacenes. Va cargada de bolsas. Oye que alguien le llama y se da la vuelta. Reconoce a Antonio. Julia va vestida con un chándal y Antonio lleva unos vaqueros desgastados, una sudadera y deportivas blancas.

ANTONIO: ¡Hola Julia! ¿Qué tal? No te había reconocido con el chándal puesto.

JULIA: Hola Antonio. **(Secamente.)** Pues yo a ti sí que te he reconocido en seguida. Ya ves, aprovechando el fin de semana.

ANTONIO: Oye te debo una disculpa.

JULIA: Sí. ¡Sí que me la debes! Lo mínimo que pueden hacer las grandes empresas es llamar a los entrevistados para decirles por lo menos: ¡Gracias por su tiempo y dedicación! Y por el mal rato que les hacemos pasar teniendo por entrevistador a un quisquilloso inquisidor, que mediante sus preguntas parece que vaya al acoso y derribo del candidato ideal.

ANTONIO: **(Mirando hacia el suelo.)** Sí. Lo siento. Tienes toda la razón ¡Pero tenía vergüenza de llamarte!

JULIA: Ya, me imagino. Yo era la mejor opción que tenías pero las ordenes eran contratar al.... primo, al sobrino, la cuñada de...

ANTONIO: **(Cortando a Julia.)** Julia, lo siento... lo siento mucho.

JULIA: Bueno, qué se le va a hacer. Yo también sentí mucho ponerte perdido el pantalón. Por cierto ¿Lo llevastes a la tintorería?

ANTONIO: Se lo llevé a mi madre. Tiene una varita mágica y ni rastro de café. Oye, qué te parece si vamos a aquella cafetería...?

JULIA: Bueno, ¿Por qué no? Espera que deje las bolsas en el maletero del coche y vamos.

ANTONIO: Déjame que te ayude.

Los dos cargan con las bolsas de Julia y sale por la esquina izquierda del escenario. Cae el telón.

Escena III

Julia y Antonio están en una cafetería, uno frente al otro. Encima de la mesa hay dos tazas de café. A los dos se les ve contentos y distendidos. Hablan sin parar y sonríen. Sin querer, Julia derrama su café sobre la mesa, manchando los vaqueros de Antonio.

JULIA: Lo siento, lo siento, lo siento...es que soy muy patosa... lo siento, qué vergüenza. ¿Te puedo ayudar? Que mal me sabe... es que soy muy patosa...

Julia saca un pañuelo del bolsillo del chándal para limpiar la mesa.

ANTONIO: **(Con cara de preocupación.)** ¡No te preocupes!. ¡Ha sido un accidente!.

Los dos empiezan a reír a grandes carcajadas. Los clientes de la cafetería están observándolos y murmurando. El camarero se acerca a la mesa con intención de limpiarla.

JULIA: ¡A la próxima que te acerques a mí, tienes que ponerte un buen babero!

ANTONIO: ¡Y lo contenta que se pondrá mi madre al verme de nuevo aunque sea con otros pantalones perdidos de café!

Julia y Antonio vuelven a reír, mientras el camarero limpia el café derramado. Cae el telón.

BACHILLERATO Y CICLOS FORMATIVOS - NARRATIVA

EL MUNDO DE GABRIEL

EX-AEQUO

Joan Gilabert

Gabriel estaba cansado, últimamente siempre lo estaba.

Iba por la calle hacia el instituto, sólo podía pensar en lo aburrido que iba a ser el día, todos los días la misma rutina. Ya habían pasado tres meses de curso y Gabriel estaba agotado de tener que repetir todos los días lo mismo. Se aproximaba al instituto arrastrando los pies, con la mirada en el suelo, cuando por la acera encontró una caja de tabaco y una lata de refresco, Gabriel empezó a darles patadas a la caja y a la lata, primero sin muchos ánimos, pero poco a poco su imaginación se inventó algo para pasar el rato.

Nada más salir Refresco le saca una considerable ventaja a Tabaco —se decía Gabriel a sí mismo mientras les daba pataditas a los objetos— el avance de Refresco está siendo considerable, dominando la carrera desde el inicio. Tabaco va perdiendo posiciones y se le escapa la victoria metro a metro. No está siendo una carrera igualada, la superioridad de Refresco ha sido abrumadora desde un inicio, que mala suerte para Tabaco, que ahora sufre una avería —continuaba Gabriel entretenido mientras dejaba atrás la caja de tabaco y empujaba sólo la lata de refresco— finalmente aplastante victoria de Refresco que consigue un nuevo título mundial.

Gabriel entró al instituto más animado de lo que había salido de casa, caminaba por el pasillo central con la mente en blanco y una cara alegre, rumbo hacia su clase, giró a la izquierda y se le borro la sonrisa, ahí estaba, uno de sus principales enemigos, las escaleras. Tres pisos de sufrimiento, no sabía como afrontar ese obstáculo, pero se mentalizó, respiró hondo, se preparó para escalar y su imaginación se disparó de nuevo. De pronto se sintió el escalador más experimentado en ochomiles, había empezado la expedición para coronar el K2, había llegado al campamento base sin ayuda de oxígeno y se disponía a emprender el camino hacia la cima, fue difícil, costoso, cada escalón era sufrimiento y pesadez, se imaginó a sí mismo en una montaña, con una ventisca que no acababa, el frío se le calaba hasta los huesos, tenía la nariz congelada y escarcha en el pelo, cada vez costaba más, levantó la vista y

vio los últimos escalones, se agarró de la barandilla, poco a poco consiguió llegar, casi sin respiración ni fuerzas llegó a la cima y de repente se desplomó exhausto.

De pronto Gabriel abrió los ojos y desde el suelo vio a sus compañeros mirándole y riéndose, se incorporó deprisa y volvió a la realidad.

Comenzaba la clase de matemáticas y el profesor ya estaba en el aula, puntual como siempre y se disponía a explicar. La verdad es que era una de las pocas clases en que Gabriel se sentía a gusto, e incluso llegaba a atender, como resistirse a las explicaciones de su profesor, seguramente el mejor de todo su instituto.

La clase continuaba, amena como siempre, pero aunque esa asignatura le gustaba, Gabriel no podía evitar que se disparara su imaginación y cuando se disponía a hacer un sistema de ecuaciones cualquiera, Gabriel pensaba; y de repente, llegaba señor Lápiz, inspector de policía, enfrentándose a otro caso de homicidio con su fiel compañera la señorita Goma de Borrar, excelente a la hora de visualizar cuando el inspector fallaba y corregirle de inmediato, ya que este solía equivocarse bastante. Este caso era complejo, había tres sospechosos, x , y o z podían ser los culpables, el señor Lápiz lo vio claro, los tres habían estado implicados en el homicidio del señor 2, gracias al inspector Cramer se resolvió el caso, este fue fundamental en su resolución, dado que descubrió con la ayuda del señor Determinante y su compañero el señor Rouche que había una relación entre x e y , y al dejar excluido a z consiguieron que estos confesaran admitiendo que habían contratado a un famoso sicario, λ , que les ayudó a matar al señor 2. También fue vital Goma de Borrar corrigiendo a Lápiz que al principio de la investigación se había precipitado llegando a pensar que ninguno de los sospechosos era el autor del homicidio.

Sonó el timbre, que señalizaba que la clase había acabado, y Gabriel despertó de su fantasía, ahora a clase de dibujo técnico. Entró en la clase, distraído como de costumbre, se sentó y saco de la mochila todos los materiales para la clase. El profesor les

explicó que tenían que hacer y les entregó unas hojas, Gabriel comenzó a hacerlas de manera más divertida, inventándose otra historia. De repente estaba en la mejor liga del mundo de baloncesto, con un equipo, los dos pivots gemelos, Escuadra y Cartabón, el escolta Compás, el base Regla y la estrella del equipo, Portaminas, allí también estaba el profesor de dibujo, que era el entrenador. El equipo era uno de los mejores, pero perdían todos los partidos dado que su entrenador se empeñaba en que los jugadores sólo hicieran tangentes al aro, marcando los centros y los puntos de tangencia, de ahí que portaminas fuera la estrella, ya que era él quien remataba todas las jugadas ensayadas que anotaba el entrenador en la pizarra. Este gran equipo también contaba con un suplente de lujo, Lápiz 2B, que era el encargado de repasar todo lo que Portaminas había hecho al principio. Y ahí estaban recta tras recta, no se les escapaba ni una.

Con eso sonó el timbre que anunciaba el patio, el deseado patio. Gabriel esperaba ese timbre durante todo el día, era el momento de relajarse, hablar con sus amigos y demás, sin clases, sin preocupaciones. Todo ello hasta que volvía a sonar el timbre y otra vez clases. Ahora había que ir a clase de castellano y Gabriel estaba dando morfología. La profesora explicaba y él atendía como podía, el momento más divertido era con los ejercicios, porque Gabriel empezaba a imaginar.

Como no tenía mucha idea de castellano, frotaba el bolígrafo y de él aparecía señor Boli. Este tan apuesto como de costumbre ayudaba a Gabriel a resolver los ejercicios, no se podía descuidar porque señor Boli, aunque su aspecto era formal, se volvía loco cuando veía palabras, no podía resistirlo, había estado enganchado en otra época y cuando Gabriel le dijo que le resolviera un ejercicio de morfología señor Boli no pudo parar de hacer ejercicios, uno tras otro, entre tanto sustantivo, adjetivo, tanta separación de las palabras en raíz, tiempo, modo y aspecto o vocal temática. Señor

Boli se puso las botas hasta tal punto que casi se acababa el libro, solo le paró el sonido del timbre. Entonces Señor Boli volvió a su casa y se quedó dormido como siempre.

Con esto empezaba la clase de física, estaban dando el campo magnético, vectores por aquí, por allá. La profesora explicaba que había una manera de saber cuando los vectores tenían un sentido u otro, a través de la regla de la mano derecha, y a partir de ahí Gabriel empezó a jugar e imaginar.

Don Mano Derecha, guardia de tráfico, daba órdenes a los vectores, que iban locos de un lado a otro, Mano Derecha tenía un trabajo difícil, ya que los vectores chocaban muchas veces y él los dirigía para que no colisionasen y empezaba a guiar vectores incansablemente. Por aquí el vector de Don Velocidad, ese vector sí que era bueno, tenía dos tubos de escape, era un verdadero vector de lujo, que potencia, Don Mano Derecha a veces se quedaba tan embozado viendo al vector de Don Velocidad que se producían accidentes. Los dos hermanos Don Fuerza Magnética y Don Campo Magnético chocaban entre ellos, aquello era un descontrol, menos mal que Don Mano Derecha se volvía y al ver tal escándalo los ponía otra vez en circulación, y volvía a dirigir el tráfico hasta que sonaba el timbre que indicaba su esperado descanso.

Ese timbre ya era el último que oiría en todo el día, Gabriel tenía que irse a casa, no volvería a ver el instituto hasta la mañana siguiente, pasó el día y Gabriel se despertó otra mañana más para ir al colegio. Se vistió, cogió la mochila llena de libros y siguió su ruta hacia el instituto.

Gabriel estaba cansado, últimamente siempre lo estaba.

Iba de camino al instituto, pensando en lo aburrido que sería el día. De pronto vio una piedrecita y una bola de plata en el suelo y comenzó a darle patadas...

BACHILLERATO Y CICLOS FORMATIVOS - NARRATIVA

EX-AEQUO

MIEDO

Vicent Górriz

-He matado a un hombre- dijo una tenebrosa si-lueta sentada en uno de los extremos del sillón de piel.

En el otro extremo se hallaba el protagonista de esta historia a quien podéis llamar Elhm.

-¿Por qué lo has hecho?- dijo Elhm prendiendo una vela que se hallaba en la mesita de roble situada cerca del sillón. Ahora ya no estaban a oscuras.

-Porque él era un farsante, un inútil. Lo supe en cuanto lo miré directamente a los ojos y no pude saber exactamente qué expresaban- dijo El Asesino mirando al suelo.

-¿No hubiera sido más lógico hablar con él? ¿Sabías la razón de su estado?

-Eso no importa, no importa quién fuese antes porque el ser humano cambia, y hay veces que ese cambio no es reversible. Es supervivencia, sabes que el peligro está ahí, el cuerpo nota que algo no está bien, eres tú o lo que sea que hay ahí afuera ¿Entiendes?- aclaró El Asesino con un hondo suspiro de pesar. Elhm permaneció inmóvil cerca de la débil luz de la vela, única guía en la lúgubre oscuridad del salón de Casa Vieja.

Tras un largo momento de silencio tan solo se oían los fuertes vientos huracanados que chocaban contra las paredes desgastadas de la casa y que con furia resonaban en el exterior clamando como un coro fantasmal en aquella noche lluviosa sin luna. El Asesino rompió el silencio.

-Dicen que hay un Diablo en el pueblo, que se pasea por las azoteas de las casas y que entra en aquellas que mantienen sus luces encendidas a partir de las tres de la madrugada.

-¿Crees en los cuentos populares?- espetó con tono irónico Elhm.

-No es cuestión de creer o no creer, eso realmente no importa, pero piensa ¿Y si fuese real? ¿Te arriesgarías a comprobar si el Diablo entra por la chimenea de tu casa en la noche? ¿O preferirías dejarlo pasar porque no tiene importancia?- preguntó El Asesino mirando con sus ojos oscuros fijamente a Elhm.

-Lo dejaría pasar, yo estoy muy seguro de lo que es real y lo que no. Sé muy bien que no perdería ni un minuto de mi tiempo esperando algo que no existe-sentenció Elhm.

-Lo dejarías pasar porque prefieres no verte en una situación así.

-¿Qué quieres decir?- preguntó Elhm.

-Los humanos no somos nada sinceros, somos viles y cobardes. Quedarse esperando a un Diablo te parece una idiotez pero la razón por la que no lo esperas es porque temes que aparezca, te incomoda la simple posibilidad de que pueda existir, pero camuflas tu inseguridad con falsas convicciones- dijo El Asesino mientras se levantaba y empezaba a colocar unos troncos de leña en el hueco de la chimenea que había en el fondo del gran salón. La luz de la vela no le servía a Elhm para ver qué hacía su acompañante, solo pudo ver las chispas producidas por un yesquero que más tarde prendieron la leña y dieron a luz a una alegre llama danzante que alumbró al completo la enorme sala polvorienta y desgastada por el paso de los años.

-Casi son las tres- dijo El Asesino mirando un reloj viejo que había colocado encima de una mesa cubierta por un manto infinito de polvo y telarañas.

-No voy a participar en este juego de niños- dijo Elhm apartando la mirada de la lejana hoguera.

-Puedes hacer lo que te plazca, yo me voy a esconder en el armario, pero no se lo digas a nadie- tras estas palabras El Asesino dejó de estar presente en el gran salón, allí solo restaban las llamas y Elhm acomodado en el sillón como si nada hubiese sucedido. Se negaba a mirar fijamente la hoguera, pues aquello no tenía ningún sentido y si lo estuviera haciendo sería tan ignorante como un niño que corre asustado a los brazos de su madre tras oír los aullidos de un lobo en la lejanía de los bosques. Tan solo se podían escuchar los crueles azotes del viento contra las ventanas de cristal reluciente y el sonido de las llamas consumiendo la madera. Elhm se percató de un nuevo sonido, un tic tac persistente que parecía provenir del reloj, y que nunca antes había escuchado. Sus ojos azules permanecían clavados en una de las paredes desprovista de decoración, pensaba quedarse así hasta que El Asesino regresara, pero ya había pasado un buen rato y allí solo estaba él y las llamas.

De pronto escuchó un grave estruendo que parecía proceder del techo de la casa, Elhm supuso que un trueno había alcanzado la superficie de Casa Vieja, y que nada sucedería mientras las ventanas se hallaran bien cerradas. Siguió contemplando

la pared, nada le haría cambiar de opinión, su orgullo estaba delante de todo lo demás. A continuación se escuchó otro estruendo que sin embargo no pudo distraer a Elhm. No sabía exactamente cuándo pero el viento nocturno había cesado su asedio y el tic tac del reloj se había perdido en las horas de la noche, tan solo podía escuchar el refulgir de las llamas y los extraños sonidos expulsados desde la cavidad de la chimenea, había algo ahí.

El silencio era brutal e implacable y a Elhm le pitaban los oídos, no podía escuchar nada, no podía apartar la mirada, solo podía esperar. Algo cayó sobre los troncos de madera. Elhm apenas pudo divisarlo de reojo, pero había visto algo caer. En este momento empezó a plantearse su estado mental, y el poder de la paranoia que lo invadía, su parte racional le decía que allí no había nada, que la mente tan poderosa como insidiosa había provocado que estuviese dudando sobre la misma realidad, en efecto allí no había nada, pero él había podido ver algo caer ¿Qué era? No estaba dispuesto a mirar, no lo necesitaba, quería convencerse de que allí solo había leña y cenizas, pero algo se arrastró desde el interior de la garganta llameante. La pared que observaba se había deformado, ahora se veía borrosa y es que el ojo humano no está hecho para mantener la mirada fija en un punto, de modo que tras unos largos instantes aquello que es objetivo de contemplación empieza a deformarse. Algo estaba saliendo de la chimenea y la visión de Elhm cada vez estaba más nublada, la solución era tan sencilla como mirar al misterio y resolver las dudas, pero eso le haría ser peor que un ignorante, un incrédulo. Aquella masa escarlata se acercaba dejando escapar jadeos y salivaciones viscosas, horrendos sonidos imposibles dignos de provenir de la peor de las bestias que ocupaban completamente sus oídos. La mancha rojiza cada vez invadía un mayor espacio de visión, pronto no podría seguir evitándola, además el terror que lo dominaba en aquel momento era tan grande que la tentación de mirar fijamente a lo desconocido era tremendamente insoportable. Su cuerpo sudaba como nunca antes lo había hecho, y un grito se iba acumulando en su garganta mientras el siniestro se le acercaba muy lentamente.

Cuanto más se acercaba más alta era la figura que podía tocar hasta el techo de Casa Vieja. Donde Elhm miraba ya no había una pared, no había nada, solo oscuridad, por lo que optó por cerrar los ojos, sin embargo justo en el instante anterior algo tocó su pierna produciendo que sus ojos se abrieran como platos y se dirigieran hacia el mismísimo Diablo si es que era él quien venía a visitarle. Sin embargo solo vio al Asesino sentado a su lado sosteniendo una vela alumbrando su rostro desfigurado por el terror. La chimenea estaba apagada.

-Las cuatro y las cinco de la madrugada son las horas de los difuntos, aquellos que no duermen ni sueñan están condenados a escuchar sus plegarias que infectaran su conciencia hasta pudrirla y que los acompañarán en terribles pesadillas hasta el fin de los días- dijo El Asesino poniéndose de pie e indicando con un gesto de cabeza a Elhm que lo siguiera por el pasillo de la casa.

El pasillo era largo y ancho, lo decoraban una infinidad de bustos demacrados que representaban deidades antiguas, las paredes estaban adornadas con un mar de pinturas irreconocibles en la absoluta oscuridad y también con enormes ventanales abiertos de par en par por donde entraba el viento de la noche que poseía las enormes cortinas y las hacía cobrar vida de modo que bailaban entre ellas como si de un carnaval se tratase.

-¿Tampoco crees en los muertos?- preguntó El Asesino.

Sin embargo esta vez Elhm no supo qué responder, su mente torpe estaba nublada, todavía entumecida por la terrible experiencia pasada. Ahora solo podía mirar en todas direcciones en busca de presencias sobrehumanas cuya existencia fuera pura fantasía. Las ramas de los árboles golpeaban los altos ventanales, allá donde mirara veía cómo las ramas secas intentaban adentrarse en la casa. ¿Cuántos árboles había afuera? Aquello carecía de sentido, casi tanto como el hecho de que volvía a estar solo. ¿En qué momento se había ido el asesino?

Elhm siguió avanzando con paso acelerado mirando de un ventanal a otro y sin ver el final del corredor puesto que una densa y negra oscuridad se lo impedía. La única luz que le proporcionaba visibilidad era la que emitían los truenos de la tormenta eléctrica que rugía en la lejanía de los campos. Dirigió su mirada hacia el ventanal de la izquierda y no vio ramas. Durante unos instantes la blanca luz del trueno le permitió ver cómo un cuerpo gris maltrecho y deformado que con la mandíbula desencajada expulsaba bilis y sangre por la boca, intentaba entrar dentro del corredor extendiendo su mano desprovista de dedos y de piel hacia Elhm. Aterrado intentó gritar como nunca antes lo había hecho en su vida, pero el atronador rugido celestial del trueno fue lo único que pudo oír mientras el pasillo se sumía de nuevo en la oscuridad. Con la caída de otro rayo la estancia se vio nuevamente iluminada y en esta ocasión Elhm pudo ver como en lugar de cortinas, lo que bailaba al son del viento apocalíptico eran cuerpos hinchados, desnudos y mutilados que colgaban del techo y que chocaban los unos con los otros sin cesar. Esta vez no gritó, pero tampoco se escuchó el estruendo de los cañonazos celestes. Tan solo se escuchaba un siniestro tic-tac justo detrás suyo en la distancia.

-¿Nunca has pensado que el tic- tac del reloj en el silencio de la noche se asemeja a los pasos de un inquilino misterioso? ¿Nunca has pensado que el reloj no suena en realidad? ¿Y si el reloj es sólo una ilusión? ¿Y si todas las noches que concilias el sueño escuchando su relajante sonido, estás en realidad sumiéndote en el sueño mientras un ente extraño y desconocido se desliza libremente por tu casa? No lo has pensado nunca, no tiene sentido preocuparse por algo así, no es lógico pero dime, cuando te encuentras en la seguridad de la cama ¿Qué te dice que lo que escuchas es el reloj? Tú sabes que hay un reloj y sabes exactamente el sonido que emite, pero cuando te encuentras refugiado en tu lecho no hay nada que te diga que aquello que escuchas es un reloj, por lo que es perfectamente lógico concebir que es igual de real el sonido del reloj que el sonido que produce un extraño al pasear por la casa mientras duermes ¿No crees?- aclaró secamente la voz del Asesino que parecía provenir de algún lugar desconocido.

Ahora la tormenta había cesado, nada se podía ver, tan solo se podía oír el tic-tac que en aquella oscuridad rompía una vez tras otra el silencio sepulcral tan solo digno del cementerio más pequeño y lejano del mundo. No se sabe exactamente cuándo, pero las piernas de Elhm habían dejado de moverse, en realidad todo su cuerpo se mantenía rígido como una roca. El latir acelerado de su corazón era tan exagerado que casi podía competir con el sonido extraño que cada vez se le acercaba más. Sabía que no podía hacer nada, correr en la oscuridad es inútil, pedir ayuda no serviría de nada, tan solo podía dejarse hipnotizar por aquel tintineo que parecía querer poseerlo. El suelo resonaba con cada tic, y con cada tac y cuanto más tiempo pasaba más notable se hacia el resonar de las extrañas pisadas. Aquello estaba cerca o estaba lejos, era imposible saberlo pues nada se podía ver, no se podía saber por dónde venía ni a dónde iba, era imposible hacer nada, en la oscuridad más absoluta Elhm estaba completamente a merced de lo desconocido.

De repente lo que sea que golpeaba el suelo rítmicamente se detuvo en algún lugar de aquel espacio infinito, y fue entonces cuando Elhm sintió el impulso de estirar el brazo y de tocar con la yema de los dedos cualquier cosa con tal de escapar de aquella terrible situación. Para su sorpresa su mano alcanzó una materia extraña, notó el tacto de algo rugoso, poblado de vellosidad húmeda, de algo que recordaba a mucosidad, notó el tacto de algo sólido parecido al hueso y finalmente tocó un líquido viscoso que se le pegó hasta en el alma.

-¿Sabes? Negar no sirve de nada, puedes aceptar que todo puede existir, que todo lo puedes encontrar, nada es seguro porque todo, puede ser.- susurró la

misteriosa voz del Asesino a su oído, tan cerca que pudo notar hasta su respiración.

Ahora se encontraban en el exterior de Casa Vieja, se notaba la humedad producida por la lluvia en la hierba fresca. El asesino los alumbraba con un farol, de modo que Elhm podía ver lo que se hallaba delante de él, el hoyo de una tumba recién cavado coronado por la estatua de la Muerte que escondida dentro de su larga parca acariciaba su afilada guadaña encargada de dar muerte a aquellos cuyo reloj de arena había llegado a su fin.

-Las seis de la madrugada es la hora de la muerte, dime ¿Crees en la muerte?- preguntó por última vez El Asesino.

-Sí, la muerte es un hecho, nos llega a todos tarde o temprano, es inevitable que nos alcance, nadie escapa de ella por muchas riquezas que posea. Yo no sé ya en qué creer, lo que sí creo es que me estoy volviendo loco y que si ésta es mi tumba nada puedo hacer para evitar mi destino. Además mi nombre está escrito debajo de la lápida.- dijo Elhm mientras señalaba el nombre que había escrito -El Hombre Muerto.

-Yo creo que algo sí se puede hacer, piensa que los seres humanos tenemos el don de la elección, vinimos a este mundo con él, somos libres y hacemos de nuestras vidas aquello que deseamos ¿Qué te dice que no puedes evitar la muerte?

-El miedo, es el miedo. Tengo miedo a la muerte, siempre he evitado aquello que temo por miedo a que acabe con mi preciada y única vida. No quiero morir, quiero pensar que viviré para siempre, por eso tengo y siempre he tenido miedo, aunque sea de la más ridícula nimiedad , tengo miedo, soy un cobarde un incrédulo y un farsante, soy todo menos lo que quiero ser porque nunca he sido capaz de aceptar que tengo miedo. -Sentenció El Hombre Muerto.

-¿Tienes miedo?

-No.

-Ya no sé ni quien eres.

-Lo sé.

-He matado a un hombre- dijo una tenebrosa silueta sentada en uno de los extremos del sillón de piel. En el otro extremo se hallaba el protagonista de esta historia a quien podéis llamar Elhm.

-¿Por qué lo has hecho?- dijo Elhm prendiendo una vela que se hallaba en la mesita de roble situada cerca del sillón, ahora ya no estaban a oscuras.

-Porqué él era un farsante, un inútil, lo supe en cuanto lo miré directamente a los ojos y no pude saber exactamente qué expresaban- dijo El Asesino mirando al suelo.

BACHILLERATO Y CICLOS FORMATIVOS - POESIA

ÁRBOL GENEALÓGICO

Nuria Serra

Las puertas de la vida

Ojalá en la vida las cosas fueran tan sencillas como entrar en una habitación vacía. Poder decir “ya no puedo más”, y salir. Decir “esto ya me cansa” y simplemente irte. Ojalá pensar “ya no quiero estar aquí” y hacer algo tan sencillo como abrir y cerrar una puerta, una sencilla, e insignificante, puerta.

Si las cosas fueran sencillas, e insignificantes, como a veces queremos pintarlas, esa puerta no sería una puerta, sino una cortina, una estúpida cortina, ¿qué fácil, no? Una cortina que puedes desgarrar fácilmente, de mil formas. Ojalá todas las puertas de la vida fueran tan manejables y frágiles como una cortina, una jodida cortina.

Pero no.

Aquí los frágiles somos nosotros, y las puertas están blindadas, si queremos abrirlas terminaremos golpeándolas, y por ende haciéndonos daño. Para cruzar de puerta blindada en puerta blindada hay que hacer innumerables sistemas con miles de incógnitas que debemos resolver, y cuando las creemos descifradas nos vienen otras.

Por último, resignarte a aceptarlo es la parte más dura de todas. Aceptar que vivimos en un bucle lleno de estructuras de hierro metafóricas que nos joden la vida.

Árbol genealógico

Una parte del árbol se ha perdido pero es recordada, perseguida, anhelada por mi olvido añorada, mas no desaparecida.	Reposan en el mármol frío de un lugar atrincherado donde nuestro amor sombrío ya lo ha acorralado.	Y aunque nadie es culpable de otra cosa sí lo son, de esta sensación inefable de haber perdido el amor.
Lo que vio al cerrar los ojos fue su vida que estaba a punto de perder, las sonrisas efímeras de un día más, el transparente dolor del ayer.	Vivo pensando que pudo ser diferente, que aunque se haya ido el corazón latente, seguirá vivo en el olvido.	Y aquí seguimos ahora que ya nadie habla de ti, pero todos te pensamos y no hay nada que añadir.
Solo quedan sus cenizas, sus palabras en el viento, abiertas las heridas que nunca cura el tiempo.	Pues en mi memoria confío, que no se dará caso en que se esfume si en momentos de albedrío la nostalgia del pasado me consume.	

Excusas

No soy yo, son ellos.	No soy yo, es lo que he visto.
No soy yo, es mi entorno.	No es mi culpa, es lo que hay en mi casa.
Que no soy yo, es lo que me han enseñado.	No es mi culpa, fue su falda

Celda

Si fuera cristal
ya me habría roto.
Si fuera un recuerdo
estaría olvidado.

Si fuera una rosa
estaría marchita

Si juntásemos nuestras manos
solo sentirías frío

Si pudiese cambiarme el nombre
me llamaría celda.

Si mirases el hierro oxidado
de mis pupilas

cuando me escuchas
no verías tu reflejo

Porque no hay nada
que en la nada
pueda ser observado.

Presente

Las mañanas son el renacer del alma
y la mía
se desgasta.
He llegado al crepúsculo de mi atrevimiento
y he podido ver
que ya te habías ido.
Camino como niebla que se esparce
por el camino rocoso
de la montaña de mis males.
Y cierro los ojos.
¿Es esto un sueño?

No. No lo es. ¿Por qué sigo molestándome
en hacerme la misma pregunta todos los días?
Aún pienso igual que ayer de todo y de todos.
Ya no estás por encima del dolor observándome.
Sigo viajando a través de mi conciencia,
puedo sentir mi pulso; estoy aquí.
Inspiro, esto es el ahora.
Abro los ojos. Sigo aquí.
Nada ha cambiado, sigo caminando,
como si nada.
Seré libre pronto.
¿Dije esto ayer?

Conocerse

Qué más da si nos perdemos un poco más,
si vivimos desorientados.
Qué más da si nos rompemos un poco más,
si nacemos rotos en llanto.

Destrúyete.
Date cuenta hasta qué punto
puedes llegar.
¿Existe otra forma mejor
para conocerse a uno mismo?

BACHILLERATO Y CICLOS FORMATIVOS - TEATRO

MI VIDA YA NO ES UN SUEÑO

David Oltra Sanz

ACTO 1

(Corre el año 1853 en la localidad Valenciana de Ojeras. Rodeada de soledad y tristeza, una pequeña Catedral se impone en el centro del pueblo. Los vecinos, la media de edad de los cuales es de 68 años, se muestran indiferentes ante la llegada del nuevo vecino, quien lleva unas gafas oscuras. Mientras este pasa por su lado, nadie se gira ni le mira. De repente se tropieza).

-Benexol: (Mira hacia atrás y ve que alguien le ha puesto la zancadilla). ¡Mal Ojeras recibe a un extranjero! Ésta es la bienvenida que recibo nada más llegar al pueblo? (Dos segundos después de este suceso, dos señores vestidos con sendas túnicas grises y sombreros de Tórtolas llegan corriendo a la escena y cojen de los brazos al señor que hizo caer a Benexol).

-??? Tiene usted derecho a permanecer en silencio. Cualquier cosa que diga puede ser utilizada en su contra. Tiene derecho a la asistencia de un cura durante su confesión. Si no puede pagarlo, se le asignará uno de oficio.

-Piernaldo: (temblando). Yo no he hecho nada, dejadme en paz.

-??? Pues en paz vendrá usted. (Lo golpean con una piedra en la cabeza y lo arrastran por toda la calle hasta la catedral).

-Benexol: (extrañado). Alguien me puede decir qué está pasando aquí? (Un hombre sale de una esquina y llega hasta él).

-Transnochildo: Es usted Benexol?

-Benexol: En efecto, quién es usted?

-Transnochildo: Soy Transnochildo, el casero. Sígame y le llevo a la casa que usted ha alquilado.

-Benexol: Ah, perfecto. Ya me encontraba perdido entre tanta amabilidad y hospitalidad... En fin, me puede usted decir qué demonios pasa en este pueblo?

-Transnochildo: (Indeciso) Ehm, bueno... Vale. Hablaremos al llegar. (Empieza a andar él solo). Venga sígame.

(La acción se desplaza a la casa alquilada por Benexol. Sencilla, paredes de madera de caoba,

muebles viejos a juego. Ventanas teñidas de los colores del arcoíris que intentan penosamente frenar los inexorables rayos del sol. Al fondo a la derecha se halla una fea puerta que da al corral, donde hay pichones... muchos pichones. En el centro, una mesa-camilla).

-Transnochildo: En fin, déjeme que le explique. Hace unos meses el sacerdote de nuestra catedral murió fatídicamente en un accidente de pesca...

(De debajo de las faldas de la mesa-camilla salen dos señoras mayores vestidas con vestidos de tela gris).

-Madrugueña: Sí, sí. Se ve que se fue a pescar al río, pero no volvió.

-Nocturneda: Sí, sí, que yo lo ví. Escondida estaba yo en un frondoso arbusto, cuando un pez picó. Justo en ese momento al hombre se le quedó enganchada la espalda, y la trucha lo arrastró al fondo del riachuelo.

-Transnochildo: (indignado). ¡¿Pero de dónde han salido estas viejas?! Fuera de aquí!

-Las dos señoras al mismo tiempo: Un respeto a estas ancianas! Nuestras lenguas han matado miles de hombres!

-Transnochildo: (enfadado). Sí, voy yo y me lo creo. Venga, fuera! (Las echa). En fin, a pesar de todo, lo que han dicho es verdad. Pero bueno, ese no era el quid de la cuestión. Lo que le venía diciéndolo es que al quedarnos sin sacerdote, tuvimos que pedir otro, porque ninguno de los incompetentes de este pueblo está preparado para asumir el cargo.

-Benexol: Entiendo, así que el problema es el nuevo sacerdote?

-Transnochildo: Efectivamente. Desde que entró ha establecido una guardia santa, y ahora ya nadie puede salir del pueblo sin su permiso. La razón de todo esto es que el hombre se ha leído unas 13483 veces el Pentateuco, y su devoción es tal que ha ordenado que en el pueblo ahora se respetarán todas las normas de convivencia que se hallan en el Levítico. Por supuesto, con el apoyo del Alcalde.

-Benexol: (atónito). Pero, eso es terrible. Por eso el suceso extraño de antes...

-Transnochildo: Así es. “No maldecirás a un mudo, ni pondrás tropiezo ante un ciego, sino que temerás a tu Dios. Yo, Yahveh.” Lv 19.14.

-Benexol: (indignado). Pues ya podrías habérmelo dicho cuando pedí alquilar la casa, desgraciado! Sabes en qué lío me has metido?!

-Transnochildo: Obviamente sí. Por eso no te lo dije, porque sinó no habrías venido. (Se ríe de forma grotesca).

-Benexol: Me cago en mi....

-Transnochildo: Shhh. No lo digas. Maldecir el nombre de tus padres conlleva pena de muerte. Mira, ahora que ya no puedes hacer nada, déjame que enseñe el pueblo.

ACTO 2

(Benexol y Transnochildo se encuentran en la plaza de la catedral. Las personas mayores conversan en los puestos de comida y de ropa, mientras los 3 niños del pueblo se encuentran sentados en el suelo, al lado de la fuente, realizando cálculo diferencial. La Catedral, imponente, se levanta en frente de ellos).

-Transnochildo: Aquí es el lugar donde se desarrolla toda la vida del pueblo. (Disminuyendo la intensidad de la voz) La gente del pueblo se encuentra dividida: una parte apoya las medidas tomadas por el sacerdote, pero la mayoría estamos en contra de ello. Si te fijas, puedes observar como el miedo envuelve la vida de los ciudadanos. (Benexol mira a su alrededor y se da cuenta de que lo que dice Transnochildo es cierto. Guardias mirando las ropas de las personas, pues llevarlas de más de una tela se castiga con impurez hasta la tarde. Mujeres mirando si los peces tienen aletas o escamas para comer, pues los que no las posean son impuros. Contando también las patas de los insectos, pues los insectos alados que posean 4 patas pero no tengan 2 para saltar sobre la tierra se consideran impuros, y se castiga de la misma forma anterior. Lo que más le sorprende, sin embargo, es la sombra de lo que le parece un vagabundo, echado en una esquina, con un montón de papeles a su lado).

-Benexol: (en voz baja). Transnochildo, gírate disimuladamente y dime si sabes quién es la persona que hay en esa esquina.

-Transnochildo: (Gira el cuello casi 180 grados, estira la mano y apunta con el dedo al vagabundo. Gritando). Quién, ese de ahí!?

(La gente se gira a mirar al hombre, que ha adoptado una figura esperpéntica).

-Benexol: Estúpido!, te había dicho de forma disimulada.

-Transnochildo: (Ya volviendo a la normalidad) Sí, lo siento. Tengo una enfermedad que no me permite hacer cosas disimuladamente, cuando se me requiere que lo haga. Pero dejemos eso de lado. Sí, conozco a ese hombre. De hecho todos le conocen. Es Noetzsche. Es un hombre loco que se dedica a escribir libros diciendo que Dios ha muerto, entre otras cosas. La única razón por la que no lo han ejecutado aún es porque cuando los guardias se acercan a él, les muerde.

-Benexol: Entiendo. Sólo hay una cosa más que me gustaría preguntar.... por qué teníamos tantos pichones en el corral?

-Transnochildo: Muy fácil. Cuando alguien se vuelve impuro, el pago es de un sacrificio de ganado mayor, o dos sacrificios de ganado menor, ya sean pichones o tórtolas, una por ofrenda y otra en holocausto.

(Los dos siguen observando un rato a la gente, hasta que se cansan y vuelven a casa).

-Transnochildo: Benexol, tengo que pedirte una cosa. Necesitamos que nos ayudes a acabar con don Legañoso. No podemos aguantar más esta situación. Cada día mueren muchas personas, ya sea por acusaciones falsas o por hechos que no deberían ser penados. Ayer, por ejemplo, se produjo un grave malentendido, donde dos mujeres fueron lapidadas por sacrificar a sus hijos a Moloch.

-Benexol: (Pensativo). Está bien, tengo un plan.

(La acción se desplaza a casa del alcalde. Lujosa y espaciosa, se encuentra en medio de un jardín florecido. Dentro, muebles de la más alta calidad, con tapetes forrados en oro y servilletas de cristal. Se hallan en su interior, sentados en la mesa central, Legañoso y Somnolencio, el alcalde).

-Don Legañoso: Qué bien se vive de esta forma. Demos gracias a nuestro gran Salvador por proveernos de tan lujosos bienes.

-Somnolencio: (desanimado). Ya, bueno. Desde que llegaste nos ha ido muy bien, pero el pueblo está muy enfadado. No creo que debamos seguir con esto mucho tiempo más,

-Don Legañoso: Tonterías, esta ha sido la mejor idea que he tenido en mucho tiempo. Cuando Dios me mostró la santa senda que tenía que se-

guir, no me lo pensé ni un segundo. El comercio de pichones con Groenlandia del sur ha sido el pacto más provechoso de mi vida. De esta forma, los costes de producción son nulos, y podemos quedarnos las riquezas nosotros solos. (Ríe desenfundadamente).

-Somnolencio: Tienes razón, pero creo que ya va siendo hora de parar. Tengo el presentimiento de que va a suceder algo malo...

-Don Legañoso: Bah, sandeces.

(Se levantan y se dirigen a sus respectivos hogares. Somnolencio, después de unos minutos andando se acordó que ya estaba en su casa, así que siguió a Don Legañoso hasta la catedral para no girarse y hacer el ridículo).

ACTO 3

(Transnochildo, Benexol, las dos viejas y todos los que están a favor de acabar con el régimen bíblico del pueblo se dirigen a la Catedral. Cuando se encuentran a sus puertas se hacen a un lado a órden de Transnochildo para que el sacerdote no sospeche al verlos todos juntos).

-Benexol: Oh, santísimo Padre. Abra la puerta para que pueda entrar en territorio sagrado.

(Se abre la puerta. Entran Benexol, las dos viejas, y Transnochildo).

-Don Legañoso: (con los ojos en blanco). ¿!Oh, oveja descarriada, que puede hacer el todopoderoso por tí?!

(Antes de decir nada se escucha una voz extraña, proveniente de algún lugar incierto).

-????: Yo sueño que estoy aquí, de estas prisiones cargado. Y soñé que en otro estado más lisonjero me ví...

-Benexol: Qué ha sido eso?

-Don Legañoso: Ah, nada. Me encontré a un pobre hombre encadenado en una torre, mientras hacía mis peregrinajes. Decía que él era rey de algo, y le dije que podría haberlo soñado... Así se ha quedado el pobre. No paró de seguirme hasta aquí, así que lo he dejado ahí abajo para que no moleste. De todos modos, qué puede hacer el todopoderoso por ti?

-Benexol: Tengo que enseñarle una cosa. Deme un momento.... (rebusca en su bolso, hasta que saca de improviso una trucha de gran tamaño, con la que golpea a Don Legañoso en la cara, sin darle tiempo a reaccionar. Se queda tendido en el suelo). Mira que fácil ha sido.

-Transnochildo: Oh, qué plan tan magnífico y tan falto de raciocinio. Y bien, ahora le toca al alcalde, no?

-Somnolencio: (nervioso) Oh, no por favor. Dejad que os lo explique todo. Yo no quería implantar este régimen. Pero Legañoso me convenció para hacerlo. De este modo los pichones que obteníamos por ofrenda los enviábamos a Groenlandia del sur, para así comerciar con ellos y ganar algo de dinero. Yo nunca quise que nadie muriera! Ni siquiera quería ser alcalde. Mi sueño de verdad era y sigue siendo ser saltador de paracaídas profesional. Iba a usar una parte del dinero en comprar uno, pero Don Legañoso aún no me ha dejado salir del pueblo.

(Las dos viejas, metiendo codo para pasar entre Transnochildo y Benexol, se muestran delante del alcalde).

-Madrugueña: Oh, buen señor. No sé si sabíais que se puede saltar una vez sin paracaídas desde una altura elevada. Pero le repito, que solamente una vez en la vida.

-Nocturneda: Sí, sí. Es verdad lo que dice Madrugueña.

-Somnolencio: No me puedo creer lo que me están diciendo. Voy a probarlo ahora mismo!

(Somnolencio sube arriba del campanario y se tira al vacío. Cuando vuelven a la plaza de la catedral, se encuentran un banquete preparado para celebrar el fin de esta terrible época. Sin embargo, unos minutos después de que empiece, mueren todos echando espuma por la boca).

-Noietzsche: (riendo). Por fin! He conseguido deshacerme de esta estúpida cultura occidental enferma. Ahora podré construir unacultura sana que se base en la voluntad de poder!

(Mientras va andando, se resbala en la espuma de uno de los muertos y se golpea en la cabeza, muriendo desangrado).

(Los habitantes del pueblo que no habían apoyado la rebelión asisten a la reunión de fantasmas. Mientras recogen los cadáveres de los difuntos ya fallecidos, una figura extraña emerge de la Catedral).

-????: ¡ Ay Mísero de mí! ¡Ay infelice! de este modo me ha traído

La necia curiosidad de ver lo que ocurrió aquí.

-Campesino: (extrañado y con cautela). Oiga, se encuentra bien? Ha bebido usted algo?

-????: El Rey desdichado es yerto, sólo ha dejado este reinado reducido a su miserable estado, y yo de él haré mi huerto. (Y así, ???? consiguió ser finalmente rey de Ojeras).

El nostre projecte K229

Els cursos 2019/2020 i 2020/2021 l'IES Joan Fuster participarà en un projecte KA229 d'associacions d'intercanvi escolar europeu en el marc del Programa Erasmus+ "Women here and there-European women today".

El projecte es basa en el desenvolupament d'un programa d'intercanvi cultural i social entre els centres **IES Joan Fuster de Sueca (Espanya)**, **Institut Enrico Fermi (Itàlia)** i **l'institut Mariengymnasium (Alemanya)**, que permeta a l'alumnat i comunitat educativa conèixer altres estils de vida, el paper de la dona en diferents àrees com l'esport, investigació, art i ciència i contribuir a la paritat de gèneres, afavorint un ambient inclusiu i igualitari i eliminant situacions de discriminació.

Reconeixement per projecte ERASMUS+ a València

Es tracta d'un projecte de centre en el que s'implicarà a tota la comunitat educativa, professors i alumnes, en nombroses activitats al llarg dels dos anys de duració, de forma activa, cooperativa i col·laborativa. Dins d'aquestes activitats es programen tres mobilitats entre els centres amb alumnes que aquest any es troben en quart d'ESO.

Amb la realització d'aquest projecte busquem, d'una banda promocionar l'intercanvi cultural (Erasmus+) i afavorir pràctiques de cooperació i innovació educativa, i d'altra banda, conscienciar de la problemàtica encara existent respecte a les diferències de gènere en la societat i buscar i proposar figures i models positius de referència per als joves des d'una perspectiva de gènere. D'aquesta manera, pretenem eliminar en l'alumnat els mites i estereotips sexistes associats a les dones i homes condicionants socioculturals.

Equip ERASMUS+ KA229.

PRESENTACIÓ DEL PROJECTE ERASMUS+ KA229

Joan Fuster se'n va d'Erasmus!

Però... què és l'Erasmus+?

Erasmus+ és el programa europeu en els àmbits de l'educació, la formació, la joventut i l'esport per al període 2014-2020.

Erasmus+ és el programa que tracta d'impulsar les perspectives laborals i el desenvolupament personal a nivell europeu, a més d'ajudar als nostres sistemes d'educació, formació i joventut a proporcionar un ensenyament i un aprenentatge que doten a les persones de les capacitats necessàries per al mercat laboral i la societat actual i futura.

A Espanya són dos les organitzacions designades com a agències nacionals per a la gestió coordinada del programa Erasmus+: el Servei Espanyol per a la internacionalització de l'Educació (SEPIE), per a l'àmbit de l'educació i la formació; i l'Agència Nacional Espanyola (ANE), integrada a l'Institut de la Joventut (INJUVE) per a l'àmbit joventut. Les accions d'Erasmus+ Esport estan gestionades directament per la Comissió Europea a través de la seva Agència Executiva en l'àmbit Educatiu, Audiovisual i Cultural (EACEA).

Jornades Erasmus+ a Madrid

Gran acollida en la presentació del projecte Erasmus+ KA229 per part de l'alumnat i famílies de l'IES Joan Fuster de Sueca.

TALLERS DE CONEIXEMENT DE JOAN FUSTER.

Com tots els anys des que es va inaugurar, el nostre alumnat de 2n d'ESO ha participat en els tallers de coneixement de Joan Fuster.

El lenguaje universal del gesto toma Sueca

MIM

A L'IES JOAN FUSTER

COORDINACIÓ ESO VISITA ALUMNAT AL NOSTRE IES

DEPARTAMENTS

ARTS PLÀSTIQUES

Taller d'animació Stop-Motion

Un bon grup d'alumnat de 1r de batxillerat artístic ha participat en un taller de stop-motion (animació clàssica amb titelles). Aquesta activitat s'emmarca dins l'àmbit de l'assignatura de Cultura Audiovisual i dels tallers que es realitzen al voltant de MICE (Mostra Internacional de Cinema Educatiu).

Els responsables de dur a terme el taller van ser Amir Alimorad i Crystal Koohestani, animadors provinents d'Iran conjuntament amb Francesc Felici, professor de l'assignatura.

L'alumnat al llarg de la setmana de duració del taller ha fet i après a realitzar les titelles, partint d'un esquelet metàl·lic al que després se li dota de formes anatòmiques, músculs, mans, cara, cabells i trets físics a voluntat així com la roba i els complements.

L'alumnat també ha realitzat i dissenyat els decorats, tant els edificis, arbres, mobiliari i altres complements de l'entorn on succeeix la història.

El mateix alumnat en un temps rècord consensuaren una xicoteta història i guió quotidià lligat amb els personatges i l'entorn creat. L'últim pas, és donar vida a les titelles amb la tècnica d'animació stop-motion, consistent en realitzar 24 fotografies per segon, a cadascuna d'aquestes fotos es van movent les titelles de manera continuada per després reproduir-les seguides.

Com es pot imaginar, es tracta una tècnica que requereix d'una gran perícia i paciència.

Tots hem quedat molt satisfets de l'experiència que ens ha engrescat per continuar amb aquest tipus d'animació.

<https://youtu.be/dOyPoVOZO2A>

Expo/taller Alfaro i Bohemian Rhapsody

Aquest curs hem realitzat diverses activitats, la primera va ser a València, eixida al Centre Cultural de Bancaixa, en la qual ens van ensenyar diverses exposicions a nosaltres i als nostres companys de primer de batxiller artístic.

Allí mateix, fèrem un taller basat en l'obra escultòrica d'Alfaro, en el qual, per parelles o trios agafàvem bovines de fils de colors i sobre la base d'uns caragols que hi havia en els cubs formàvem una figura geomètrica. Seguidament vam tindre l'oportunitat d'observar les obres d'Alfaro en l'exposició de les sales contigües. Estava composta per escultures i dibuixos; i vam poder apreciar els seus inicis i la seua evolució com a artista.

Al meu parer, les obres més impactants foren les següents:

Després, vam anar a una altra sala on estaven exposades obres de fotografies de gran format.

A més, vam anar a veure al cinema Lys la pel·lícula de "Bohemian Rhapsody", que tracta els començaments i pujada a l'èxit del famós grup de pop rock britànic Queen, format l'any 1970. La pel·lícula focalitza sobretot la vida del cantant Fredy Mercuri, de com coneix el grup, comença a treballar amb ells sense tindre cap coneixement de música fins a signar amb la primera discogràfica. Una de

les coses que més m'han agradat de la pel·lícula és com han respectat les cançons en format original, ja que no les han doblades ni les han tallades, a més podíem apreciar com naixien les cançons com 'we will rock you' que hui dia són tan famoses i que cantem molt sovint. És una pel·lícula que recomane absolutament i que a més de la part musical també t'ensenya com és de difícil la vida d'un músic tan famós que cau en les drogues i que morirà, a l'edat de 45 anys, de la sida.

Àngel Ferrando. 2n Batxillerat 2019

Eixida Valencia: Museu de belles arts i la Ciutat de les Arts i les Ciències

Aquesta eixida, la realitzarem el 30 d'Abril. Hi anàrem 4t d'ESO, 1r i 2n de Batxillerat Artístic.

Primerament anàrem al museu de belles arts de València on visitàrem l'exposició "L'inici de la pintura moderna Espanyola: SOROLLA".

A continuació visitàrem la ciutat de les arts i les ciències, on una guia, ens va explicar l'arquitectura i, a més, pujàrem per a veure la vista panoràmica des d'una terrassa superior. Després ens dugueren a veure l'Hemisfèric i la guia ens explicà el funcionament d'una sala de projeccions IMAX.

Andrea Colomar - 2n Batxillerat

Viatge a BILBAO

El Batxiller Artístic, tant segon com primer, vam eixir de Sueca, el 20 de febrer en viatge cultural i didàctic cap a Bilbao.

Abans d'arribar al nostre destí, vam fer una parada a Saragossa i vam visitar el complex de l'Exposició internacional de l'aigua que va tindre lloc el 2008. Dins del complex ens ensenyaren l'edifici de "La Torre Del Agua", on tinguérem la sort de poder accedir i admirar l'escultura "SPLASH" instal·lada penjant del sostre de dins de l'edifici. A més, veíem el Congrés, el pont de Zahad Hadid que té, vist de dalt, la forma d'un gladiol, i que per desgràcia esta deshabilitat al públic.

Després d'algunes parades més per estirar les cames, arribàrem a Bilbao, on ens registràrem a l'hostel... i fèrem una visita guiada pel nucli antic, on el guia ens explicà l'origen de la ciutat, ens mostrà els 7 carrers d'on parteix aquesta ciutat i fèrem ruta pels monuments més representatius del nucli antic.

A la nit, tinguérem temps lliure per a fer volta per la zona i sopar el típic "tapeo", per a després tornar a l'hostel i gaudir d'una audició-espectacle amb cançons i monòlegs còmics. Els protagonistes més destacats de la nit foren, Maya i Helena, cantant, Mario, Thal, Julien i Àngel amb instruments d'acompanyament i Laura que interpretà un monòleg. Aquella nit ens reunírem tots a la sala principal de l'hostel, i tampoc pogueren faltar els riures i la companyonia i, per descomptat, les queixes dels residents pel soroll.

Com al nostre grup no poden faltar les risses, l'alumnat de primer recreà una boda a l'ermita i van fer sonar més vegades la campana per a commemorar les campanes de boda. I com tampoc ens estem quiets a Julien, en tornar cap al bus, se li va caure la motxilla pel barranc i hagueren d'anar a pels de seguretat per tal que agafaren la motxilla, anècdotes sempre divertides.

A migdia, visitàrem el pont de Biscaia que uneix Portugalete i el barri de "Las Arenas de Guecho".

El segon dia, després de desdejunar, fèrem camí cap a un lloc fantàstic i de conte, San Juan de Gaztelugatxe, lloc ara molt conegut per ser una de les ubicacions on la serie "Juego de Tronos" ha filmat. Es tracta d'una quasi illa, al cim de la qual alberga una ermita on sols es pot accedir per una dura escalinata. Quan arribàrem dalt, vam fer sonar una campana a la qual havia d'acompanyar un desig, obvi per a molts, aprovar el curs. Les vistes des de dalt són meravelloses.

A la vesprada, fèrem una visita guiada al museu de Belles Arts de Bilbao, que té una forma un tant peculiar d'ordenar i mostrar les seues sales, ho fan alfabèticament repartint així diferents temes, idees, cultures... fent-ho així més dinàmic i de gran varietat i innovació.

A la nit, fèrem altra quedada i estiguérem en la sala de l'hostel tocant instruments i cantant, esta vegada més prudentment, per a després eixir una estona per la ciutat; altres, però s van quedar a dormir i, altres encara jugant a jocs de taula a la sala.

L'últim dia, després de fer un passeig per la vora del riu, visitàrem el Museu Guggenheim i les exposicions temporals presents com ara les escultures de Giacometti i l'exposició "De Van Gogh a Picasso" on poguérem gaudir d'obres de molts autors estudiats a classe: Monet, Cezanne, Van Gogh, Joan Gris, Picasso i molts més.

El Guggenheim és gegant i amb unes formes cridaneres, és tan gran que no vàrem poder disfrutar al 100% pel cansament que acumulàvem en veure tantes obres en tant poc temps. Quan va vindre la guia a fer-nos el recorregut tractàrem de traure forces per tal d'atendre bé a les explicacions i acabàrem bastant saturats i cansats. Però tot molt bonic i sorprenent.

L'últim que fèrem abans d'eixir de Bilbao va ser dinar en la torre Iberdrola de l'arquitecte César Pelli, on les mesures de seguretat eren tan meticuloses que per accedir havies de mostrar el teu DNI i passar per un detector de metalls per a poder entrar al restaurant a dinar. En aquest cas el dinar va estar ben bo.

A la vesprada tornàrem al bus i d'ahí camí cap a casa, arribàrem a Sueca a la nit.

Aquesta excursió ha sigut meravellosa i he pogut gaudir de tots els meus companys i les experiències que hem passat junts, a més dels mestres que ens acompanyàren, Inés, Francesc i Rosa.

Paula Alcoy - 2n Batxillerat 2019

FILOSOFIA

XI OLIMPIADA DE FILOSOFIA

El dimecres 6 de febrer de 2019 alumnat de segon de batxillerat (B2D) –Miquel Camilleri Soler, Marta G. Llorca Viel i Roser Serra Gómez–, acompanyats pel professor David Mateu, van participar en el concurs de redacció de la XI Olimpíada de Filosofia de la Comunitat Valenciana. Aquesta Olimpíada es va celebrar a la Facultat de Filosofia i CC.EE. de la Universitat de València. El tema general del concurs era «Realitat i aparença en el món actual», temàtica compartida amb l'Olimpíada de Filosofia a nivell estatal, a la qual accediran els guanyadors de la fase autonòmica. Una vegada a la facultat, i després d'un acte de benvinguda, es va sortejar la pregunta que havia de desenvolupar el nostre alumnat a la seua redacció: «És la posveritat la nova realitat?». En aquesta 11ena edició de l'Olimpíada van participar més de 200 personetes de la província de València, una experiència de la qual va gaudir el nostre alumnat.

DEPARTAMENTS

BIOLOGIA I GEOLOGIA

Parc Natural del Montgó

El departament de Biologia i Geologia, com ja porta fent en els darrers últims cursos, va organitzar la visita al Parc Natural del Montgó amb l'alumnat de 3r d'ESO, el dia 30 de maig. És una eixida molt completa i apreciada per elles i ells. Primer férem una caminada, amb monitors del Parc, des de Dénia a Xàbia, i després gaudírem de la platja de l'Arenal a Xàbia. Va estar un dia genial!!!!

Tabarca

El passat juny férem una eixida a l'illa de Tabarca amb l'alumnat de primer de batxillerat. Es tractava d'una eixida de comiat del curs amb la finalitat de gaudir, amb les companyes i els companys, de la natura i d'un dia de platja, i de deixar enrere els dies d'exàmens i esforços.

I com no podia ser d'altra manera, la jornada va resultar tot un èxit! Eixírem ben matinet des de l'institut cap a Santa Pola i, en arribar, vam pujar al ferri que ens apropiaria a l'illa; tota una experiència, ja que feia molt bona mar i ens va permetre gaudir d'unes vistes meravelloses!

En arribar, ens disposàrem a fer un passeig pel poble i els voltants, que no va ser tot el recorregut que ens havíem proposat, donat que la calor apretava, i els xics i xiques, en vore les primeres cales, ja no podíem aguantar les ganes de mullar-se.

Va ser un dia llarg, dia de banys d'aigua i de sol (hauríeu d'haver vist com de rogets tornaren alguns i algunes...) dia de compartir llepolies i anècdotes i especialment dia de donar-li la benvinguda a l'estiu.

Com diguem per aci: "Aquestes coses són les que fan institut". L'any que ve, més.

Albufera

L'alumnat de 1r d'ESO, va visitar el Centre d'interpretació del Parc Natural de l'Albufera, on escoltaren una breu xerrada sobre la formació de l'Albufera i els usos agrícoles i cinegètics del Parc i la seva importància per a les aus migratòries i per a les que hi viuen permanentment. També van fer observació d'aus.

Després un recorregut per la devesa del Saler on observàrem les plantes més característiques del bosc mediterrani i arribàrem fins la platja. Han fet fotos de plantes i han buscat fotos d'aus característiques de l'Albufera. L'alumnat ha presentat un treball amb el nom científic tant de plantes com d'animals.

De les fotos presentades cada alumna i alumne n'ha imprés una d'una planta i una altra d'un animal. Amb les fotos hem elaborat un gran mural que decora el passadís on està el laboratori de Biologia.

Aquesta activitat resulta molt positiva tots els anys i el proper curs continuarem fent-la.

Facultat de Ciències Biològiques

PRÀCTIQUES DE L'ALUMNAT DE 2N DE BATXILLERAT

Fotos de l'alumnat de 2n de Batxillerat de Ciències de la Salut. Facultat de Ciències Biològiques.

Pràctiques de Genètica: observació de cromosomes gegants de la mosca del vinagre (*Drosophila melanogaster*).

Pràctiques de Paleontologia: troballa i posterior classificació de fòssils.

DEPARTAMENTS

CULTURA CLÀSSICA

DEPARTAMENT DE LENGÜES CLÀSIQUES

També aquest curs el nostre alumnat ha fet activitats que volen fer presents i desenvolupar continguts més actius que els que veiem a l'aula.

El patrimoni arqueològic de L'Almoina, les maneres de viure als tallers de Sagunt, l'urbanisme a Tarraco i la grandesa monumental i cultural a Itàlia.

Sempre amb molt d'interés i participació del nostre alumnat.

ANGLÉS

LEARNING ENGLISH IS FUN

Our 1st of ESO students are learning vocabulary related to the family and this is the assignment they had to do. It's a family tree and the results are awesome, aren't they? Well-done students!! Congrats ;-)

Els nostre alumnat de 1er d'ESO ha fet aquestos arbres genealògics per a treballar el vocabulari de la família a les classes d'anglès i els resultats han estat sorprenents. Un magnífic treball!! Enhorabona!

By Marina Porcar, Irene García,
Erika Raga and Suli Pérez

FRANCÉS

TOUS À BORD!!!!!!!

Un curs més, l'alumnat de Francés de 2n, 3r i 4t ESO, van participar a la Matinée Francophone organitzada com cada any a La Poble Llarga, on varen participar als tallers organitzats i van assistir a la representació teatral de "Le Malade Imaginaire". A més, amb l'alumnat de BAT, vam anar a València per tal de veure l'obra de teatre "Prêt-à-Porter", i visitar l'exposició del pol·lifa-cètic artista francès Rachid Hachami, "L'Europe en couleurs", a l'Institut Français. Per a algunes i alguns alumnes era la primera vegada que anaven a veure una obra en francès i l'experiència els va agradar molt.

Per segon curs consecutiu hem pogut realitzar el viatge a Brussel·les amb l'alumnat de 1r de BAT, iniciativa que va sorgir de forma conjunta entre el Dep. de Música i el Dep. de Francés el curs passat i que pensem que és una forma d'ampliar la formació del nostre alumnat fora de les parets del Centre. Volem des d'aquest Dep. donar les gràcies a les famílies per haver dipositat la seua confiança en el professorat i en el Centre, per tal de dur a terme aquesta activitat.

I per últim, a banda d'altres activitats que s'han fet a l'aula, l'esperada jornada de "Crêpes" de la que va gaudir tot l'alumnat de Francés i que aquesta vegada vàrem deixar per a final de curs. Com sempre, un èxit que esperem repetir molts cursos més.

L'alumnat de 1r de BAT davant el Parlament Europeu.

Alumnat de 4t ajudant a altres companya de La Poble Llarga a fer crêpes.

Jornada de "Crêpes"

Alumnat de 1r i 2n de BAT a les portes de l'Institut Francés.

DEPARTAMENTS

CASTELLANO

Com tots els anys la nostra activitat ha estat copiosa i molt interessant. Hem anat a veure teatre, hem fet teatre; hem vist dans, hem dansat; hem viatjat mostrant altres maneres de representar: Almagro amb el teatre clàssic. Hem fet ruta literària amb el magnífic Quixot ajudant-nos a veure gegants on altres només poden veure molins...

Hem tornat a gaudir de la visita d'autors que sempre ens ajuden a entendre millor les lectures i el seu món intern. Hem fet tertúlies amb els actors i els directors... Tot per obrir la ment del nostre alumnat i donar-los l'oportunitat de millorar en els estudis i en la seua formació humana i, per suposat, gaudir de la cultura

BODAS DE SANGRE

ALMAGRO

EL HILO ROJO DE LA VIDA

DESPUÉS DE LA LLUVIA

TALLER AMB JORGE PICÓ

XERRADA DANSA LEO SANTOS CHRISTINE CLOUX

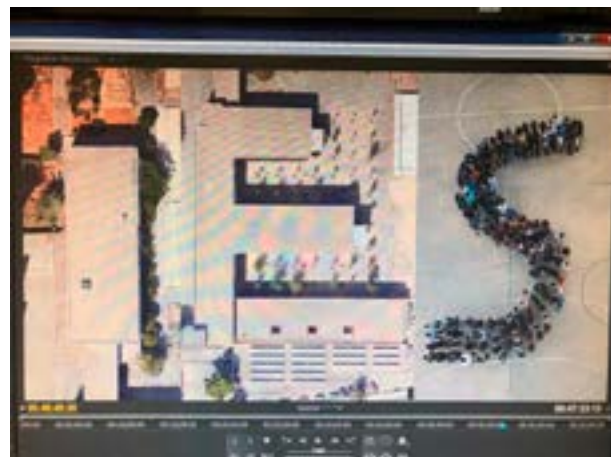
Hem tingut la immensa sort de comptar amb Jorge Picó i Leo Santos que ens han ajudat a explicar molt millor la tècnica de la dansa i de la coreografia. aquestes classes, els tallers i les xarrades ens han donat l'oportunitat de mostrar com de dura és la vida dels balladors, quina disciplina tan fèrria han de seguir i com, amb esforç, aconseguim transformar el nostre cos en un món viu que és capaç de comunicar totes les emocions humanes. Gràcies.

<https://youtu.be/-3-0Axhb6js>

Des del Taller d'Aprofundiment de 4t de publicitat i màrqueting us mostrem el vídeo que hem fet de l'Institut. Estem segures i segurs que us agradarà molt perquè hem volgut mostrar com estimem el nostre centre i com volem mostrar-lo. Esperem que a vosaltres us agrade tant com a nosaltres i, si voleu, que en feu difusió.

MATEMÀTIQUES

PROVES CANGUR

Com tots els anys hem participat amb un grup de 32 membres de 3er i 4t d'ESO i 1er de Batxillerat a la prova Cangur a les instal·lacions de la Universitat Politècnica de Gandia. L'experiència ha estat molt positiva i l'alumnat ha pogut aplicar els seus coneixements matemàtics a situacions i problemes que van més enllà del que normalment es fa a l'aula.

OLIMPIADA MATEMÀTICA

Enguany hem participat a la fase comarcal de l'Olimpiada Matemàtica a l'IES d'Albal. Hi hem anat amb 12 membres i l'experiència ha estat molt enriquidora com sempre. L'alumnat ha pogut aplicar el seu gust per la resolució de problemes a través d'una activitat formativa, lúdica i creativa.

DEPARTAMENTS

EDUCACIÓ FÍSICA

ACTIVITAT: ATLETISME A L'ESTADI

25/3/2019. Desenvolupament de l'activitat: Eixida a les 8:30 hores del Centre. Marxa a peu fins l'estadi municipal. Esmorzar i a les 10 hores començament de les proves atlètiques segons l'horari establert. Tornada a peu al centre i fi de l'activitat a les 14:00.

ACTIVITAT: CAMPIONATS INTERNS

Tots els grups. Desenvolupament de l'activitat: Campionats de pilota valenciana, bàsquet 3x3 i futbol sala.

ACTIVITAT: AMB EL CENTRE DE CONVIVÈNCIA TERAPÈUTICA

16/5/2019. Desenvolupament de l'activitat: Eixida de l'IES a les 9:00 hores i desplaçament a peu fins el pavelló cobert de Sueca. A partir de les 9:30 hores realització de tasques d'arbitratge en la XIX Jornada Esport i Convivència. Final de l'activitat a les 14:00 hores.

ACTIVITAT: RUTA EN BICICLETA PEL PARC NATURAL DE L'ALBUFERA

30/5/2019. Desenvolupament de l'activitat: Eixida des de l'IES a les 15:30 hores amb acompanyament d'un motorista de la Policia Rural i una furgoneta de recolzament amb el conductor de guàrdia del departament de Serveis de l'ajuntament de Sueca. Arribada a El Palmar a les 17:00, berenar, tornada i arribada a les 19:00 a l'IES.

ACTIVITAT: IOGA

Desenvolupament de l'activitat: Realització de 5 sessions de ioga dirigides per un mestre Kundalini. En una d'elles es van utilitzar gongs. Activitat dirigida especialment a l'alumnat de 1r i 2n de batxillerat per ajudar-los a gestionar l'ansietat que provoca el ritme de treball i els exàmens.

ACTIVITAT: JOCS A CARRASQUER

10/4/2019. Desenvolupament de l'activitat: Eixida de l'IES a les 12:00. Desplaçament a peu fins els CEIP Carrasquer. 12:30 hores assistència a la classe del grup assignat. Jocs populars amb l'alumnat fins les 13:45. A les 14:00 fi de l'activitat.

ACTIVITAT: SENDERISME PER LA VALL DE LA CASELLA

17/12/2018. Desenvolupament de l'activitat: Trajecte en autobús amb eixida a les 8:15 hores des de l'IES Joan Fuster fins el Restaurant de la Casella en Alzira. Inici de marxa senderista amb pas pel tancat dels cèrvols, pujada a l'Ouet, visita a la Cova de la Galera, pujada al Cim de la Ratlla, Font del Barber i baixada a carretera de Tavernes de la Valldigna a Alzira a l'altura de la rotonda de Simat/Benifairó (16:00h). Tornada en autobús i finalització de l'activitat en l'IES Joan Fuster a les 16:15 hores.

ACTIVITAT: SENDERISME PER LA VALL DE LA CASELLA

22/12/2018. Desenvolupament de l'activitat: Trajecte en autobús amb eixida a les 8:15 hores des de l'IES Joan Fuster fins el Restaurant de la Casella en Alzira. Inici de marxa senderista amb pas pel tancat dels cèrvols, pujada a l'Ouet, visita a la Cova de la Galera, pujada al Cim de la Ratlla,

Font del Barber i baixada a Tavernes de la Valldigna per la Senda de l'Esmolador. Trajecte de tornada en autobús i finalització de l'activitat en l'IES Joan Fuster 17:00 hores.

ACTIVITAT: ACTIVITATS EN LA NATURA: EL MONTCABRER

De 15/04/2019 a 16/04/2019. Desenvolupament de l'activitat: Eixida en tren des de Sueca, arribada a Agres i marxa fins el refugi del Montcabrer. Per la vesprada pujada al cim. Segon dia travessia del refugi fins Alcoi pel barranc del Cint. Tornada en tren fins a Sueca

ACTIVITAT: ACTIVITATS EN LA NEU

De 20/01/2019 A 25/01/2019 Desenvolupament de l'activitat: Setmana d'activitats en la neu (esquí o snowboard) de dilluns a divendres en les pistes de Soldeu i el Tarter a Andorra. Eixida diumenge 20/01/2019 a les 7:00 hores des del Pavelló cobert i tornada divendres 25/01/2019 a les 23:45 hores.

ACTIVITAT: 12 HORES DE PILOTA VALENCIANA

17/6/2019. Desenvolupament de l'activitat: Poblet de la pilota IES Joan Fuster

Organitza el club esportiu de pilota valenciana Badana i col·labora departament d'educació física de l'IES Joan Fuster. 27ª edició: Participació al voltant de 160 alumnes del centre d'ESO i batxillerat, 86 xics i 74 xiques. 4 instal·lacions específiques de pilota valenciana (trinquet, carrer, galotxeta i trinquet amb frares) per a la disputa de 220 partides repartides en 3 modalitats: raspall, frare i galotxeta de Monòver.

Categories masculina i femenina amb 3 agrupaments depenent de l'edat: novell (2006) jove (2004-2003) i absoluta (2001-2002-2003). Els més menuts disputaren campionat de raspall, els joves raspall i frare i absoluts raspall, frare i galotxeta.

Tot junt fa que s'hagen jugat un total de 10 campionats distints: 6 de raspall (3 de xics i 3 de xiques), 3 de frare amb 2 de xics i 1 de xiques i 1 de galotxeta.

Sopar a la cafeteria del Centre i entrega de trofeus amb l'assistència entre d'altres, de la Diputada de Turisme de la Diputació de València Pilar Moncho, el Diputat al congrés Joan Baldoví, Regidors de l'ajuntament de Sueca Vicent Baldoví i Raquel Tamarit representats de l'AMPA amb la presidenta Carme Colomer al capdavant, representant del Club de Pilota Xúquer Joan Lluís Rodrigo, professorat i exprofessors del centre així com el jugador d'escala i corda Lluís de la Vega.

Hem comptat amb la col·laboració en forma d'aportacions, tant econòmica com en regals, de l'Ajuntament de Sueca, l'AMPA del Centre, Diputació de València, Cafeteria de l'IES i Beep Sueca.

Ha estat possible portar endavant aquest esdeveniment de tanta envergadura gràcies a la col·laboració en l'organització i execució de la jornada d'un equip de 40 persones format per alumnes i ex-alumnes del centre.

DEPARTAMENTS

GEOGRAFIA I HISTÒRIA

COVA BOLOMOR (Visita i tallers)

Tavernes de la Valldigna

El dimarts 09 d'abril de 2019 el professorat del nostre departament –Susanna Benavent, Amparo Cebolla, Esther Estruch, Inés Meliá i Felipe Soria– acompanyant l'alumnat de primer d'ESO (98 personetes) visitarem el jaciment arqueològic guiats per arqueòlegs i realitzarem diversos tallers (indústria lítica, taller antropològic, pujada a la cova).

Valoració molt satisfactòria. L'alumnat va gaudir dels tallers i hi participaren activament.

RUTA MODERNISTA i visita a l'Ajuntament de SUECA

Els dijous 22 i 29 de novembre l'alumnat de tercer d'ESO i del PEMAR, acompanyats per Inés Melià i Ferran Mascarell, acudírem a visitar l'ajuntament i férem una ruta modernista pel carrer Sequial de Sueca i la residència d'ancians. Va ser una experiència profitosa i enriquidora

VISITA VALÈNCIA MONUMENTAL

Va ser una sort poder veure el seu interior, amb una planta rectangular sostinguda per les seues columnes tocant el sostre ben alt. Per fora, les diferents gàrgoles decoren l'edifici. Les miràrem amb deteniment. Eren figures estranyes, fictícies. També vam veure un altre edifici civil, el **Palau del Marqués de Dosaigües**, d'estil barroc. El seu pòrtic té una sorprenent escultura. No poguérem entrar, però com que no anàvem sobrats de temps, tiràrem avant. No només vam veure edificis civils, com els esmentats o el propi **Ajuntament de València**, sinó també visitàrem d'altres religiosos, com la portalada gòtica de la **Catedral de València**, la romànica i barroca.

Normalment, a classe, veiem les obres arquitectòniques en imatges projectades a la pissarra, però poder visitar la ciutat ha sigut incomparable. De segur que tots nosaltres hem passat moltes vegades per davant d'aquestes obres d'art, però no ens havíem parat a mirar-les a fons, identificant les característiques de l'estil a què corresponen, identificant l'època a què pertanyen, els elements que la caracteritzen... Alguna vegada havíem alçat la vista a l'estació de tren per veure la complexitat i significat d'aquella estructura de ferro? La nostra mirada, ja no serà la mateixa.

Tinguérem temps de passejar una mica abans d'esmorzar en un lloc que ens agradava. Havíem de recobrar forces per visitar el **Museu de Belles Arts**. Pararem atenció en arribar: aquest museu havia sigut un col·legi seminari anteriorment. Ens va agradar molt el pati de marbre d'estil renaixentista, envoltat de columnes amb volutes, arcs de mig punt, finestres geminades... Tot està pintat d'un cel blau preciós. Va ser reconstruït al museu i pertanyia, abans, al Palau de l'Ambaixador Vich. Tot seguit vam veure retaules gòtics, detenint-nos en els que consideràvem més interessants. Aquests es caracteritzen per representar escenes religioses i destaquen els seus daurats. És una col·lecció molt important. Hi havia algun quadre de Ribalta, pintura flamenca i també d'artistes valencians, com ara Sorolla.

Va ser un matí ben profitós: poguérem gaudir en veure "en directe" els trets dels moviments artístics que havíem estudiat a través d'obres de la ciutat de València. Sens dubte, una experiència que cal repetir!

Roser Serra, B2D

CANVI CLIMATIC

Aquest curs Sussana Benavent va voler deixar constància de la preocupació de l'IES Joan Fuster pel canvi climàtic amb una exposició molt completa que va realitzar l'alumnat de 1r d'ESO.

IV OLIMPIADES D'HISTÒRIA 2019

El divendres 1 de març del 2019, a les 9'30 hores es van reunir a les Aules de la Facultat de Geografia i Història, alumnes de 2n de batxillerat, per a realitzar un examen sobre els continguts del programa de l'assignatura d'Història d'Espanya.

La prova consistia amb 30 preguntes d'opció múltiple, a les que s'incorporen material gràfic (mapes, fotografies...). En acabar, es realitzà una prova addicional amb 10 preguntes per a obtenir un accèssit.

Des que van començar les Olimpíades, ara fa 6 anys, el Departament de Geografia i Història havíem participat, llevat el darrer any. Es tracta d'una prova amb un grau de dificultat important, donat que al segon trimestre ens falta per impartir una part important del segle XX, i els darrers anys més de la meitat del qüestionari tractava dels últims blocs del temari.

Aquest curs, el Departament va parlar amb alumnat de les diferents modalitats de batxillerat i amb gust per la història, reprenent així la nostra participació. Cada centre sols pot presentar 4 participants, i per part de l'IES Joan Fuster assistiren Laia Bonias, Sara Burguera, Óscar Roselló i Miquel Viel.

Al seu torn, es celebrava la I Olimpíada d'Història de l'Art, i presentarem alumnat de l'assignatura, batxillerat d'Humanitats o Ciències Socials: Miquel Camilleri, Elena Llopis, Marina Sales i Roser Serra. La prova constava també de preguntes d'opció múltiple amb material visual.

L'objectiu per part de la Universitat, ha estat estimular l'estudi d'aquestes matèries entre l'alumnat i sobre tot premiar l'esforç i l'excel·lència acadèmica.

Per part del Departament de Geografia i Història al llarg de l'any intentem inculcar a l'alumnat que a dia d'avui no sols es important l'enfocament utilitarista que se sol donar als estudis, cal tindre un sentit crític i fer una reflexió en el dia a dia. Ací és on l'assignatura d'Història cobra sentit.

Agraïm a tot l'alumnat la seua participació i donem l'enhorabona a l'alumna Sara Burguera que va obtenir el segon premi, en unes Olimpíades d'abast comunitari. Animem als futurs alumnes de segon de batxillerat a participar al proper curs.

A. Cebolla

MEMÒRIA HISTÒRICA

El dimarts 15 de gener del 2019 tot l'alumnat de segon de batxillerat va acudir a la sala d'usos múltiples a la xerrada sobre la Memòria històrica organitzada pel departament de geografia i història.

Intervingueren: Angel González de CEAQUA (Coordinadora Estatal de Apoyo a la Querrela Argentina) representant de la Querrela Argentina al País Valencià. Recentment ha estat a Brussel·les i a Madrid demanant l'anul·lació de 560 judicis sumaríssims del Franquisme.

Alex Calpe de l'equip Arqueoantro – arqueòleg que està exhumant les fosses del cementeri de Paterna. (2238 víctimes)

Nora Pastor Gómez. Es la representant de la fossa 82 de Paterna, on té el seu avi (nascut a Alginet).

RELIGIÓ

VISITA AL MONESTIR DE LA VALLDIGNA

DEPARTAMENTS

MÚSICA

ATÒMIUM BRUSSEL·LES

PARLAMENT

VIATGE A BRUSSEL·LES

Enguany hem repetit el viatge a Brussel·les amb l'alumnat de 1r de Batxillerat de Francès i Música.

Una activitat enriquidora per a la nostra joventut que ha visitat el Parlament Europeu i el Consell d'Europa, ha pogut gaudir d'un dels museus d'instruments més grans d'Europa, han assistit a una òpera de Wagner al Palau de La Monnaie de la ciutat, i d'entre altres activitats han visitat el Centre Belge de la Bande Desinée, el centre històric de la ciutat i l'Atòmium, símbol característic de la ciutat.

El foment de la convivència és bàsic per a formar-se com a persones que viuen en aquesta societat de vegades complicada per la seua diversitat, i és per això que també volem que els servisca per a adquirir recursos que milloren les seues relacions socials amb qualsevol persona. Partim de que és important superar el concepte de "grup tancat d'amistats" que a aquestes edats és tan habitual.

Ha sigut per al nostre alumnat una experiència única i enriquidora per a la seua educació com a persones autònomes i ciutadanes europees.

BASTIAN I BASTIANA

LES DEESSES QUE TOCAVEN ELS TAMBORS

TEATRE REAL DE BRUSSEL·LES

ÒPERA «BASTIAN I BASTIANA»

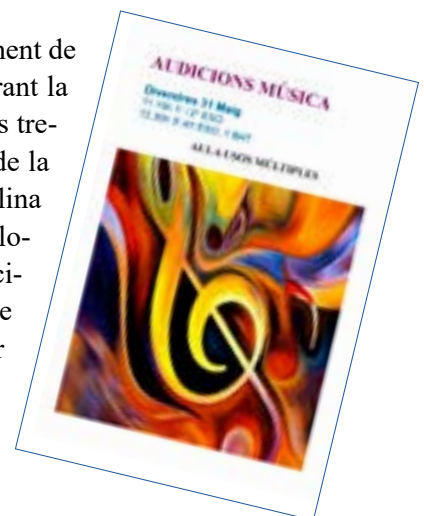
El Palau de les Arts de València s'ha implicat en la formació musical de la nostra joventut i aquest curs hem pogut assistir a una de les òperes

LES DEESSES QUE TOCAVEN ELS TAMBORS

El nostre alumnat de 3r d'ESO va assistir a l'espectacle del Palau de la Música. Un repàs per la música tradicional mediterrània en el que les dones eren les protagonistes. Un grup de percussionistes dones amb una proposta d'arts escèniques molt interessant i enriquidora.

AUDICIONS FINAL DE CURS

Com cada any el Departament de Música conclou el curs mostrant la música que al llarg del curs es treballa a les aules. Conscients de la dificultat que aquesta disciplina suposa per a alguns podem valorar molt positivament la participació de l'alumnat que sempre s'implica amb il·lusió per fer d'aquesta activitat una mostra de qualitat artística.

METALLS D'ESTIL

El grup Spanish Bras amb el cantant d'estil Carles Dènia en han oferit una audició didàctica fent un repàs per la música tradicional valenciana. Una experiència al Gran Teatre d'Alzira on el nostre alumnat de 2n i 3r d'ESO ha gaudit d'allò més.

METALLS D'ESTIL

DEPARTAMENTS

FOL

Xarrada violència de gènere impartida pel jutge Jose Luis Mendoza, acompanyat per una víctima de violència masclista. Per als grups de cicles formatius. Molt il·lustrativa i molt impactant. Necessària.

DEPARTAMENTS

CICLE FORMATIU DE GRAU SUPERIOR D'ASSISTÈNCIA A LA DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ I FINANCES

MÒDUL PROFESSIONAL DE COMUNICACIÓ I ATENCIÓ AL CLIENT

COMUNICACIÓ I MÀRQUETING L'ESPOT TELEVISIU

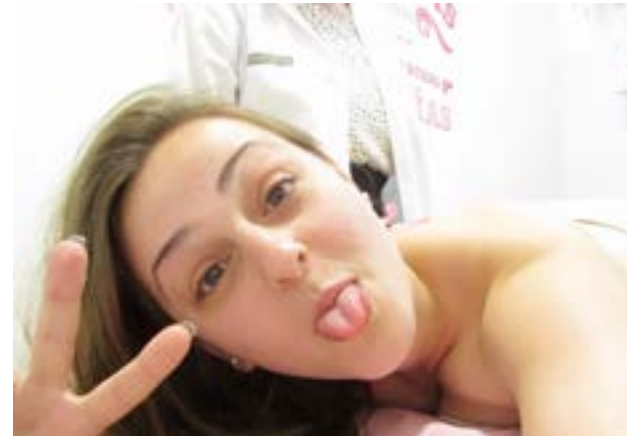
ASSISTÈNCIA A LA DIRECCIÓ

TV SPOT: Un grup multicultural participa conjuntament en la gravació d'un spot televisiu.

Queda patent que quan hi ha respecte, il·lusió i treball, no importa, en absolut, que l'alumnat siga de diferents països, cultures i religions.

Exemple de convivència d'un grup multicultural dins d'una activitat pràctica del tema de la Comunicació Oral i Gestual (El Llenguatge del Cos) i el tema de Màrqueting (L'Espot Televisiu), tot això, dins del Mòdul Professional de Comunicació i Atenció al Client del Cicle Formatiu d'Assistència a la Direcció.

En un moment de l'espot, cada alumna o alumne expressa la seua incredulitat (no creuen que un tractament d'estètica pugui canviar la imatge de la seua companya de classe), en el seu idioma matern, criden "Això és impossible!" (en valencià i anglés) i "Impossible!" (en ucraïnés, àrab i georgià).

Enllaç del vídeo:

https://youtu.be/7iKVRz_bgcA

ADMINISTRACIÓ I FINANCES

L'ESPOT TELEVISIU: Exercici pràctic de gravació i edició de vídeos realitzat en classe amb la col·laboració i participació de l'alumnat de 1r del Cicle Formatiu d'Administració i Finances.

Dins del Mòdul Professional de Comunicació i Atenció al Client.

De tots és sabut que el PowerPoint és un programa de presentació de diapositives, però en el nivell avançat que veiem en classe, a banda d'efectes de transformació, animacions d'efectes i transicions automatitzades de les diapositives amb àudios i vídeos, exportem el treball realitzat a format vídeo.

En este cas, l'espot televisiu, està editat íntegrament en PowerPoint.

Enllaç del vídeo:

<https://youtu.be/gAZHn01X3IE>

COMUNICACIÓ I MÀRQUETING LA PUBLICITAT GRÀFICA

Exercici pràctic sobre la publicitat gràfica on cada grup d'alumnat representa la seua empresa i ha de donar a conèixer els productes i/o servicis que oferix i, com no, la marca empresa, a través del seu projecte publicitari.

Tot dins del tema de la Comunicació i el Màrqueting del Mòdul Professional de Comunicació i Atenció al Client del Cicle Formatiu d'Assistència a la Direcció i el Cicle Formatiu d'Administració i Finances.

CICLE FORMATIU MANTENIMENT INDUSTRIAL

El departament de Manteniment Industrial, amb els cicles de Grau Mitjà de Manteniment Electromecànic i Grau Superior de Mecatrònica Industrial, adopta fa molt temps (21 anys) la metodologia de treball basada en projectes.

Particularment en el Grau Superior de Mecatrònica. On en un primer curs l'alumnat adquireix les capacitats inicials necessàries (Electricitat, pneumàtica, hidràulica, mecànica, manteniment, seguretat), per a en el segon curs, afegint la programació d'autòmats, robòtica i tot el necessari per a assegurar l'automatització i manteniment de màquines i processos, l'alumnat desenvolupa un projecte de disseny, documentació, programació i creació de màquines. Màquines que hauran de ser totalment funcionals. En alguns casos es tracta de models a escala i en uns altres de màquines a grandària real, atesos els espais i materials de què es disposen en l'institut.

Des del departament estem convençuts que aquesta manera de procedir és de les més adequades per a formar professionals, que no sols estiguen preparats en els aspectes teòrics i a través de pràctiques convencionals, si no que siguin professionals preparats per a donar solucions als problemes reals de la indústria, i amb un alt grau de preparació per al treball en equip que es requereix en industrial.

Envasadora de bombons (Màquina construïda per alumnes de segon de Mecatrònica)

DEPARTAMENTS

TECNOLOGIA

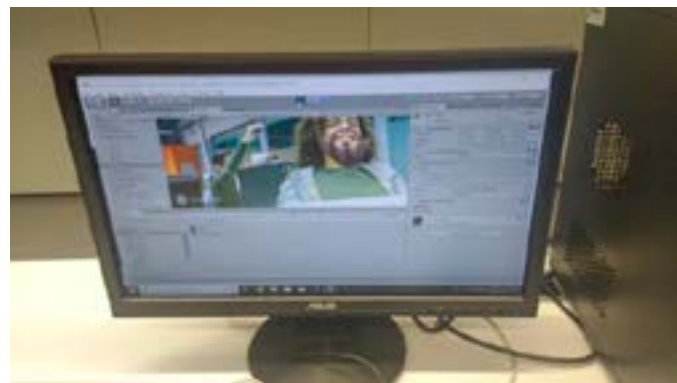
VISITA CAMPUS BURJASSOT

El darrer més de gener l'alumnat que cursa l'assignatura de Tecnologia, a 4rt d'ESO, i de Tecnologia Industrial I, a Batxiller, van visitar el Campus de Burjassot, concretament l'escola d'enginyers tècnics Industrials.

Allí van assistir a un taller sobre realitat augmentada, on l'alumnat experimentà com, a través d'un dispositiu tecnològic, poden veure el món real amb informació gràfica afegida per ells mateix.

També hi participaren a un taller sobre videojocs, on en van poder dissenyar un de senzill.

Amb aquests tipus de tallers es desperten les vocacions científiques i tecnològiques del nostre alumnat, intentant estar a prop del avanços tecnològics.

VISITA PLANTA DE TRACTAMENT DE RESIDUS DE GUADASSUAR

El darrer mes d'abril, l'alumnat de segon d'ESO va visitar la planta de tractament de residus de Guadassuar. Allí veiérem què és el que es fa amb les tones de residus orgànics que hi arriben diàriament, com se separa el residu orgànic del residu inorgànic, com plàstics, vidres etc... També acudiren a un taller on els van fer pensar en la quantitat de residus que generem diàriament, posant especial interès en la importància de la separació d'aquest abans de ser tirats al fem. Separar és indispensable per poder reciclar. Reutilitzar és fonamental per reduir la generació de residus. L'alumnat va tornar al centre amb aquest missatge: El nostre centre amb el Medi Ambient.

DEPARTAMENTS

VALENCIÀ

LES VEUS DE LA FRONTERA

XERRADA sobre el llibre LES VEUS DE LA FRONTERA, a càrrec del seu autor Manuel Molins, dramaturg i Premi d'Honor 2018 de les Arts Escèniques valencianes al conjunt de la seua obra. Dirigida als alumnes de 2n de Batxillerat. Abril de 2019.

LES VEUS DE LA FRONTERA és una obra teatral que retrata la dramàtica situació que sofreixen hui en dia més de 65 milions de persones refugiades al món.

Gràcies a l'obra de Molins, escoltem la veu de diferents persones refugiades: un músic, un fill i la seua mare, un intel·lectual o una xiqueta que perd la seua família. L'obra pretén destacar les històries vitals personals i familiars d'aquells que es veuen obligats a deixar la seua llar i fugir a la recerca d'un futur incert.

L'autor, en últim terme, pretén donar la veu a tot eixos milions de persones refugiades, per a que prenguem consciència de la seua situació, i posar el focus sobre un tema cada vegada de més actualitat i al que, per desgràcia, no s'aconsegueix donar una eixida satisfactòria.

LES VEUS DE LA FRONTERA fou escrita per a ser representada pel Grup artístic de l'IES Blasco Ibáñez de Cullera, i gràcies a la seua impressió en

paper -en col·laboració amb CEAR-PV- pot ser llegida i aprofitada per altres grups i centres educatius, no sols per a representar-la, sinó també per a llegir-la i treballar-la en comú.

Els alumnes de tots els grups de 2n de Batxillerat assistiren a la xerrada i seguirem amb gran interès la magnífica dissertació, al qual li formularem nombroses qüestions relacionades amb el contingut de l'obra i la problemàtica de les persones refugiades.

Abans de començar la xerrada, l'alumna del 2n Batxillerat artístic, Helena de Luís, interpretà de manera brillant el fragment de l'obra protagonitzat per la xiqueta que perd la seua família.

TEATRE AL BERNAT I BALDOVÍ

Dins el actes programats pel Departament de València per a celebrar els Premis literaris Joan Fuster, del curs 2018/19, el dia 2 d'abril del 2019, a les 12 h., es representà l'obra L'EXIT, al Centre Municipal BERNAT i BALDOVÍ.

L'autora de l'obra és l'alumna de 2n de Batxillerat, Roser Serra, i va ser la guanyadora dels Premis literaris Joan Fuster corresponents al curs 2017/18, en la modalitat de teatre.

Va ser representada pels alumnes: Meritxell Garcia (3r d'ESO), Helena de Luis (2n Batx.) i Esteban Navarro (1r Batx.). Compant també amb l'acompanyament musical, a la guitarra i al piano, de l'alumne Mario Carrasco (1r Batx.). També intervingueren un grup d'alumnes de 3r d'ESO que interpretaren una coreografia de hip-hop.

L'obra va agradar moltíssim al públic assistent (els alumnes de Batxillerat del nostre Institut), tant pel contingut de l'obra, com per la qualitat de l'actuació dels diferents actors, de les diferents peces musicals que s'interpretaren en directe com de la coreografia esmentada. I així ho reconegueren amb un fort i entusiasta aplaudiment final. Enhorabona a tots els participants!

DEPARTAMENT D'ORIENTACIÓ

El Departament d'Orientació acompanya cada curs el nostre alumnat de 2n de Batxillerat (i de 2n Cicle Formatiu de Grau Superior interessat) a les Jornades de Portes Obertes de les dues universitats públiques de València; la Universitat de València i la Universitat Politècnica de València.

En aquesta visita l'alumnat rep informació sobre les dues universitats, la seua oferta formativa, visita les escoles o facultats que li interessen, recorre els campus i

les instal·lacions i recull tota la informació necessària per poder prendre una decisió sobre els seus estudis futurs.

Aquesta activitat, enmarcada dins del Pla d'Orientació Acadèmica i Professional del centre, és valorada molt positivament per l'alumnat que finalitza els seus estudis postobligatoris al nostre IES i s'enfronta amb il·lusió, però també amb cert nerviosisme, a la presa de decisions sobre quin grau i en quina universitat estudiar.

COR DE L'INSTITUT JOAN FUSTER

DIA 25 DE NOVEMBRE JORNADA CONTRA LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE

L'IES Joan Fuster de Sueca està molt sensibilitzat amb la xacra terrible que sofrim les dones en aquesta societat cada vegada més insensibilitzada. És per això que cada any recordem les dones assassinades per homes amb alguna activitat formativa i de valors que mostre el nostre rebuig i que servisca per fer reflexionar l'alumnat i tota la comunitat educativa al voltant de la violència exercida de manera tan brutal contra les dones.

L'activitat va constar d'una dansa que recordava el sofriment que s'arriba a patir en situacions de desamor, després es va fer lectura del manifest que us adjuntem i, finalment, tot l'alumnat va cantar la cançó de EL DILUVI *I tu sols tu*.

Tant de bo el proper any no faça falta fer cap acte.

Com cada any el 25 de novembre, commemorem el dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones i com cada any llegim un manifest que pretén donar veu a les dones que ja no la tenen, a les dones

invisibles. La violència de gènere és un problema, de dones i homes, de fills, de joves, de persones grans, de qualsevol classe social, cultural, ideologia o de religió..., és un problema global. Saben que hi ha altres tipus de

violència, però ara parlem de l'exercida per alguns homes contra la dona: esposos, nuvis,... homes que justifiquen les seves accions amb la paraula 'amor'. Hauríem de revisar el que entenem per "estimar",

L'abús comença d'una manera molt subtil, pot ser un gest, una actitud despectiva, un comentari pejoratiu, no és fàcil identificar-lo perquè està molt normalitzat, fins i tot quan l'identifiquem ens resulta difícil nomenar-lo i amb aquest silenci tots i totes contribuïm a la seva invisibilitat.

També hui volem fer especial esment a altres víctimes, els més innocents, els xiquets i xiquetes que, a través de la violència que pateixen les seves

mares, o en alguns casos directament, estan sent maltractats i, les seqüeles d'aquesta experiència romandran al llarg de les seues vides.

Per tal d'evitar aquesta situació hem d'actuar des de la infància, ensenyar als nostres menuts nous models de ser masculí i femení, intentant evitar els estereotips de gènere que estan a la base d'aquesta violència: cap llei serà efectiva si la societat en el seu conjunt no fa cap canvi.

Cal promoure models de convivència, basats en el respecte i la igualtat, la violència no pot ser justificada o tolerada. Quan una dona és maltractada, la ferida és de tota la societat.

Tots i totes els que estem hui ací hem d'adquirir un ferm compromís de lluita contra totes les manifestacions de la violència que pateixen les dones en aquesta societat, cal que mostrem rebuig front a aquells que l'exerceixen i no ser còmplices en silenci; sols així serà possible que l'any que ve no faça falta llegir cap manifest.

**ENS VOLEM VIVES.
NI UNA MENYS!**

VIATGE A ALEMANYA

REISE IN DEN SCHWARZWALD

El 11 de juny de 2019, l'alumnat de quart de l'ESO i quatre professores iniciarem l'eixida del viatge final de l'etapa de secundària.

La primera parada del nostre viatge va ser l'Europa Park, un dels parcs temàtics més grans d'Europa. El cansament de les quasi vint hores del viatge en autobús, i la pluja que en dona la benvinguda, no va ser impediment per a que tots i totes gaudiren de totes les sensacions del parc.

Ens allotjarem en l'alberg JUDENDHERBERGE MENZENSCHWAND, el nom del qual era impossible repetir, i si be el lloc era molt tranquil, l'encarregarem de passar les jornades de forma entretinguda

Ens quedarem bocabadats en la visita a les espectaculars Catarates del Rin en Suïssa i en la visita al alguns dels seus poblets més típics.

Un viatge en el qual tant l'alumnat com el professorat va gaudir amb totes i cadascuna de les activitats que realitzarem.

Senzillament genial.

Auf wiedersehen

Una de les visites més esperades, la del tobogan més llarg d'Alemanya situat en Todtnau no va defraudar a ningú. Varem gaudir de valent amb kilòmetres de diversió

La visita a les cascades de Todtnauberg i el seu salt de més de 100 metres va ser altre dels atractius del dia

Altres llocs que visitarem varen ser la catedral de Sankt Blasien i la seua cúpula, la tercera més gran d'Europa, el Llac Titisee, Friburgo.

El 15 de juny finalitzarem un viatge que es pot qualificar com espectacular. Un viatge en el qual els dies de convivència, les experiències, els paisatges i les sensacions seran difícilment oblidables.

ALUMNES DEL PRACTICUM

Com tots els anys també aquest hem tingut els nostres "Practicants", alumnes del Practicum, la majoria ex-alumnat del centre, que estan entre nosaltres per cursar part del seu Màster de Formació del Professorat. Ens agrada moltíssim tindre'ls entre nosaltres, perquè són la nova generació de docents que atindrà els futur alumnat del nostre i d'altres centres. Els desitgem el millor.

DIES DE GRADUACIÓ

PREMIS ESPECIALS

MILLOR EXPEDIENT FPB

MILLORS EXPEDIENT 4T D'ESO

PREMIS EXTRAORDINARIS DE SECUNDÀRIA

MATRÍCULES D'HONOR 2N BAT I MILLOR EXPEDIENT CF

PEPI ANAYA I GALLART
VICEDIRECTORA
IES JOAN FUSTER

I tornem a ser aquí.

Un curs més, alumnat nou, professorat nou, activitats noves i altres que ja formen part de l'IES Joan Fuster. Ningú no podrà dir que no som un centre dinàmic, actiu, en moviment...

Així va ser com vaig acceptar la tasca de vicedirectora, perquè volia un centre viu, on cada dia, cada setmana, cada mes l'alumnat tinguera l'oportunitat de fer coses diverses que ajuden a la seua formació integral.

Algunes companyes i companys de vegades es molesten perquè tenen la impressió que en una setmana no han vist l'alumnat d'aquest o d'aquell grup però, significa això que no han estat formant-se, aprenent? No, ben al contrari.

Sóc del pensar que en el món que ens ha tocat viure eixir de la closca i conèixer el que hi ha més enllà de les parets de les aules no només és important, sinó imprescindible. El nostre alumnat ha de ser capaç d'entendre el món que l'envolta i quedant-nos sempre tancats és bastant més difícil.

Tenim la sort de comptar amb professorat implicadíssim en el nostre centre, homes i dones que veuen la necessitat de dinamitzar l'ensenyament, de traure'l al carrer i de mostrar-los altres realitats. No en nomenaré cap perquè el llistat és molt llarg i no vull deixar-me'n. Totes i tots són magnífics treballadors que entenen l'ensenyament com una part essencial de la vida de les personetes que passen uns quants cursos amb nosaltres. Gràcies per la tasca diària a les aules i moltes gràcies per fomentar la curiositat i la diversitat d'experiències.

I ara la revista, una petita part del que fem a l'institut mostrada en aquestes pàgines que espere que servisquen perquè us sentiu ben orgullosos i orgullosos de pertànyer a aquesta grandíssima família. A per la pròxima.

PROFESSIONAL BÀSIC EN SERVICIS ADMINISTRATIU PROMOCIÓ 2019

PROFESSIONAL BÀSIC EN MANTENIMENT DE VEHICLES PROMOCIÓ 2019

I.E.S. JOAN FUSTER

SUECA

2n BATXILLERAT 2018-2019

TÈCNIC EN ELECTROMECAÀNICA DE VEHICLES AUTOMÒBILS PROMOCIÓ 2019

TÈCNIC EN GESTIÓ ADMINISTRATIVA PROMOCIÓ 2019

TÈCNIC EN MANTENIMENT ELECTROMECAÀNIC PROMOCIÓ 2019

I.E.S. JOAN FUSTER

SUECA

4ESO 2018-2019

I.E.S. JOAN FUSTER

MIQUEL
FURIÓ
DIRECTORPEPI
ANAYA
VICEDIRECTORAJOAN C.
FONT
SECRETARILLORENÇ
CLAR
CAP D'ESTUDISJOAN
CASTELLÓ
VICESECRETARIARACELI
ADAMISIDOR
ALONSOLAURA
BARRIOINMA
BONOPACO
BOSCHENRIC
FRANCISCOROSA
HERNÁNDEZSILVIA
IBIZAVALENTINA
INGLADATONI
LLORETLUIS F.
MARTÍJULIA
MASVICENTE
PARDOYOLANDA
PAREDESJOANVI
PASCUALPACO
PIRISANGUS
ROMEROSABINA
ROSGERARDO
RUBIOFELIP
RUMBAUTRINI
SÁEZJAUME
SANCHISXAVIER
TARRASÓVERÓNICA
VENDRELL

TÈCNIC SUPERIOR EN ADMINISTRACIÓ I FINANCES PROMOCIÓ 2019

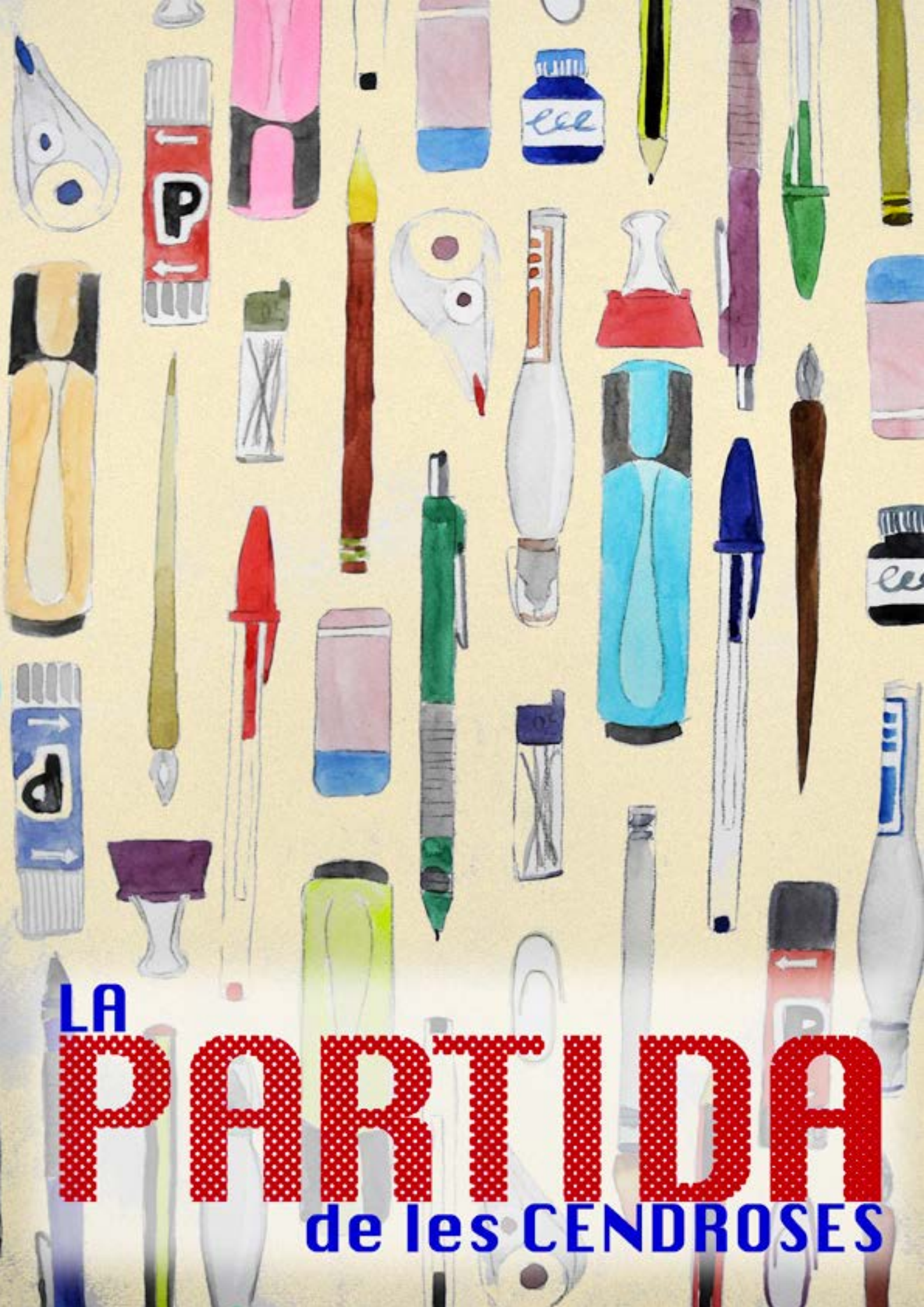
DAVID
BELTRÁNNINO
BERDZENISHVILIVICENT
CANDELVICTORIA
DEVERYTEINMACULADA
GALÁNADRIÁN
GONZÁLEZEMMA
KARAPETYANJOSÉ ÁNGEL
LOZANOANDREA
MANZANARESIVÁN
PALOMARESZURAB
PIRTSKHALAISHVILIVANESSA
SANANDRÉSMARIOLA
SINARCASDAVID
SOLERALEKSANDRA
SZAJNERCRISTIAN
TOMÁS

TÈCNIC SUPERIOR EN ASSISTÈNCIA DIRECCIÓ PROMOCIÓ 2019

MARTA
COLOMIRIS
COLOMERSEVDALIN
ILIEVANDREA
RAMÍREZLORENA
ROMANSHASMIK
SEDRAKYANIVÁN
SESEJUNO

TÈCNIC SUPERIOR EN MECATRÒNICA INDUSTRIAL PROMOCIÓ 2019

CARLOS
BENAVENTJOSÉ VTE.
CARRASQUERALBERTO
ESTRUCHÓSCAR
FERRAGUDMARC
FERRERSET
GALLARTJAVIER
JOVERDAVID
MASIAJUAN JOSÉ
MATIASJAVIER
MIQUELMIQUEL A.
SANFELÍX

LA

PARTIDA

de les CENDROSES